Atentat la Casa Albă

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Atentat la Casa Albă

În românește de
Anca Pisică

1996

ISBN: 973-9138-21-7

Gérard de Villiers
Les trompettes de Jériho
© *Gérard de Villiers*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1996

Gérard de Villiers

Atentat la Casa Albă

Capitolul I

Un șobolan cât toate zilele țâșni în lumina farurilor, traversând strada Salah-el-Din în diagonală. Cu coada întinsă ca un băț, abia atingând solul cu labele lui terminate cu gheare, era urmărit de un motan costeliv ce sărea fără zgomot pe asfaltul cu hârtoape. În clipa în care ieși din bătaia fasciculului luminos, motanul se năpusti asupra lui înainte ca acesta să se poată adăposti într-o grămadă de gunoaie.

Țipătul ascuțit al animalului în agonie îi deranjă auzul lui Herbert Boss. Geamurile Fiatului verzuliu nu mai funcționau de multă vreme, astfel încât, înăuntru pătrundeau tot felul de miresme și zgomote de pe stradă, o dată cu năduful cu iz de praf din această perioadă a lunii august.

Herbert Boss se întreba cum puteau să suporte zi și noapte cei nouă sute de mii de locuitori ai fâșiei Gaza – cea mai mare parte dintre ei fiind alungați de israelieni – canicula ce domnea în cuburile din beton și duhoarea de care erau înconjurați. La extremitatea sudică a Israelului, fâșia Gaza – un dreptunghi de trei sute șaizeci de kilometri pătrați, mărginit de frontiera cu Egiptul, de Marea Mediterană și de gardul de sârmă ghimpată ce-l separă de statul israelian – părea versiunea deșertică a fostului ghetou din Varșovia. Practic izolată de restul lumii, din cauza armatei israeliene, se înghesuiseră aici, în niște condiții mizerabile, nouă sute de mii de palestinieni care s-au înmulțit precum iepurii și au supraviețuit numai datorită organizațiilor internaționale preocupate de soarta lor. Aici este tabăra cea mai întinsă a refugiaților din întreaga lume...

Wafiek, șoferul care conducea Fiatul 127, salută moartea șobolanului cu vorbe pline de duh.

– *You see, my friend,* toată lumea găsește câte ceva de mâncare în Gaza, până și pisicile.

Își continuară drumul prin hârtoapele nisipoase din cartierul Rimal, îndreptându-se spre centrul orașului Gaza, principala așezare aglomerată a fâșiei cu același nume.

Situat chiar lângă malul mării, Rimal era un cartier relativ înstărit. Se puteau zări acoperișurile câtorva vile mai semețe, ascunse de niște ziduri groase și înalte. Acest lucru contrasta cu terenurile virane și cu modestele magherniță pătrate și lipsite de farmec, aliniate de-a lungul străzilor fără trotuare, cu intersecții în unghi drept, ca în mai toate orașele construite după modelul american. În această zonă, terenul neamenajat costa șase mii de dolari un hectar și era cumpărat de speculanți răbdători.

Wafiek coti la dreapta pe un drumeag desfundat, pietros și nisipos, presărat totodată cu grămezi enorme de gunoaie. Nici măcar în cartierul Rimal nu exista infrastructură. Imediat în stânga, apărea o împrejmuire din sârmă ghimpată la capătul căreia era un post de observație plasat pe o colină. Era unul din multitudinea de puncte de sprijin ale Tsahal[1] ce împânzea fâșia Gaza – teatrul a nenumărate acțiuni de forță îndreptate împotriva trupelor israeliene.

Un reflector foarte puternic proiectă brusc lumina asupra punctului de observație orbindu-l pe Wafiek. Acesta se dădu un pas înapoi și înjură printre dinți:

– *Fucking Schlomes !*[2]

Fasciculul luminos al reflectorului urmărea vehiculul în timp ce pătrundea în interiorul taberei. Prin firea lor, israelienii erau neîncrezători și, la lăsarea serii, de la opt până la patru dimineața, semnalul care interzicea circulația golea rapid străzile, permițând astfel o supraveghere mai atentă.

Wafiek își recăpătă stăpânirea de sine. Herbert Boss îl observa cu coada ochiului. În mod oficial, palestinianul era ziarist, servind drept „călăuză" trimișilor speciali care veneau să lucreze în fâșia Gaza, aranjându-le întâlniri, conducându-i și plimbându-i cu Fiatul lui cel vechi. La Gaza, tăbliițele galbene de înmatriculare a mașinilor israeliene erau repudiate. Dacă se întâmpla ca o mașină să poarte un astfel de număr,

---

1. Armata israeliană
2. Fii de cățea de israelieni !

scăpa în cel mai bun caz cu o ploaie de pietre... Cel mai bine era să te deplasezi într-un vehicul cu număr alb de Gaza.

Wafiek mai avea și o altă îndeletnicire cunoscută și folosită de CIA. Era un militant activ în gruparea Fatah, brațul înarmat al OEP. În această calitate, colabora când și când cu *Company,* fie ca informator, fie ca „go-between", adică un fel de intermediar pentru legăturile secrete. Toate liniile telefonice erau interceptate de Shin-Beth[1] și, în legătură cu lucrurile serioase, era mai bine să nu se discute la telefon, ci direct la fața locului...

Pe de altă parte, diferitele ieșiri din Gaza erau supravegheate cu strictețe de israelieni și era absolut imposibil ca orice activitate politică să aibă loc în Israel altfel decât în mod clandestin și cu prețul unor riscuri enorme. De aceea era important unul ca Wafiek.

Chiar el aranjase întâlnirea cu bărbatul pe care Herbert Boss îl căuta. Făcea parte dintr-un grup clandestin înarmat al OEP, numit „Hawks"[2] și era foarte activ în Intifada. Era implicat în numeroase atentate împotriva armatei israeliene și specializate în eliminarea *trădătorilor,* adică a informatorilor din IDF[3] sau din Shin-Beth. Aceștia preferau să-și golească încărcătorul armei în cap decât să fie prinși. Când îi prindeau totuși, și aveau mai mult timp la dispoziție, le tăiau limba sau îi spânzurau pe loc.

Informatorii își asumau aceste riscuri pentru un pumn de *shekeli* și câteva avantaje cum ar fi un permis de liberă trecere sau un telefon celular... Unii scăpau chiar de răzbunarea „Vulturilor" fugind să se ascundă, imediat ce simțeau că sunt bănuiți, la Dehinieh, un sătuc aflat la sud de fâșia Gaza, apărat ca și coloneii evrei de armata israeliană. Acești „colaboratori" își așteptau aici viitorul, morți de frică, fără să-și facă iluzii că-i așteaptă o soartă mai bună, în cazul în care israelienii ar pleca. Cu o săptămână în urmă, „Vulturii" l-au identificat pe unul, l-au atras în afara sătucului Dehinieh, apoi l-au trimis din nou în sat, castrat și legat pe un măgar... Până să ajungă în dreptul primelor colibe, i se scursese tot sângele din corp.

---

1. *Serviciul intern de Informații israelian*
2. *Vulturii*
3. *Israeli Defence Forces*

Fiatul 127 intră pe o străduță întunecoasă, iar Herbert Boss puse mașinal mâna pe mânerul pistolului Beretta pe care-l avea la centură, sub cămașă. Bărbatul cu care avea întâlnire pe lângă că era hăituit de Shin-Beth, mai era și urmărit de alte două organizații palestiniene de rezistență – Hamas, mișcarea fundamentalistă islamistă, și Jihad, care era și mai radicală.

Americanul începu să se destindă. Fiatul coti pe strada Omar-al-Muftar, o arteră largă ce străbătea orașul Gaza de la est la vest. Traficul era puțin aglomerat și nici un semafor nu funcționa: magazinele erau închise, fiind deschis numai dimineața. Wafiek se întoarse spre Herbert Boss cu un zâmbet încurajator:

– Ne apropiem !

Americanul, care semăna foarte mult cu Troțki din cauza ochelarilor rotunzi, începu să reflecteze.

Wafiek îl luase în primire imediat ce trecu punctul de control Eresh, la intrarea pe teritoriul fâșiei Gaza, pe drumul spre Ashkelon. Armata israeliană inspecta cu severitate aleile și intrările. Ca să poți trece, trebuie să fii ziarist acreditat sau membru al unei organizații internaționale, ori diplomat. Nici un turist și nici un străin nu aveau dreptul să treacă. Iar israelienii nici nu voiau să audă de așa ceva... Imediat ar fi fost uciși cu pietre.

Herbert Boss, însărcinat oficial de *State Department* american să verifice la fața locului controlul prin satelit al coloniilor israeliene în teritoriile ocupate, avea dreptul să meargă unde avea chef, adică peste tot unde se găseau coloni evrei. În Gaza se aflau aproape patru mii, repartizați în douăzeci și nouă de mici așezări.

Herbert Boss îl reperase pe Wafiek în partea cealaltă a punctului de control datorită numărului de la mașină. În fața punctului de control pentru ieșire aștepta un șir internațional de vehicule. Ca să intre în Israel, locuitorii fâșiei Gaza trebuiau să dețină o cartelă magnetică eliberată de autoritățile de ocupație, care se putea reînnoi o dată la trei ani, și un permis de trecere cu indicația locurilor pe unde se putea pătrunde în Israel... Foarte greu de obținut, aceste cartonașe îl etichetau mai lesne pe proprietar drept un potențial trădător... Din 1967, refugiații zăceau pe fâșia lor de pământ, exilați între deșert și mare, fără pașaport, fără naționalitate.

La volanul maşinii sale Nissan cu plăcuţă galbenă, Herbert Boss urmă Fiatul lui Wafiek, trecând pe sub enorma banderolă de deasupra drumului cu inscripţia într-un fel ironică: „Bine aţi venit în Gaza". La numai o sută de metri de aici, acum câteva zile, trei soldaţi israelieni au fost ucişi de un necunoscut. Ca să vii până la Gaza, trebuie să existe un motiv foarte serios.

Herbert Boss îşi lăsase maşina în curtea unuia dintre cele două hoteluri din Gaza City, *Cliff Hotel*, care, într-o ţară cu regim normal, nu ar avea nici un sfert de stea, judecând după standardul de confort. Clădirea era în întregime pustie... Pe urmă, călăuzit de Wafiek în Fiatul lui care abia se târa, făcu o vizită la UNWRA şi în mai multe colonii ca să-şi construiască un „alibi". Cu siguranţă că Shin-Beth îl supraveghea în permanenţă. Dintr-o dată, misiunea lui oficială îi dădea fiori. Dacă şi-ar da seama de adevărata lui meserie...

Din fericire, la Gaza, datorită „colaboratorilor", israelienii nu aveau alte mijloace de a afla ceva. Nu aveau nici un fel de legături cu populaţia, fiindcă, o dată cu căderea nopţii, se închideau în taberele împrejmuite cu garduri din sârmă ghimpată, iar cei care patrulau se mulţumeau să facă doar prezenţa. Fireşte, mai erau şi israelienii postaţi pe acoperişuri, dotaţi cu lunete speciale în infraroşu, însă nici aceştia nu puteau să observe chiar totul. De altfel, nici n-au apucat vreodată să-i identifice şi, cu-atât mai puţin, să-i oprească pe cei câţiva duri din organizaţia „Vulturii", din Hamas sau din Jihad care deţineau arme şi făceau uz de ele...

Herbert Boss se întoarse. Strada Omar-al-Muftar era pustie. Doar un hârb de Peugeot alb, plin ochi cu femei ce purtau *hijab*[1] şi condus de un mustăcios cu aer sălbatic, se târa pe drum.

Aceste vechituri de maşini constituiau aproape în totalitate parcul de automobile din Gaza...

– Unde mergem? îl întrebă americanul.

Wafiek îşi duse degetul la buze ca să-l facă să tacă şi îi arătă o împrejmuire cu grilaj, înaltă de peste şase metri, pe trotuarul din dreapta. În spate, se înălţa un alt zid peste care era fixată sârmă ghimpată şi un post de observaţie dotat cu mitraliere.

---

1. Pânză specifică portului femeilor islamice.

Cartierul General al Shin-Beth situat chiar în centrul orașului ocupa o clădire întreagă pe Omar-al-Muftar colț cu strada al-Quasiya. În spatele gardului de sârmă ghimpată, clădirile gălbejite cu două etaje, ce aparţinuseră odinioară unei cazarme egiptene, erau înțesate cu antene uriașe. Erau legate între ele printr-o pasarelă, fiind împrejmuite cu un grilaj din fier care traversa strada Omar-al-Muftar și ajungeau la un ansamblu de alte clădiri. Aici se adăpostea primăria din Gaza, fieful administrației israeliene.

Se aprinse un reflector care îi orbi pe cei doi cu lumina puternică. Sub fasciculul lui se putea distinge o inscripție în arabă și engleză scrisă direct pe zidul ce apăra sediul lui Shin-Beth: „Este interzisă aruncarea gunoaielor sau mâzgălirea acestui zid. Cei care fac acest lucru sunt obligați să-l curețe".

Înnebuniți de groază, locuitorii din Gaza nici nu se apropiau de acest loc. Shin-Beth nu se bucura de o reputație bună.

Reflectorul se stinse. Wafiek îi explică de ce tăcuse brusc.

– Au aparate de ascultare. Atunci când se trece pe aici, aud chiar ce se vorbește în mașină...

Era vis sau realitate? Herbert Boss nu spuse nimic. La Gaza, ura se simțea cât de colo. Era ca un zid invizibil care se citea în ochii palestinienilor față de orice persoană din afara rasei lor și bănuit a fi israelian. Herbert Boss simțea un ghem în stomac. Nu știa nimic despre bărbatul cu care trebuia să se întâlnească, în afară de numele de cod: „Charlie" și de înfățișare. Avea un metru optzeci și cinci, patruzeci și cinci de ani, o mustață stufoasă și vorbea bine englezește. „Centrul" din Ierusalim nu a considerat necesar să-i dezvăluie adevărata identitate. Era vorba de o „sursă" cu totul deosebită pentru CIA și era tratată cu toată atenția, în plus, era contactată numai la cerere. Se bănuia că voia să transmită o informație *vitală* pentru Statele Unite, informație ce nu putea fi comunicată decât direct...

Cum pentru el era imposibil să părăsească Gaza, au fost nevoiți să se deplaseze până la el.

Wafiek încetini cu o sută de metri înainte de a ajunge în Palestina Square unde, în timpul zilei, aici era piața. Tarabele erau goale, iar obloanele din lemn apărau dughenele închise. Herbert Boss privi în jurul lui.

– Unde ne întâlnim?

Wafiek întinse mâna arătând spre trotuarul din stânga, de pe strada Omar-al-Muftar.

– Acolo, pe strada cu moscheea Al Smek Shaban.

Americanul distinse o mică moschee foarte slab luminată unde se rugau câțiva credincioși pe care-i zări prin ușile deschise. O străduță îngustă și întunecată pornea direct din mijlocul vechilor căsuțe înghesuite, apoi se intersecta cu strada paralelă al-Weerda.

– Mai exact, în ce loc? insistă Herbert Boss.

– Pe stradă, repetă surâzând palestinianul. Nu e lungă și în mod sigur sunteți unicul străin care vine aici la ora asta.

Întâlnirea era fixată la ora șapte. Acum era fără zece. Mânerul pistolului Beretta îl apăsa pe american în stomac, dar acest lucru era liniștitor...

– Bine, să mergem, zise el.

Era încă destul de cald afară fiindcă i se lipea cămașa de pieptul puternic. După ce începuse să încărunțească, își lăsase părul să crească și făcea în continuare exerciții fizice intensive, în amintirea zilelor când era membru în „Seals".[1] Nasul care fusese rupt cândva îi împrumuta aerul unui boxer, dar ochii albaștri le dădeau gata pe femeile întâlnite în cale. De când se afla la Ierusalim, trăia o legătură înflăcărată cu o ziaristă de la *Jerusalem Post,* pe nume Tamara, jumătate evreică, jumătate arabă creștină din Liban. Era o brunetă impunătoare, ale cărei forme plinuțe făceau întotdeauna să plesnească hainele pe ea. Țipetele de plăcere pe care le scotea atunci când făceau amor constituiau deliciul clienților din *American Colony,* hotelul în care locuia.

Nu întâlnise până acum o femeie mai libertină ca Tamara. Uneori, dădea fuga la el într-o pauză de douăzeci de minute; avea loc o adevărată furtună erotică, posedând-o fără s-o dezbrace, apoi se ducea la obișnuita întâlnire cu fotoreporterul care o aștepta în mașină...

– Eu o să vă aștept aici, îl anunță Wafiek.

Vocea timidă a „călăuzei" îl smulse pe Herbert Boss din reveria erotică. Micuțul palestinian se oprise în capătul străzii întunecate și fără nume.

– Tu nu vii? îl întrebă neliniștit Herbert Boss.

Wafiek îi zâmbi galeș.

---

1. Comando al armatei americane

– Cât timp durează întâlnirea mă voi duce la moschee să mă rog. Ne revedem tot în acest loc.

Încrucișându-și privirea cu cea a americanului, adăugă repede:

– Nu că ar fi periculos, dar prefer să nu-l văd pe omul acela. Cu el iau întotdeauna legătura în mod indirect, este mai prudent așa, ar putea crede că vreau să aflu mai multe despre el...

Herbert Boss clătină din cap resemnat.

– Bine, eu plec.

Wafiek intră în moscheea Al Smek Shaban după ce își scoase încălțările la ușă, iar Herbert Boss înaintă pe străduța neluminată unde plutea în aer o miasmă grețoasă.

* * *

Deodată, Herbert Boss se găsi față-n față cu un zid grosolan construit care bara străduța și atingea înălțimea de trei metri. Construind atât de multe obstacole, israelienii îngreuiau astfel deplasările tinerilor palestinieni din Intifada care aruncau cu pietre. Americanul făcu cale întoarsă: la treizeci de metri în spatele lui, strada Omar-al-Muftar părea ieșită din altă lume. Ai fi crezut că te afli aici într-un bazin carbonifer. Din clădirile care se înșirau pe marginea străzii se degaja parcă o tristețe fără margini. Totul părea pustiit, lipsit de viață.

Așteptă câteva clipe cu urechile ciulite. Nimic. Întâlnirea trebuia să aibă loc dincolo de acest zid. Își înfrână pofta nebună să-l apuce de guler pe Wafiek și să-l târască afară din moschee; își scoase pistolul de sub cămașă, îl încărcă și se aplecă să poată trece prin deschizătura ce se găsea în zid, mai într-o parte.

În partea cealaltă, peisajul era asemănător. În capătul străzii, zări o pată mai luminată a celeilalte străzi, al-Weerda. Dar nu-l aștepta nimeni. Se opri sprijinindu-se de zid și privi de jur-împrejur. În fațadele distruse se căscau mai multe găuri, probabil uși și ferestre, dar fără cel mai mic punct de lumină. Chemarea muezinului de la moschee ajunse până la el destul de slab. O pisică i se strecură printre picioare și dispăru. Duhoarea era îngrozitoare.

S-au scurs zece minute. Se gândi să mai stea încă cinci, apoi să plece.

– *Fuck Charlie! Fuck CIA!* înjură el.

S-ar fi simțit mult mai bine între coapsele Tamarei. Mai ales când începea să se onduleze sub el, cu unghiile înfipte în spate, cu bazinul scuturat de mișcări din ce în ce mai repezi, îngânând cuvinte de o obscenitate nemaiîntâlnită, în engleză, în arabă, în idiș sau în ebraică. În acele clipe se simțea stăpânul lumii, împlântat în ea ca un țăruș într-un vampir.

Se freca atât de tare de el, încât avea senzația că sub pântece înfundase niște câlți cărora se pregătea să le dea foc. Iar el, strângându-i sânii tari între mâini pentru a-i menține fermi, termina întotdeauna cu un răcnet de agonie când simțea ceva urcând din rărunchi.

Atunci, Tamara înnebunea. Coapsele ei prelungi și musculoase se împleteau în jurul pulpelor lui, în timp ce mușchii cei mai secreți îi strângeau sexul, storcându-i ultima picătură de plăcere...

Un val de adrenalină invadă deodată arterele lui Herbert Boss, accelerându-i pulsul. Două siluete apărură la câțiva metri de el.

Ca niște fantome verzi, doi bărbați îmbrăcați în salopete de un verde foarte închis, purtând pe cap câte un coif ciudat dreptunghiular și foarte înalt, cu două găuri în dreptul ochilor.

Postați în mijlocul străduței, îl urmăreau ca două pisici, fără să fie ostili, ba chiar păreau destul de distanți. Această examinare reciprocă dură câteva secunde, apoi americanul se gândi că trebuie să spargă gheața. În ciuda înfățișării lor impresionante, cei doi necunoscuți semănau cu membrii Intifadei, care purtau această ținută când aruncau cu pietre în mașinile israelienilor. De regulă, sub aceste cagule se ascundeau adolescenți de numai cincisprezece ani. Se simțea ridicol cu pistolul automat în mână. Arabii se dădeau în vânt după regizarea fiecărei situații.

Se îndreptă spre ei, se opri înaintea lor, la un metru, și le spuse:

–*Where is „Charlie"?*

Nici unul nu-i răspunse. Repetă întrebarea când, deodată, un foșnet în spatele lui îl făcu să se întoarcă. Dar nu apucă să facă gestul până la capăt. Cu coada ochiului, zări a treia siluetă

verde ce se ivi în spatele lui prin deschizătura din zid. Ţinea în mână o toporişcă cu coadă scurtă. Lama acesteia fu îndreptată cu toată puterea spre ceafa americanului.

Herbert Boss se feri din calea toporişcăi şi, în loc să-l decapiteze, lama îi pătrunse în muşchii spatelui, lângă umărul drept. De durere, ar fi trebuit să-şi piardă cunoştinţa. În ciuda voinţei sale, degetele se desprinseră de mânerul revolverului care i se păru dintr-o dată greu. Braţul drept era în întregime paralizat, iar clavicula ruptă ca un fir de pai. Simţea cum i se înmoaie picioarele. Slobozi un geamăt disperat fiindcă nu putu să strige şi se sprijini de zid ca să nu cadă.

Simţea cum sângele îi şiroia; durerea îi străpunse umărul ca un fier înroşit. Îl văzu pe bărbatul cu toporişcă pregătindu-se să-l lovească din nou. Neînarmat cum era, nu avea nici o şansă să scape, iar mâna dreaptă refuza să-l asculte. Pistolul lui zăcea pe jos cu un glonţ pe ţeavă şi cu piedica ridicată... Era de-ajuns să apese pe trăgaci şi să le-o plătească ticăloşilor ăstora. Gândul acesta aproape că-l făcu să uite durerea.

Cu un efort supraomenesc, se aplecă şi apucă pistolul cu mâna stângă. Contactul cu mânerul armei îi păru la fel de voluptuos precum atingerea sânilor amantei sale. Ridică mâna şi, apreciind distanţa, ochi cele două siluete verzi care se apropiau de el cu pumnale în mâini. A căzut într-o cursă extraordinară... Se auzi prima detunătură, înăbuşită de zidurile negre ce împrejmuiau străduţa, însă cei doi oameni nu se prăbuşiră.

Herbert Boss îşi susţinu braţul pe jumătate secţionat. Nu avea puterea să lupte. Ceilalţi doi se năpustiră asupra lui. Cu un gest reflex, continua să strângă mânerul revolverului. Cu indexul încordat, îndepărtă piedica. Cele nouă cartuşe ţâşniră unul după altul, scrijelind zidul negru. Simţi lamele pumnalelor împlântându-i-se în pântece, în stomac, în coaste. Îl spintecau, smulgându-i ultima licărire de viaţă. Mintea i se înceţoşase deja. Agresorii îşi vedeau de treabă fără un cuvânt, ca într-un coşmar. Bărbatul cu toporişcă îi prinse antebraţul, îl propti de zid şi, cu o lovitură sigură, reuşi să-i reteze mâna care ţinea pistolul. Aceasta căzu inertă la pământ, cu degetele crispate pe mâner. Cu o singură mişcare, ca într-un dans, cei trei bărbaţi se dădură înapoi să-şi admire victima în agonie.

Herbert Boss mai mişca încă, însă bătăile inimii erau foarte

slabe. Cei trei aşteptară câteva clipe, apoi unul dintre cei doi mascaţi se aplecă şi-i secţionă gâtul, o dată de la stânga la dreapta, apoi invers. Nu curse decât puţin sânge din cele două tăieturi în cruce. Solul plin de praf absorbise aproape tot sângele lui Herbert Boss.

Ucigaşul şterse liniştit lama toporişcăi de cămaşa americanului, iar însoţitorul lui făcu la fel. Punându-şi toporişca la brâu, cel de-al treilea îl scotoci repede pe american prin buzunare, luându-i actele şi toţi banii. Descleştă degetele de pe mânerul pistolului şi îl puse în buzunarul salopetei. Se întoarse spre ceilalţi şi spuse:

– Yallah![1]

Toţi trei se strecurară prin fanta dintre două clădiri şi se făcură nevăzuţi în întuneric. În depărtare, se auzea sirena unui Jeep al armatei israeliene.

Atunci când vreo doisprezece soldaţi înarmaţi până-n dinţi au pătruns pe străduţă, luminaţi de un reflector şi apăraţi de mitraliera de mare calibru din Jeep, nu găsiră decât un cadavru.

Primul care-l zări, un evreu tânăr yemenit, începu să vomite, strângând arma s-o rupă, nu alta.

---

1. *Să mergem !*

Capitolul II

Atunci când Elko Krisantem, strâns în haina lui albă şi puţin adus de spate, intră în sufrageria castelului din Liezen, se aşternu tăcerea. Patru sfeşnice mari, aşezate pe masa lungă acoperită cu o faţă de masă albă din damasc şi câteva torţe fixate pe pereţi, între tablourile de familie ale Alteţei Sale Serenisime, prinţul Malko Linge, stăpânul castelului, luminau încăperea.

Privirile musafirilor se opriră asupra obiectului punctat de maestrul de ceremonii: un platou din argint masiv în formă de nisetru, plin până la refuz cu caviar. Bobiţele ca o moviliţă de mici perluţe negre dădeau pe din afară din sipetul lor argintiu. Având în vedere mărimea platoului, trebuie să fi încăput vreo trei kilograme de icre!

Vecina lui Malko, contesa Sissi Weikersdorf, care venise pentru prima dată la castel, se întoarse spre stăpânul casei cu o lucire plină de admiraţie în ochii ei de un albastru-verzui, ca de pisică.

– *Wunderbar!* exclamă ea cu glasul puţin răguşit care-i înnebunea pe toţi bărbaţii. De unde aţi luat acest obiect minunat?

– Este un vas special pentru caviar folosit la curtea lui Nicolae al doilea, îi explică Malko. L-am cumpărat la o licitaţie din Viena.

Ea se întoarse din nou ca să se servească din platoul-nisetru pe care i-l întinse Elko Krisantem, iar Malko o observă în voie. Faţa fină, aristocratică, şi părul lins contrastau cu trupul plinuţ, pus în valoare de un taior violet-purpuriu, fascinant de impudic ce se mula ca un corset, accentuându-i supleţea taliei. Decolteul pătrat dezvăluia o bună parte din sânii fermi ai căror muguri înfloreau sub ţesătură. După ce a luat o porţie de icre, s-a întors către Malko.

– Și caviarul tot de pe vremea lui Nicolae al doilea este?

Malko îi zâmbi.

– Nu, dar tot din Rusia vine.

Omise să precizeze că de-acum încolo putea fi procurat la prețuri destul de rezonabile datorită legăturilor cu Budapesta, fapt ce-i permitea această larghețe. Observă imediat că, atunci când femeia le gustă, îi căzură câteva bobițe pe piept... Cu foarte mare delicatețe, el le culese de acolo. Sissi Weikersdorf se înroși, iar privirea i se tulbură. Deschise gura, dar nu mai avu timp să protesteze. Malko îi șopti la ureche:

– Puteau să alunece mai jos și să păteze taiorul ăsta superb.

Tânăra contesă se mulțumi să zâmbească. Prin gestul lui simplu, Malko simți că între ei se înfiripase o fragilă și complice legătură de dragoste. Nu era la prima întâlnire cu Sissi Weikersdorf. Destinele lor se mai încrucișaseră de câteva ori la dineuri sau la vânătoare, la Viena sau în nordul Austriei. Avuseseră așadar multe ocazii, însă, din păcate, în mai toate fusese însoțită de soțul ei, Gunther, director la Austrian Airlines.

Familia Weikersdorf nu mai avea castelul din Baden, ci locuia în prezent într-un frumos apartament în Herrenstrasse, la Viena. Când Malko a sunat ca să-i invite la dineu, Sissi s-a scuzat mai întâi, spunându-i că soțul ei era la Teheran să-l înlocuiască pe șeful lor de escală, care suferise un atac de cord. Malko trebui să facă uz de toată puterea lui de convingere ca s-o determine să vină. Flirtaseră deja prin cuvinte, iar Sissi nu făcu nici o aluzie la dorința lui de a fi alături de el. Fusese plăcut surprins când o văzuse apărând într-o ținută mai degrabă sortită violului decât meditației transcendentale...

Bârfele care circulau prin Viena o plasau din nefericire pe Sissi în categoria femeilor cochete și fâșnețe. Cu toate acestea, dacă diavolul era de partea lui, atunci Malko s-ar fi dedat unor acțiuni nu tocmai ortodoxe. Dar, trebuia să o facă în mod prudent, datorită prezenței prințesei Alexandra, voluptoasa și eterna lui amantă, ce stătea în celălalt capăt al mesei. În mai multe rânduri, îl mustră pe Malko din priviri, ghicindu-i evident intențiile în legătură cu Sissi. El nu vedea ieșirea din dilema lui... Trebuia să se mulțumească și de data asta doar s-o „admire" pe contesa Weikersdorf, dacă nu va prinde cât mai repede o ocazie favorabilă. Ca să-i facă și mai mult în ciudă lui Malko, taiorul îmbietor al lui Sissi interzicea orice întâlnire fugitivă...

Discuţiile se înviorară între musafirii fascinaţi care se îndopau cu icre negre. Baronul Shatten Burz, stăpânul castelului din vecinătate, ridică paharul cu votcă.

– În sănătatea gazdei noastre! Şi a acestei seri de neuitat!

Ceilalţi invitaţi repetară în cor urarea. Votca servită în mici carafe îngropate în cuburi de gheaţă curgea în valuri. Trei muzicanţi se strecuraseră în încăpere şi începură să cânte o melodie ţigănească. Malko se simţea bine. Erau cele mai liniştite momente ale vieţii lui aventuroase, pe care puţine persoane de la această masă o bănuiau.

Aici se găsea din nou în elementul său, trăind după tradiţia familiei lui, în cercul restrâns al vechii aristocraţii din Europa centrală. Doamnele, dacă nu toate se bucurau de frumuseţe, cel puţin erau elegante şi distinse. Bărbaţii, bine crescuţi, educaţi, complice şi puţin geloşi pe cuceririle lui. Unii dintre ei bănuiau că duce o viaţă dublă, însă în cercul în care se învârteau, tăcerea era o artă de a trăi şi nu se puneau întrebări.

Nimeni nu ştia că prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului de Malta şi posesor a numeroase titluri de onoare, mai era şi baron colaborator al *Central Intelligence Agency*. Fireşte, unele dintre aceste titluri erau dobândite cu foarte mult timp în urmă şi nu însemnau mare lucru la sfârşitul acestui mileniu. Dar, pentru cei care se aflau aici, ele reprezentau liantul nevăzut al universului lor, cu toate că nu mai rămăsese din el decât un microcosmos, pe de o parte ridiculizat de unii, iar pe de alta, râvnit de alţii. În sinea lui, Malko se gândea că viaţa lui secretă nu era în speţă decât o călătorie iniţiatică, aşa cum o înţelegeau samuraii. Acolo nu-şi pierdea sufletul, în schimb, îşi păstra etica cu ardoare. Cu trei luni în urmă, putea să moară la Beirut[1]. A fost nevoit să ucidă oameni care o meritau din plin, dar s-a întâmplat să moară şi unul care nu avea nici o vină. Până la urmă, îşi înfrânase dezgustul şi îşi îndeplinise misiunea, lucru care i-a oferit în seara asta mijloacele de a trăi după gustul şi după rangul lui.

– La ce te gândeşti?

Vocea răguşită a lui Sissi Weikersdorf îl smulse din reveria lui.

– La tine, spuse el imediat.

Tânăra contesă îi făcu un semn discret pe sub masă.

---

1. SAS nr. 112: Vengence à Beyrouth (Răzbunare la Beirut)

– Mincinosule! Ştiu să citesc în ochii unui bărbat când se gândeşte la o anumită femeie. În privirea ta se vede cu totul altceva.

– Ce anume? o întrebă el cu ironie. Un bărbat?

– Pericol de moarte, zise tânăra cu seriozitate. Eşti foarte departe cu gândul. Fălcile sunt încleştate, priveşti în gol, în depărtări...

Vorbeau ca şi când ar fi fost singuri. Malko băuse deja prea multă votcă. Se întoarse spre Sissi.

– Dacă ţi-aş spune la ce mă gândeam de fapt, mi-ai trage o palmă.

– Atunci, nu-mi spune! replică Sissi, cu nasul în farfurie.

Malko se întoarse în stânga şi vorbi cu vecina lui, care era mult mai în vârstă. Li se aduseseră doi peşti imenşi la grătar, garnisiţi de jur-împrejur cu cartofi umpluţi cu caviar. Festinul continua cu aroma înmiresmată a vinurilor de Moët şi Chandon. Chelnerii nu pridideau să mai umple paharele. Malko încerca să-i atragă atenţia Alexandrei, dar degeaba. Era absorbită de discuţia înflăcărată cu vecinul ei de masă, fermecătorul Dieter Krasnow, bancher, celibatar convins şi mare amator de vânătoare, dar nu numai de căprioare... Aplecată peste masă, ea îi oferea privirii o imagine tulburătoare a sânilor ei minunaţi. Malko simţi deopotrivă o înţepătură în inimă, dar şi o mare uşurare. Atmosfera prevestea furtună. Geloasă ca o tigroaică, Alexandra nu părea să aprecieze flirtul „nevinovat" cu Sissi. Fapt ce putea eventual să-i înlesnească intenţiile necurate.

Ce departe de CIA se simţea în clipa asta! Nu avea decât o grijă care conta: să cucerească o femeie apetisantă. Capul îi vâjâia, dar nu era supărător.

După multe sortimente de lichior servite la desert, Alexandra se ridică, luându-l şi pe Dieter Krasnow în sala de bal de alături, complet refăcută acum după atacul ce avuse loc la Liezen cu câţiva ani în urmă. Muzicanţii îi însoţiră pe invitaţii care au început să danseze. Prin uşa întredeschisă, Malko o observă pe Alexandra lipindu-se imediat de bancherul ei, cu o indecenţă provocatoare.

Dieter Krasnow nu greşea dacă se agăţa de logodnica lui Malko precum un naufragiat de colacul de salvare. Practic, rămăseseră nemişcaţi pe parchetul ceruit, iar Malko putea distinge balansul foarte lent al şoldurilor Alexandrei. Era în stare

să aducă un bărbat într-o stare de excitare nemaipomenită doar în timpul unui dans. O clipă, stătu pe gânduri. Era suficient să se ducă s-o smulgă din brațele cavalerului ei și să-i zâmbească, iar lucrurile aveau să intre pe făgașul lor.

Se pregătea să se ridice, când simți o mână așezându-i-se pe coapsă. Unghiile lungi zgâriau ușor țesătura pantalonilor. Vocea răgușită a lui Sissi se auzi murmurând în vacarmul invitaților care se îndreptau spre camera alăturată.

– Mă dorești? Adineauri n-am fost prea drăguță cu tine.

La adăpostul feței de masă, mâna rămase să se odihnească pe coapsa lui. Nehotărârea se topi pe loc. Femeia îi adresă un mesaj fără nici o urmă de îndoială.

– Te doresc atât cât să ne ducem să dansăm! îi spuse el și o luă de mână.

Îndată ce ajunseră în sala de dans, Sissi își așeză capul pe umărul lui și își lipi gura de gât, rămânând nemișcată. Numai sânii dezgoliți de decolteul taiorului violet-purpuriu se striveau de pieptul lui Malko. O zări pe Alexandra într-o poziție și mai indecentă decât la început. Roșu ca racul, cavalerul ei o apucă cu ambele mâini de șolduri și se freca de ea, cu privirea sticloasă, nevenindu-i să creadă în șansa lui. Celelalte perechi dansau și cochetau, fără să se oprească să bea. Malko luă un pahar de șampanie de pe platoul purtat de un barman printre invitați și i-l întinse lui Sissi.

– Să sărbătorim apropierea noastră!

Bău puțină șampanie și zise cu un râs cristalin:

– Vrei să mă amețești!

– Nu, prefer să fi trează, îi spuse el

Dansau în continuare, iar după un timp, Sissi ridică privirile spre el.

– Soțul meu a auzit niște lucruri interesante despre tine când a fost la Moscova...

– La Moscova?

– Da, a fost acolo ca să discute despre drepturile comerciale cu niște foști membri din KGB care păreau să te cunoască foarte bine. I-au spus că ești o persoană foarte periculoasă, un spion...

Hotărât lucru, viața lui dublă îl urmărea pretutindeni!

Sissi îi pândea răspunsul cu privirea ridicată spre el. Cum el rămăsese tăcut, ea adăugă:

– Și la Viena mi s-a spus același lucru.

– Totul e-adevărat, zise Malko, hotărât să lase deocamdată părerile despre reputaţia lui nu prea bună aşa cum erau.

– Ai ucis şi oameni?

Vocea lui Sissi tremura de emoţie.

– Da, spuse el fără nici o ezitare.

El o simţi puţin încordată şi crezu că-l va părăsi imediat. Îl întrebă cu vocea sugrumată.

– Când?

– Pe ultimul l-am omorât exact acum trei luni, spuse Malko.

Sissi Weikersdorf tăcu, apoi, brusc, se lipi strâns de el cu privirea înceţoşată. Malko se gândi că, dacă taiorul nu ar fi fost aşa de strâns, s-ar fi înfăşurat în jurul lui ca o liană.

– Povesteşte-mi, îl rugă ea cu gura lipită de urechea lui.

Trupul ei înghesuit într-al lui nu mai avea nici o reţinere. Îl înlănţuise cu braţele fără să danseze, gata să i se ofere. Cel puţin aşa avea impresia. Cineva tuşi discret lângă el. Întoarse capul şi-l văzu pe Elko Krisantem, ţeapăn ca un par, care îi spuse pe un ton egal:

– Doamna contesă Alexandra se duce la Viena, la *Blue Moon*. Speră să o însoţiţi şi dumneavoastră împreună cu invitaţii.

În privirea turcului se citea clar că Malko ar fi putut într-o clipă să pună capăt unei asemenea conduite. Era de-ajuns ca Elko să treacă în jurul gâtului lui Dieter Krasnow şnurul lui de care era nedespărţit şi să strângă puţin... Malko se mulţumi să-i răspundă calm:

– Mulţumesc, Elko.

– Nu vrei să mergi şi tu? îl întrebă Sissi cu ipocrizie.

– Vreau să ne continuăm discuţia, replică Malko. Vino!

O apucă de mână.

– Unde mă duci?

– În bibliotecă, acolo putem vorbi în linişte.

– Şi invitaţii?

– Pot să petreacă fără mine.

Îl urmă pe coridoarele slab luminate până în încăperea la care Malko ţinea în mod deosebit. Alternând coniacul cu şampania şi cu whisky-ul, nu aveau de ce să se plângă.

O sticlă de Dom Perignon aştepta la rece, pe o măsuţă joasă. Malko destupă sticla şi umplu două pahare cu picior. Şampania rece era delicioasă. Puse o casetă în combina Samsung, iar sunetele viorilor invadară încăperea. Sissi scoase

din poşetă un pachet de Lucky Strike şi aprinse o ţigară. Parcă ar fi vrut să alunge un stres puternic.

– Mi-e teamă! spuse ea dintr-o dată.

Malko o învălui cu privirea.

– De mine?

Ea lăsă pleoapele în jos.

– Da. Şi de mine.

– Ţi-e teamă că o să te omor?

– Nu...

Privirea ei îi înfruntă din nou ochii aurii. Malko citi în ea sentimente şi emoţii contradictorii. Îi trase cu delicateţe ţigara dintre degete, o puse în scrumieră şi o prinse de umeri. O sărută. La început, buzele contesei rămaseră strânse cu îndărătnicie. Apoi, încet, încet, Malko simţi cum cedează şi îi restituie sărutul, de data asta fără reţinere. Limba ei ascuţită se juca cu a lui. Îi mângâie şoldul, coborând în lungul coapsei simţind şerpii portjartierului, lucru ce-l înfierbântă şi mai tare.

Când buzele li se desprinseră, Sissi gâfâia, iar sânii păreau că ţâşnesc din decolteu. Uşurel, Malko descheie primii doi nasturi ai taiorului violet-purpuriu, descoperind un corset negru. Atunci când îi eliberă sânii obraznici, Sissi închise ochii fremătând toată, dar se îndepărtă brusc.

– Opreşte-te! Nu vreau să fac dragoste cu tine. Cu toate că-mi placi, adăugă cu glas scăzut. Este ruşinos ce facem noi.

Îşi luă ţigara pe jumătate fumată şi făcu câţiva paşi prin cameră, examinând obiectele aflate acolo. Se opri în faţa unui sipet din lemn de pe o etajeră.

– Ce reprezintă?

– Deschide-l, îi sugeră Malko.

Sissi îl ascultă şi exclamă surprinsă:

– *Mein Gott!*

Malko veni lângă ea şi luă din locaşul lui pistolul extraplat. Câteodată îl lua cu el, dar nu mereu, din cauza controalelor din aeroporturi. Îl păstra însă întotdeauna la îndemână. I-l puse lui Sissi în palmă.

– Fii atentă că e încărcat...

Ea uită că avea taiorul descheiat... În timp ce-l cântărea, îşi plimba degetele în lungul ţevii prelungite cu un amortizor. Se uită în ochii lui Malko cu privirea la fel de tulbure.

– Cu ăsta...

– Da, răspunse el, dar întotdeauna numai ca să mă apăr.

Nu mai opuse rezistență când el o asaltă iarăși și îl sărută. Dar se împotrivi când se pregăti să-i descheie și ceilalți nasturi.

– Ți-am spus... începu ea.

Soneria telefonului o întrerupse. După ce sună de multe ori, Malko se hotărî să răspundă. Elko Krisantem era ocupat cu musafirii. Ridică receptorul, dar cu celălalt braț îi înconjură talia lui Sissi, ca s-o împiedice să plece.

– Aș dori să vorbesc cu prințul Malko Linge, spuse o voce groasă. Sunt din partea lui Henry Camaro.

Malko recunoscuse deja vocea șefului Centralei CIA cu sediul la Viena.

– Eu sunt, spuse Malko. Ce vânt te poartă pe-a lui aripă?

Poznașă, Sissi, care rămase prizoniera lui, apăsă pe butonul difuzorului și ascultă răspunsul americanului.

– O problemă urgentă la Gaza.

– E chiar atât de urgentă?

– Da. Un informator de-al nostru se află într-o situație gravă. Nu pot să-i spun numele prin telefon. Dar avem o problemă serioasă. N-ai citit *Herald Tribune*? Un tip care lucrează pentru noi a fost asasinat acolo și ciopărțit cu toporișca. Trebuie să te duci numaidecât. Când poți pleca?

– Și mâine, dacă trebuie.

– Bine. Treci mâine dimineață pe la birou, la ora nouă.

Henry Camaro închise și Malko făcu la fel. De-acum, Sissi nu mai căuta să scape. Cu privirea rătăcită, îl întrebă:

– E adevărat ce-a spus tipul ăla? Cine este? Glumește cumva?

– Nu tocmai, răspunse Malko. Nu mi-am dat seama ce ai de gând să faci.

– Deci, e-adevărat ce se spune despre tine. Chiar te duci la Gaza?

– Da, spuse Malko, dar mai întâi o să fac ceva mai plăcut.

Dându-i drumul lui Sissi, se duse să încuie ușa. Tânăra parcă se transformase într-o statuie cioplită într-un bloc de sare. El reveni lângă ea și termină de descheiat toți nasturii jachetei fără ca femeia să opună rezistență, apoi o dezbrăcă. Desfăcu fermoarul de la fusta strâmtă. Aceasta căzu pe mocheta pufoasă, descoperind partea de jos a corsetului și ciorapii prinși în portjartier foarte sus pe coapsă. Malko o trase pe Sissi lângă

el şi reluă sărutul de unde îl lăsase. După ce o lungi pe canapeaua moale din pluş cu mătase roşu închis, ea îşi depărtă picioarele într-o dăruire mută. Gura rămase lipită de a lui Malko, pentru a împiedica cuvintele. Ştia că trebuie să profite de acest moment de slăbiciune. Victoria lui nu era însă sigură.

Întins peste ea, Malko se eliberă brusc. Îşi strecură mâna între trupurile lor şi-i atinse pântecele catifelat. Îndepărtă dantela care-i acoperea sexul şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Ea nu-şi dădea seama că era posedată ca o subretă. Slobozi un ţipăt scurt care se termină rostindu-i numele într-un geamăt de mulţumire.

Acum se mişca într-un du-te-vino leneş, uşurat de starea de excitare a lui Sissi. Nimeni nu-i putea fura plăcerea acestor clipe. Sub greutatea lui, femeia începu să se onduleze cu braţele încolăcite de trupul lui, răspunzându-i asalturilor lui Malko. Era foarte excitată. Era minunat. Malko execută aceleaşi mişcări minute în şir, savurându-şi victoria: apoi, simţind seva urcând, se dezlănţui, smulgând partenerei gemete sincopate. Picioarele lui Sissi erau atât de depărtate, încât parcă formau un unghi drept, permiţându-i astfel s-o pătrundă cât mai adânc.

Atunci când se linişti, ochii tinerei se dădură peste cap încât crezu că i s-a făcut rău. Sânii se eliberaseră din corset, părul era în dezordine, iar gura avea urme de ruj în jurul ei.

Când privirea deveni normală, încercă să surândă ironic şi spuse:

– Ai obţinut ce-ai dorit!

Era plină de mândrie... Această stare îi dădu lui Malko idei rele.

– Nu chiar, zise el.

Retrăgându-se, o prinse de pulpe şi o răsuci ca pe o clătită cu burta pe canapea. Sissi se zbătu protestând:

– Ce-ai de gând să faci?

Cu toate că se lupta cu el, se trezi îngenuncheată pe mochetă, cu bustul sprijinit de pernuţele roşii. Malko se strecură în spatele ei şi mai stârnit. Când contesa îşi dădu seama ce are de gând, era deja prea târziu. Dintr-un singur elan, forţă drumul între coapsele ei. Sissi Weikersdorf strigă cât putu:

– *Nein! Nein! Schweinhund!* Nu...

Protestele fură înăbuşite de un strigăt ascuţit. Malko se afundă dintr-o singură mişcare. Era o senzaţie absolut

deosebită. Strângând-o cu forță de pulpe, începu o mișcare pendulată ce-l făcea aproape de fiecare dată să iasă complet din crupa cambrată a tinerei contese, pentru ca apoi să se afunde și mai mult.

Încercând să scape de asalturile lui, fără să vrea, Sissi îi sporea plăcerea. Malko își duse fantezia până la capăt, în ciuda protestelor și injuriilor ei.

Când în fine, Sissi scăpă de supliciu, se ridică răvășită și îndârjită, cu fața brăzdată de dungi negre de rimel, tremurând de furie. Fără să scoată un sunet, ridică de jos fusta și jacheta. Se îmbrăcă, dar nu se mai încheie la nasturi și se repezi la ușă, răsuci cheia și fugi pe culoar.

În timp ce-și aranja ținuta, Malko ajunse în curtea castelului și văzu farurile Mercedesului contesei aprinzându-se. Demară atât de brusc, încât lăsă dâre negre de cauciuc și dispăru în noapte.

Acum că-și făcuse mendrele, Malko regreta puțin că se purtase ca o cătană. Se întoarse în sala de bal ca să se ocupe de invitați, întrebându-se în ce soi de aventură îl mai târa telefonul lui Henry Camaro. În orice caz, avea nevoie să încheie socotelile cu contesa Weikersdorf.

Și mâine mai era o zi...

Capitolul III

John Powell, şeful Centralei CIA la Ierusalim, trimis în mod special în teritoriile ocupate, citea încă o dată raportul Mossadului care tocmai ajunsese pe biroul lui, în legătură cu asasinarea lui Herbert Boss. Israelienii ştiau foarte bine la ce să se aştepte de la el în calitate de agent al *Central Intelligence Agency,* însă trataseră problema ca şi cum ar fi fost vorba despre una din numeroasele crime legate de Intifada. În raport nu era nimic interesant, el fiind întocmit mai întâi de Shin-Beth din fâşia Gaza. Nu au arestat pe nimeni; Wafiek, „călăuza" americanului identificat, a declarat că nu ştie nimc. Clientul lui avusese o întâlnire cu care el nu era la curent. Mai mulţi martori au confirmat că l-a aşteptat la moschee. Textul era însoţit de fotografii cutremurătoare şi de raportul medicului legist din Gaza. Douăzeci şi şapte de lovituri de pumnal, trei de secure, nemaipunând la socoteală obişnuitul ritual al tăierii gâtului. Mossadul a dat verdictul că de acest omor se face răspunzător unul dintre grupurile violente de opoziţie Hamas sau Jihad. Crima nu a fost revendicată.

– *Bullshit !* mormăi printre dinţi John Powell. Ridică privirea uitându-se fix prin fereastra cu vitralii la zidurile roşiatice monumentale ale bătrânului Ierusalim, care, de cinci sute de ani încoace, închideau între ele simbolul celor trei religii monoteiste extistente pe pământ: Biserica Mormântului Sfânt, Moscheea Al Aqsa şi Zidul Tânguirilor. Soarele în asfinţit împrumuta pietrelor bătrânelor metereze reflexe sângerii. John Powell se simţea vinovat. Din păcate, era cam târziu pentru regrete... Bâzâitul interfonului îi întrerupse gândurile.

– *Yes,* Jane?

– A sosit domnul Linge, îl anunţă secretara.

– Roagă-l să intre.

Se ridică să-l întâmpine pe musafir și găsi că este mai înalt și mai slab decât în fotografii. Nuanța aurie a ochilor lui izbea la prima vedere, iar din ființa lui se degaja un fel de vioiciune fizică și spirituală ca a unei sălbăticiuni ce se odihnește. Îi cunoștea pe dinafară palmaresul și știa că oamenii de la Langley îl considerau cel mai bun șef de misiune pe care-l avea *Company*. De aceea îl preferau pe el și nu pe americani în misiunile cele mai dificile.

– Bine ați venit la Ierusalim, domnule Linge, spuse el cu căldură. Sper că omologii noștri nu v-au chinuit prea tare pe aeroportul din Ben Gurion.

– Nu, îl asigură Malko. Nici nu m-au scotocit, nici n-au fost suspicioși.

Șeful Centralei strânse gura într-o strâmbătură ironică.

– Și cu toate astea, puteți fi sigur că amicii noștri de la Mossad știu deja câte cămăși aveți în valiză! Stați la *King David?*

– Da.

– Atunci, au și instalat microfoanele în cameră, telefonul este ascultat și chiar acum răscolesc printre lucruri. Îi cunosc eu. Nu lasă nimic la voia întâmplării.

King David este un mastodont din vremea ocupației engleze a Palestinei care a rămas încă în picioare, un bloc din piatră sângerie, maiestuos, situat pe King David Street, ale cărui grădini și fațadă dădeau spre zidurile vechi ale Ierusalimului. Evreii din America ce dispuneau de bani veneau în pelerinaj în Israel cerând camerele cu vedere în această zonă, aruncând dolarii în stânga și în dreapta.

– Nu vor găsi nimic, remarcă Malko.

Șeful Centralei surâse cu încântare.

– Asta o să-i enerveze la culme! Din fericire, n-ați venit aici cu gândul să-l asasinați pe rabin. De altfel, le-am trimis și telegrame în legătură cu venirea dumneavoastră ca să pun lucrurile la punct și să-i fac să înțeleagă că nu este o acțiune ostilă lor. De aceea vă lasă în pace. Ați avut de curând vreo neînțelegere cu ei?

Instalat pe canapeaua hidoasă de un verde prăzuliu, Malko, jenat, surâse cu răceală în colțul gurii.

– Acum trei luni, la Beirut, am avut o mică ciocnire și la

propriu și la figurat.[1] Dar nimic de ordin personal. Anul trecut, în Canare, s-a întâmplat ceva mult mai serios.[2] Printre ei nu am decât prieteni.

– Și eu la fel, îl asigură americanul, făcând un gest de lehamite. Acum sunt blânzi ca niște mieluței... O cafea?

– Cu plăcere.

– Turcească sau filtru?

– Turcească.

Călătoria cu avionul Airbus A 320 aparținând companiei Air France, cu ruta Paris–Tel Aviv, fusese excelentă, însă se simțea puțin toropit de canicula apăsătoare din toată țara. Erau treizeci și cinci de grade pe aeroportul Ben Gurion, treizeci la Ierusalim, și mai ridicată pe înălțimi. Trebuia neapărat să se trezească. În timp ce americanul comanda cafeaua, Malko admira încăperea cu tavanul înalt, decorată ca un salon din secolul trecut, mobila era încrustată cu sidef, cu măsuțe joase și cu scaune aliniate de-a lungul peretelui. Consulatul Statelor Unite avea sediul într-un vechi palat otoman de dimensiuni colosale, cu nenumărate coloane, cu ferestre imense și scări monumentale. În birou, atmosfera era sufocantă, însă John Powell nu părea să se sinchisească. Nici nu încăpea vorbă să instaleze aparate de climatizare în minunea asta de arhitectură orientală, deci trebuia să se resemneze. Cu barba neagră și cu mustață, cu aerul lui curățel, John Powell aducea puțin cu un membru al grupării Hezbollah.

Cu trei luni în urmă, Malko era la o sută cincizeci de kilometri depărtare de Beirut; avusese într-adevăr de-a face cu Hezbollah ca să-l răzbune pe William Buckley. Răzbunarea fusese sângeroasă, iar membrii grupării Hezbollah își gravaseră numele cu litere de foc printre aceia care aveau să se răzbune într-o bună zi... Dar *Inch Allah* însemna viață pentru ei. Într-o zi, la castelul din Liezen a debarcat o trupă de comando. Erau ucigași feroce... Dar, Alexandra și el au reușit să scape cu viață.

– În Austria v-ați bronzat atât de frumos? îl întrebă americanul.

– Nu, în Caraibe.

---

1. Vezi SAS nr. 112: Vengeance à Beyrouth (Răzbunare la Beirut)

2. Vezi SAS nr. 106: Le disparu des Canaires (Dispărut din Insulele Canare)

Petrecuse o lună de miere cu Alexandra în Insulele Bahamas, făcând dragoste și pescuind niște pești enormi. O vacanță de vis, dar foarte costisitoare. Acum trebuia să-și refacă bugetul riscându-și încă o dată viața. Era tot ce avea de vânzare. Ca un jucător înrăit, și-o punea pe tavă, știind că, într-o zi, norocul nu va mai fi de partea lui. Dar nu trebuia să se gândească la lucruri de genul acesta.

Înainte să plece din Viena, îi trimisese lui Sissi Weikersdorf un coș imens cu trandafiri, mulțumindu-i astfel că a acceptat să vină la dineul din Liezen. Poate că nu fusese chiar o investiție bună, judecând după felul în care s-au despărțit, dar regreta sincer ieșirea lui animalică. În seara cu pricina, nu avusese timp să se ducă la Viena după Alexandra. Ea ajunsese acasă tocmai când Malko îi petrecea pe ultimii invitați. Nu-i adresă nici un cuvânt, lăsând să planeze îndoiala în legătură cu ceea ce s-a petrecut între ea și Dieter Krasnow. În acea noapte, nu au dormit în aceeași cameră. Dar spiritele s-au încins înaintea plecării lui în Israel. I s-a oferit cu ardoare, lucru ce ar putea ascunde remușcări și regrete deopotrivă...

– Henry Camaro mi-a relatat cam ce așteptați de la mine. S-a mai schimbat ceva de atunci?

John Powell își bău dintr-o dată cafeaua neîndulcită.

– Nu, dar trebuie să-ți atrag atenția că este o misiune extrem de periculoasă.

Malko îi zâmbi cu ironie.

– Nici nu mă așteptam la o poveste romantică...

– Sunt convins, făcu americanul, nu poate fi vorba de așa ceva.

Îi întinse lui Malko raportul Mossadului și fotografiile care însoțeau textul, apoi aprinse o țigară în timp ce oaspetele examina documentele. După cinci minute, Malko ridică privirea cu stomacul făcut ghem. Hotărât lucru, palestinienii nu aveau de ce să-i invidieze pe libanezi, decât pentru sălbăticia lor.

– Era unul dintre oamenii dumneavoastră?

– Da. De multă vreme, dar îndeplinea misiunile mai puțin periculoase. La început, n-am vrut să-l trimit acolo. Cred că *dumneata* te-ai fi descurcat mult mai bine.

Malko făcu un gest evaziv. Nimeni nu era invulnerabil.

– Ce s-a întâmplat?

John Powell se așeză mai comod pe canapea, își mângâie barba și începu astfel:

– În urmă cu șapte ani, am „racolat" un palestinian din OEP, un anume Daud Abuchita, care lucra cu Abu Iyad, șeful serviciului de securitate al acestei organizații. I-au dat numele de cod „Charlie". Se afla în afara Palestinei, însă palestinienii au reușit să-l infiltreze în Gaza ca să-i organizeze pe membrii din organizația „Hawks", Vulturii, nucleul cel mai dur al grupării Fatah, adică aceia care organizau acțiuni violente împotriva israelienilor. De acolo, a menținut legătura cu noi fiind foarte vigilent. Gândiți-vă că a fost hăituit și de Shin-Beth, durii din Hamas, și de cei din Jihad.

Acum un an a reușit să-i facă să creadă că reneagă OEP-ul și că vrea să intre în Jihad. Fathi Chakaki, întemeietorul Jihadului, s-a lăudat cu influența pe care o are pe lângă oamenii cunoscuți de noi. Firește că el acționa la ordinele Centrului OEP din Tunis, apoi s-a infiltrat în Jihad, ale cărui poziții erau diametral opuse viziunii lui Yasser Arafat. Jihadul propovăduiește lupta până la jertfa finală a Israelului, fără nici un compromis. Prin diferite canale, „Charlie" a reușit să ne furnizeze informații foarte importante cu privire la această organizație.

– Și israelienii nu stau mai bine? Cu toți spionii care lucrează pentru Shin-Beth? obiectă Malko.

– Depinde, spuse John Powell... Bunăoară, se ocupă de acțiunile Jihadului din Israel. Prin intermediul lui „Charlie", am urmărit evoluția Jihadului, legăturile pe care le avea cu iranienii și cu frații musulmani din Egipt. Noi am alertat FBI-ul în legătură cu posibilitatea unor atentate pe teritoriul american. „Charlie" ne trimitea mesageri și din această cauză nu știam exact unde se află. Nu l-am văzut niciodată la față.

– Nimeni nu l-a întâlnit vreodată?

– Ba da. „Legătura" lui primară, la Tunis, acasă la Abu Iyad. În prezent, se găsește la Langley, și are o funcție importantă în departamentul ce se ocupă de Orientul Mijlociu.

– Ce-l determină pe „Charlie" să facă asta?

– Toată familia locuiește în Statele Unite. În mod regulat îi vărsăm o sumă de bani într-un cont din Bahamas. Cred că o face pentru copiii lui. Pentru el personal n-a cerut niciodată nimic.

Era „cârtița“ ideală, gândi Malko. Își aduse aminte de colonelul Penkowski, membru în KGB care și el transmitea informații minunate. Până în ziua în care a fost reperat, arestat, judecat și împușcat. O mică avere pe numele lui zace și astăzi într-o bancă elvețiană pe vecie.

– În concluzie, „Charlie“ se află în Gaza, zise Malko, este infiltrat în Jihad și vă pasează informații. Le comunicați și israelienilor?

– Uneori, atunci când îi privesc și pe ei.

– De fapt, ce s-a întâmplat?

Vizibil încurcat, americanul trase adânc un fum din țigară, dându-l afară din plămâni cu forță, ca și cum ar fi vrut să scape de o amintire urâtă.

– Acum cinci zile, am primit un mesaj de la „Charlie“, spuse el. De la un tip care n-a vrut să spună cum îl cheamă. Pur și simplu mi-a spus că „Charlie“ deține o informație vitală pentru țara mea, dar că nu putea să mi-o comunice decât verbal. Mi-a repetat că este urgent și *vital*. Deci, m-am hotărât să îl trimit pe Herbert Boss...

– Cum v-ați dat întâlnire?

– Am căzut de acord cu mesagerul lui „Charlie“. Herbert trebuia să-l ia drept călăuză pe un anume Wafiek, membru în OEP și ziarist, contactându-l la telefon din Ierusalim. Prima persoană cu care trebuie să te întâlnești și dumneata de îndată ce ajungi acolo este Wafiek.

– După tot ce s-a petrecut, credeți că este prudent?

– Nu pot să afirm acest lucru, însă este singura legătură cu „Charlie“. Israelienii l-au interogat pe Wafiek, dar, în aparență, nu au găsit nimic. Și este ultimul care l-a văzut pe Herbert Boss în viață.

Malko își dădea seama unde bate americanul.

– Ați primit vești de la „Charlie“ de când a avut loc acea crimă?

– Nu, nici una, dar asta nu înseamnă nimic. Câteodată nu dă nici un semn de viață săptămâni de-a rândul.

– El personal trebuia să se întâlnească cu Herbert Boss?

– Acest lucru nu era specificat, însă era evident. Este vorba de o informație pe care „Charlie“ n-o putea încredința unei a treia persoane.

– Deci știe că au fost probleme.

– Ar trebui să fie pe altă planetă ca să nu știe. Toate ziarele, de la *Al Qods* până la *Jerusalem Post* au vorbit despre asasinarea lui Herbert Boss...

Malko nu mai scoase o vorbă. Toate astea nu miroseau a bine... Poate că „Charlie" era deja mort.

– Mai întâi trebuie să știm sigur ce s-a petrecut, continuă americanul. Am mai multe ipoteze.

– Sunteți sigur că numai „Charlie" știa de întâlnire?

– Da, răspunse imediat americanul, era un nume de cod ce apărea în toate mesajele. Bineînțeles că asta a fost prima ipoteză la care m-am gândit. S-o eliminăm. A doua este că „Charlie" a putut fi demascat de oamenii din Jihad. Dacă erau la curent cu întâlnirea, l-au lichidat și pe urmă l-au omorât și pe Herbert Boss. Dacă e așa, s-a zis cu ei. La fel de bine însă, poate să trăiască, neavând cum să-l prevină pe Herbert că a căzut într-o capcană... În acest caz, „Charlie" s-a retras pe undeva și până la urmă, va da un semn de viață. Mai există posibilitatea să nu mai aibă încredere, căci ceva este putred în lanțul său de transmisiuni.

– Și israelienii?

– Nu cred că l-au identificat pe „Charlie". Este o operațiune absolut ermetică. Dar ar înnebuni de bucurie dacă ar reuși să pună mâna pe el...

Câteva secunde Malko rămase gânditor.

– Chiar credeți în această informație *vitală* pentru Statele Unite? Palestinienii au prejudecăți chiar și în privința propriilor afaceri.

Americanul clătină din cap.

– Nu și „Charlie". Știe că un complot împotriva lui Arafat sau o operațiune împotriva Israelului nu ar constitui problema noastră. Spusele lui au greutate, altminteri eu nu mai am încredere. Aștept să dea un semn de viață.

Părea sincer neliniștit. Malko știa că, uneori, un individ infiltrat într-o structură adversă putea să dețină informații capitale. Richard Sorge, spion în serviciul URSS-ului, știuse unele date cu privire la debarcarea în Normandia încă de când avea legături cu japonezii. „Charlie", care era infiltrat într-o grupare fanatică islamistă întru totul antiamericană, putea să obțină o informație capitală privind Statele Unite.

– Prin urmare, mă duc la Gaza și încerc să descopăr

misterul morții lui Herbert Boss, încheie Malko. Și asta cu ajutorul lui Wafiek.

– Mai așteptăm douăzeci și patru de ore, îl corectă șeful centralei. Dacă „Charlie" e încă în viață, trebuie să dea de știre într-un fel sau altul. După aceea, vom vedea în ce mod vă vom trimite în infern.

Malko nu avu timp să râdă de gluma americanului. Din biroul secretarei răzbătea discuția aprinsă dintre două femei. Se auzeau clar protestele secretarei lui John Powell: „Vă spun că este cu cineva! Trebuie să-l avertizez!". Sfârșitul propoziției se pierdu în zgomotul scaunelor trântite, al obiectelor răsturnate și ușa fu dată cu violență de perete, încât aveai impresia că se sfărâmă în aschii.

Bruneta care apăru în cadrul ușii era mai înaltă cu cincisprezece centimetri decât firava secretară a lui John Powell. Avea o figură de manechin, cu trăsături accentuate, bărbia voluntară, fața schimonosită de furie, îmbrăcată cu o cămașă încheiată până la gât, cu pieptul umflat ca o păpușă Barbie. Talia îi era strânsă cu o centură din piele, sub care se iveau șoldurile în formă de amforă, strânse și ele într-o fustă mulată, despicată și lungă până la glezne.

– Domnule Powell, n-am putut s-o opresc, se tângui secretara care se agățase de brațul superbei sălbăticiuni. A...

Nou-venita se desprinse împingând-o cu cotul și se îndreptă spre John Powell, strigând la el cu vocea tremurând de mânie.

– Deci tu ești nemernicul care l-a trimis pe Herbert să fie masacrat!

Capitolul IV

John Powell avu nevoie de câteva secunde ca să-și recapete sângele rece. În fața acestei femei dezlănțuite, avea unele scuze. Postată dinaintea lui, cu bustul proeminent, cu respirația sacadată, fapt ce făcea ca pieptul să se înalțe și să coboare cu mișcări spasmodice, îi dădea impresia că-l va pocni dintr-o clipă-n alta.

– Cine sunteți? o întrebă americanul. Cine v-a dat dreptul să pătrundeți cu forța în biroul meu?

Ochii verzi ai tinerei femei scânteiară. Pe un ton impertinent, îi spuse:

– Mă numesc Tamara Halpern și lucrez la *Jerusalem Post*. Herbert Bess era amantul meu. Vă ajunge?

Malko admira silueta acestei creaturi somptuoase și îl invidia pe nefericitul agent CIA. Tamara Halpern scutură părul lung care-i cădea pe ochi și reluă cu aceeași voce plină de furie:

– Vreau să știu cine l-a ucis pe Herbert! Dacă e cumva vreun pui de câțea palestinian, îi trag două gloanțe-n cap!

Furia părea că-i umflă și mai tare pieptul. Vorbea apasând pe cuvinte, iar Malko nu se îndoi nici o clipă de hotărârea ei. În Israel, femeile făceau doi ani de armată în loc de trei, însă mânuiau armele la fel de bine ca și bărbații...

– Ce vă face să credeți că sunt amestecat în povestea asta nefericită? protestă John Powell. Sunt diplomat și...

– *Bullshit !* Izak Hanevim mi-a spus că dumneavoastră sunteți la curent cu tot ce s-a petrecut. Îl cunoașteți, nu-i așa?

La rândul lui, John Powell era pe punctul să explodeze.

– Da, l-am cunoscut, recunoscu el cu voce egală. Dar v-a dat o informație falsă. Nu știu nimic în plus față de ceea ce s-a scris în ziare despre asasinarea colaboratorului din consulatul nostru. Acum, vă rog să ieșiți din biroul meu.

Cu furie, Tamara Halpern își înfundă mâna în poșeta ce o purta la șold. Malko se pregăti să sară, convins că va scoate o armă și va trage în șeful Centralei CIA. Cu o femeie îndrăgostită, nu se știe niciodată... Însă Tamara scoase doar un pachet de țigări, puse una în gură, o aprinse și suflă fumul drept în fața americanului. În mod vădit, atitudinea acestuia o descumpăni. Confruntarea lor mai dură câteva clipe, apoi se răsuci brusc și ieși din birou ca o vijelie. Malko se întreba dacă, orbită de furie, își dăduse seama de prezența lui în încăpere. Secretara apăru cu lacrimi în ochi, iar John Powell o expedie în biroul ei. Imediat izbucni furios.

– Ce nenorociti sunt tipii ăștia de la Mossad!

– Ce vreți să spuneți?

– Izak Hanevim este corespondentul meu la ei! M-a făcut ca o albie de porci în fața târfei ăsteia! Altminteri, n-ar fi venit să facă tot tărăboiul ăsta.

Era clar că John Powell nu a fost impresionat de farmecul israelienei.

– O cunoașteți? se interesă Malko.

– Bineînțeles! este cel mai bun reporter de la *Jerusalem Post,* în plus, și corespondentul mai multor reviste nemțești.

– Doar atât?

– Aproape. Tamara Halpern este o corcitură foarte ciudată. Tatăl ei este evreu neamț, iar mama, o arabă creștină din Liban. Vorbește nu știu câte limbi și cunoaște toate poveștile despre Mossad. Uneori stau și mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru ei. Datorită fizicului ei, se strecoară peste tot. Numai doi nasturi de la bluză să-și descheie, și toți bărbații reacționează de parcă li s-ar lichefia creierul.

– Știați că e amanta lui Herbert Boss?

– Am auzit ceva, dar nu era singura ei legătură. O fascinează toți bărbații din cadrul Serviciului. Chiar mă întreb dacă nu cumva din acest motiv era cu Herbert. Din punct de vedere fizic, genul ei este un sefard cu pieptul plin de păr ca un covor, cu o gură cu buze groase și foarte dotat în partea inferioară a corpului.

– În orice caz, e hotărâtă să-l răzbune...

John Powell ridică din umeri.

– Ei, aici, e mai ușor cu arabii. Ticălosul ăla de Izak Hanevim nu credea că Herbert Boss vizita doar taberele colonilor evrei.

De aceea mi-a trimis vijelia asta pe cap. A fost de-ajuns să-i facă cu ochiul și...

Mașinațiile puse la cale de *Company* s-au dovedit încă o dată extrem de transparente. Toată afacerea nu miroase a bine. Malko se întreba de ce CIA e gata să-și dea atâta osteneală ca să recupereze un agent ce deținea o informație ipotetică. Sau nu i-au spus chiar totul? Pentru moment, nu-i rămânea decât să aștepte sau să se înscrie la clubul vizionarilor... Doar până când „Charlie" va da un semn de viață. În căldura înăbușitoare a biroului, Malko tresări.

– Acest Wafiek, „călăuza", care l-a însoțit pe Herbert la locul de întâlnire, este „curat"?

– Cred cu toată sinceritatea acest lucru. El nu vrea decât lovele.

– Dar el e-n viață, nu? remarcă Malko.

– Adică?

– Nu credeți că cei care l-au eliminat pe Herbert Boss aveau interes să-l lichideze și pe el, căci a organizat întâlnirea?

Americanul reflectă câteva secunde asupra acestei ipoteze, iar la final recunoscu:

– Nimic nu este imposibil. Când veți merge la Gaza, va trebui să clarificați și acest lucru.

– Dacă-l vom lua cu binișorul, nu cred că va spune, zise Malko.

– E rândul dumneavoastră să vă descurcați.

Malko se gândi imediat la un lucru dificil și neprevăzut:

– Cum voi ajunge acolo, israelienii vor începe să mă urmărească.

– În mod sigur! Dar nu le va păsa dacă nu vor ști ce faceți acolo. Tot ce trebuie făcut e să nu-i duceți direct la „Charlie". Cum le-a făcut câteva măgării, o să-l bage la zdup pentru mulți ani. Sau va cădea pe fereastra vreunui comisariat, ori în propriul lat... Apoi, știa multe lucruri care i-ar interesa. Ar face orice ca să-l determine să spună tot. Vedeți, în țara asta, nu se sinchisesc de drepturile omului, de fapt de nici un fel de drepturi. Arestează oameni și îi țin cât timp le convine... În țările arabe este și mai rău. Sunt sigur că, dacă „Charlie" mai trăiește încă, va da el un semn de viață... Dacă nu, în douăzeci și patru de ore, veți pleca la Gaza.

Pusese deja mâna pe telefon.

– Pe cine sunați? îl întrebă Malko.

– Pe imbecilul de Izak Hanevim.

Malko se trezi din nou în atmosfera apăsătoare a străzilor din Ierusalim ticsite de autocare cu turişti. În parcare se afla un evreu palid, cu ochelari rotunzi şi redingotă neagră, cu buclele spiralate ieşindu-i de sub pălărie. Citea *Tora*[1] şi se legăna înainte şi înapoi, ţinând la piept o mitralieră Uzi. Aproape toată populaţia civilă din Israel era înarmată şi nu pregeta să facă uz de armă. De fiecare dată când un palestinian încerca să prindă un evreu, acesta era înconjurat imediat de o şleahtă care îl împuşca în plină stradă fără să aibă loc vreun proces.

* * *

Curtea interioară a hotelului *American Colony* gemea de lume care se îngrămădea la mesele aşezate la umbra unui cocotier amărât. Aproape toţi erau ziarişti americani. Acest hotel încântător din partea nord-estică a Ierusalimului, cea musulmană, era compus din mai multe clădiri şi avea unul dintre puţinele restaurante care a scăpat de cumplita bucătărie „caşer"[2] care deschidea gustul pentru toate felurile de mâncare.

Malko cunoştea locul de multă vreme. Se instală la o masă şi comandă *meze* şi *kebab*.

Aproape toţi clienţii din restaurant aveau câte un telefon portabil şi nu se sfiau să-l folosească. În toată această viermuială, apăru un bărbat înalt, ce şchiopăta sprijinit în cârje, cu coapsa bandajată. Probabil vreun ziarist rănit într-o încăierare.

Malko aproape că terminase primul fel, când în uşă se ivi un grup gălăgios. Trei bărbaţi, printre care şi un fotograf strivit de o grămadă de aparate, şi o femeie – Tamara Halpern. Privirea femeii dădu roată prin restaurant şi se opri la Malko. Timp de câteva clipe, păru că nu-l recunoaşte, apoi, după ce le-a spus ceva însoţitorilor ei, veni direct la masă, se aşeză în faţa lui şi-l salută.

– *Shalom*!

– Bună ziua, răspunse Malko, gândindu-se la ce-i spusese John Powell.

---

1. Cărţile lui Moise cu care începe Biblia (Pentateuh) n.t.

2. Bucătărie tradiţională n.t.

Primii trei nasturi ai bluzei albe erau descheiați, lăsând să se vadă partea de sus a sutienului bogat ornamentat cu dantelă. Când trăsăturile nu-i erau schimonosite de furie, Tamara Halpern era foarte frumoasă, cu părul negru și ochii verzi.

– Bănuiesc că știți cine sunt, îi spuse ea.

Malko zâmbi.

– Un reporter de la *Jerusalem Post*.

– Dar dumneavoastră?

Cum el nu-i răspunse, ea îi aruncă cu ironie:

– Alt spion! Și dumneata vei fi masacrat de nemernicii ăștia de arabi ca să-i faceți pe plac șefului lui Herbert? I-am spus să nu se ducă la Gaza! Am presimțit eu ceva rău... Am fler.

– Ar fi trebuit să-l anunțați pe prietenul dumneavoastră Hanevim.

– Nu este prietenul meu! protestă ea. E la fel ca ceilalți. Se folosește de paiațele lui și când una moare, o înlocuiește cu alta.

Toți oamenii din serviciile secrete sunt la fel. Vă storc ca pe niște lămâi, apoi...

Lăsă fraza neterminată. Luă mecanic o bucată de *pita*[1] și o strecură în gură înghițind-o pe dată.

Malko îi adresă un zâmbet angelic.

– Se întâmplă să aveți și momente când nu sunteți furioasă?

– Uneori, zise ea simplu. Când mă aflu în compania oamenilor *normali*, nu a spionilor.

– Se pare bunăoară că știți totul despre serviciile secrete, observă Malko cu perfidie.

Tamara Halpern deveni dintr-o dată serioasă și-l țintui cu privirea.

– Timp de douăzeci de ani, tatăl meu a lucrat pentru Mossad, pe urmă a fost omorât de un arab. L-ar fi putut salva, dar nu doreau să rămână în viață o sursă atât de importantă. Șeful Mossadului mi-a trimis o scrisoare înduioșătoare pe care o mai păstrez încă, vorbindu-mi despre sacrificiul acesta necesar...

Deși vorbea engleza la perfecție, Malko simțea că ea își caută cuvintele. Îi propuse dezvăluind un zâmbet larg:

– Haideți să vorbim în germană!

Ea își flutură genele rimelate.

– Sunteți neamț?

– Austriac.

---

1. Un fel de plăcintă

– Austriac? Atunci trebuie s-o cunoaşteţi pe prietena mea Grete Ulstein! Lucrează la revista *Panorama*. Se află acolo.

Îi arătă o blondă subţirică în pantaloni, care stătea la o masă însoţită de vreo şase ziarişti. Malko auzise de *Panorama*, dar nu şi de Grete Ulstein.

– Nu o cunosc, spuse el.

Vorbind nemţeşte, se părea că o mai îmblânzise pe mica panteră din faţa lui. Observă că cei trei bărbaţi care au venit împreună cu ea tocmai se apucau să mănânce.

– Rămâneţi să luaţi masa cu mine, îi propuse el. Prietenii dumneavoastră v-au uitat.

Fata îl examină curioasă cu privirea-i verde.

– Cum vă cheamă?

– Malko Linge.

– Şi cu ce vă ocupaţi?

– Întrebaţi-l pe prietenul dumneavoastră Izak Hanevim. Va fi încântat să vă informeze.

Din nou privirea Tamarei se întunecă.

– Nici nu mă gândesc! Îmi veţi spune *dumneavoastră*. Nu vreau să-l amestec în viaţa mea.

– Totuşi, el v-a pus la curent în legătură cu Herbert Boss.

– Era gelos! Între timp, am avut o legătură cu el. Voia să o luăm de la capăt şi să lucrez pentru el.

Malko îi făcu semn chelnerului şi Tamara comandă un amestec de languste cu spaghete, apoi reveni la subiect.

– Deci sunteţi un „spook"[1]. De ce aţi venit în Israel?

– Momentan, vizitez doar Ierusalimul.

Într-o oarecare măsură, era adevărat. Tamara Halpern nu părea să facă vreo legătură între Malko şi uciderea amantului ei. Fără să mai insiste, începu să mănânce cu poftă, aruncându-i din când în când câte o privire lui Malko. Acesta se întrebă în treacăt dacă îl şi înlocuise pe Herbert Boss... Până la cafea, nu mai schimbară decât cuvinte banale. Tamara bău cafeaua turcească şi scoase un pachet de ţigări *Royale* din poşetă aprinzându-şi una cu zâmbetul pe buze.

– Sunt cele mai uşoare care se găsesc pe piaţă, spuse ea, aşa nu-mi ruinez sănătatea prea repede.

În orice caz, fumatul o relaxa. Se uită la ceas şi suspină.

– Trebuie să-mi pun osul la treabă! Am întâlnire cu Bibi...

– Cine este Bibi?

---

1. Spion, agent secret

– Benjamin Netanmayu, șeful opoziției. Le-a spus tuturor că, dacă mă prinde în biroul lui, mă violează. Atunci i-am cerut ziarului meu să mă trimită să-i iau un interviu.

– Ca să vă violeze?

Surâse în colțul gurii.

– Nu, ca să demonstrez că vorbește verzi și uscate, așa cum a observat și Shimon Perés.

– Mi-ar face plăcere să vă mai văd.

– Lăsați-mi vorbă la *Jerusalem Post.*

Se îndepărtă legănându-și șoldurile – era femeie până-n măduva oaselor – și se duse să se-ntâlnească cu prietena ei din Austria. Malko plăti, apoi se întoarse la Consulatul american. John Powell păru surprins că-l vede așa devreme.

– Vreo problemă, ceva?

– Voiam doar să vă pun la curent că am „tratat" deja cu Tamara cea pârguită și bineînțeles că a lăsat să se înțeleagă că lucrează pentru Mossad.

Americanul aprinse o țigară gânditor și puse pachetul la loc în buzunarul cămășii, apoi dădu lent fumul afară.

– Nu aș fi atât de sigur, îi aruncă el. Nu cred că lucrează pentru ei. Este o revoltată. Tatăl ei a fost omorât din cauza unei porcării comise de serviciile secrete și acum le dorește moartea. Dar e mai bine să ne ferim. De îndată ce voi primi vești de la „Charlie", vă voi suna.

* * *

Lungit în patul său, Malko rememora seara petrecută în compania lui Sissi Weikersdorf. Acel univers i se părea atât de îndepărtat de Ierusalim. Închise ochii, retrăind plăcerea capitulării tinerei contese. Poate că nu va mai face niciodată dragoste cu ea, dar era atât de bine să-ți împlinești visele. Și-apoi, Dumnezeu știe ce-l așteaptă.

Nu mai avea chef să se plimbe prin oraș. Cu excepția obișnuitului pelerinaj, Ierusalimul era plictisitor. În realitate, erau trei orașe: vechea cetate înconjurată de ziduri de apărare, înțesată de lăcașe de cult, și în permanență invadată de valuri de turiști asaltați de mulțimea de negustori de icoane false, de iesle cu mențiunea „made in Bethleem" și diferite alte orori. Expresia „negustorii din Templu" parcă fusese anume inventată pentru ei.

Oraşul modern cu străduţe înguste şi aglomerate pe care se circula numai într-un sens şi şerpuiau printre numeroase coline, mărginite de clădiri de o urâţenie constantă, nu oferea nici un fel de atracţie. Şi-a proptit maşina cu un sabot pentru că toate străduţele erau în pantă, însă canicula făcea orice deplasare oribilă şi greoaie.

Cât despre oraşul arab, situat mai la est, nimeni nu se încumeta să se ducă. În afară de cazul în care dorea să mănânce o *chawerma.*[1]

Acestui peisaj i se mai adaugă un şir de cotineţe moderne ivite din deşert ce constituie un adevărat labirint de bulevarde mărginaşe. Era mult mai plăcut să rămână în atmosfera răcoroasă din hotelul *King David* şi să viseze în voie.

Universul din Liezen părea atât de îndepărtat în acest oraş al celor trei nume: Ierusalim, Ierosalaim, Al Qods; leagănul celor mai importante religii şi diabolicul creuzet al discordiei. Râuri de sânge au curs de-a lungul istoriei pentru Ierusalim şi mai curg şi în prezent. Aici totul este prea amestecat: Moscheea Al Aqsa, lăcaşul sacru al musulmanilor, Zidul Tânguirilor şi, la o distanţă de numai câţiva paşi, biserica ce adăposteşte Mormântul Sfânt.

Cineva bătea la uşă, iar el îi strigă să intre. Nu era înarmat, dar nici nu se simţea în pericol aici, în Ierusalim. Se ridică şi dădu nas în nas cu Tamara Halpern. Zâmbitoare, se lăsă într-un fotoliu de lângă fereastra care dădea spre zidurile bătrâne ale Ierusalimului.

– Comandaţi-mi un Cointreau cu gheaţă şi cu coajă de lămâie, îi ceru ea fără nici o introducere, scoţându-şi din poşetă pachetul de ţigări.

Voia să-şi ofere o mică pauză.

Fusta lungă îi alunecase atunci când s-a aşezat şi Malko îi zări coapsa stângă, până aproape de încheietură. Acest lucru nu părea s-o stânjenească... Comandă prin telefon şi se aşeză în faţa ei. Era aproape zece seara. Un gând delicios îi trecu fulgerător prin minte, alungat de vocea fermă a tinerei femei.

– Nu mai visaţi! N-am venit să mă culc cu dumneavoastră, ci doar să stăm de vorbă...

Malko, ca un gentleman ce era, reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

– Cu plăcere, dar despre ce?

---

1. Frigărui de oaie

– Despre dumneata. Grete Ulstein mi-a povestit totul: despre castel, despre CIA... Despre reputaţia de afemeiat. În aparenţă, sunteţi un mit. Chiar sunteţi prinţ?

– Da.

– Se pare că nu sunteţi un ticălos în adevăratul sens al cuvântului, spuse gânditoare Tamara. De aceea am venit aici în seara asta. Vreau să pricep şi eu cum se poate, în meseria asta, să-ţi păstrezi sufletul curat atâta amar de ani? Spuneţi-mi!

Vorbeau în germană şi Malko, amuzat, reuşi să-i răspundă cu uşurinţă.

– Informaţiile reprezintă o meserie pentru domni, Bismark a spus-o. Probabil că nu toţi cei care o practică au destulă etică. Eu m-am mulţumit să nu mă abat de la etica mea. Dar nu este întotdeauna uşor.

Îşi aduse aminte de un personaj din *Apocalypse Now*, şi anume de colonelul Kurtz care a înnebunit fiindcă a descoperit, după ce îşi atinsese idealul, că, ajuns la un asemenea apogeu, cruzimea şi etica nu făceau casă bună împreună. Nici măcar pentru raţiunile de stat. După ce vorbi îndelung, conchise:

– Întotdeauna trebuie să stai în spatele unui paravan din sticlă. În ziua în care vor dispărea oglinzile, e mai bine să renunţi.

Tamara îl ascultase cu mare atenţie în timp ce fuma.

– Nu-mi pare rău că am venit, îi mărturisi ea în final. Tatăl meu vorbea la fel ca dumneata.

Se ridică şi veni în faţa lui. Trupurile le erau foarte apropiate unul de celălalt. Tamara îi aruncă o privire lungă şi complice, spunându-i:

– Ştiu de ce aţi venit în Israel.

– De ce?

– Îl veţi înlocui pe Herbert.

Ea îi întinse mâna şi plecă fără să mai spună o vorbă în plus.

* * *

S-au scurs două zile plictisitoare de moarte. Malko îşi împărţea timpul între camera de hotel şi vizitele în vechiul oraş Ierusalim poluat de mulţimea de turişti, dar neschimbat, cu bazarele pitoreşti, cu congregaţiile religioase şi numeroasele edificii de cult.

John Powell i-a întârziat plecarea la Gaza, ezitând să-l trimită acolo fără să fi primit veşti de la „Charlie". Or, acesta n-a dat

încă nici un semn de viață. Malko lăsase un mesaj la *Jerusalem Post*, dar Tamara nu l-a sunat. Căldura era la fel de sufocantă, piscina de la *King David* nu mai avea secrete pentru el. Nu observă nici un indiciu că ar fi supravegheat de Mossad, dar în țara asta erau la ei acasă și fiecare israelian putea să fie un agent. În fiecare dimineață, Malko citea cu conștiinciozitate *Jerusalem Post*, fără să găsească mare lucru. În afară de CNN, alte posturi de televiziune erau inexistente.

În sfârșit, a treia zi de dimineață, sună telefonul.

– Vă invit la cină lângă Hillel Street, îl anunță John Powell. Trec pe la opt să vă iau.

Malko nu mai avea răbdare să aștepte. În sfârșit găsi în *Jerusalem Post* explicația tăcerii Tamarei: un articol semnat de ea din Cairo.

* * *

Restaurantul *Ocean* se afla la intrarea vechiului cartier evreiesc reconstruit în întregime și transformat în zonă pietonală, abundând în restaurante și în baruri, la intersecția cu Hillel Street. Situat pe o străduță pietruită în formă de S, cu cele două saloane cu pereți vopsiți în alb, era frecventat de israelienii înstăriți. John Powell și Malko s-au instalat în al doilea salon, într-o zonă mai ferită, aproape de bar. Americanul comandă imediat un Johnnie Walker cu multă gheață.

– Nu ți-am spus numele restaurantului la telefon ca să nu aibă timp să instaleze microfoane, îi zise americanul. Dar știu că sunt urmărit în permanență. Deci, nu vorbi prea tare. Numai faptul că ne-am întâlnit le-a atras deja atenția.

– Aveți noutăți?

– Da.

Se întrerupse ca să comande o plăcintă enormă și friptură la grătar. În sfârșit, un restaurant unde nu se servea mâncare tradițională.

– Au un pește delicios aici, comentă americanul. Îl aduc cu taxiul de la Ashkod!

– Ați primit vești din Gaza? întrebă Malko.

– Într-un fel, da.

Americanul îi întinse lui Malko o bucată de hârtie pe care erau caligrafiate cu grijă câteva cuvinte. Citi: „Al Fakr. Hussein Al Jabuni. Al Qods. Hebron". Nici o semnătură...

Capitolul V

Malko se uită la John Powell.

– Ce înseamnă asta ?

– Foarte simplu, îi explică americanul. „Al Fakr" este cuvântul cod ce înseamnă că mesajul vine de la „Charlie". Hussein Al Jabluni este numele bărbatului ce trebuie contactat: corespondentul ziarului arab *Al Qods*. Se află la Hebron, în Cisiordania, în teritoriile ocupate. Acest mesaj a fost adus azi-dimineață de o femeie, o palestiniană, care a ținut să mi-o înmâneze personal. A fost imposibil să mai scot și altceva de la ea. După ce mi l-a dat, practic a luat-o la goană. Este semnul pe care-l așteptam de la „Charlie".

– Hebron este foarte departe de Gaza, remarcă Malko.

– Firește, însă dacă „Charlie" a putut să iasă din Gaza, va fi aici. Jabluni va furniza în mod sigur o informație ca să-l contactăm acolo.

– Cum știți unde să-l găsiți?

– Nu cred că este așa de greu. Hebron se află la treizeci de kilometri de Ierusalim. Ca să ajungeți până acolo, nu e nici o problemă. În rest, știți ce aveți de făcut.

– Tot Shin–Beth o să fie pe urmele mele, observă Malko.

– Este posibil, dar n-avem de ales. Important este ca Al Jabluni să vă transmită mesajul de la „Charlie".

– Îmi dați și o armă?

Și de data asta, pistolul lui extraplat a rămas la Liezen, acolo unde îl lăsase contesa Sissi. Americanul ezită.

– Nu cred că o să fiți în pericol, iar eu nu vreau să le dau ocazia să vă expulzeze.

– N-o vor face, obiectă Malko. După părerea mea, vor să-i duc direct la „Charlie".

John Powell părea că nu-l aude.

– Închiriați o mașină de la Petra când ajungeți pe drumul de la Remallah. Este o agenție palestiniană. Bineînțeles că veți avea plăcuțe galbene, și puține șanse să fiți omorât cu pietre. Dați-vă drept ziarist până vă întâlniți cu Al Jabluni.

Malko întinse mâna.

– Dați-mi mie hârtia, altfel n-au motive să mă creadă. Cu regret, americanul i-o dădu. Acum nu le mai rămânea decât să savureze peștele care era într-adevăr delicios. Mesele începeau să se golească. Începând cu ora zece seara, străzile din Ierusalim deveneau pustii. Nu era ora stingerii, însă oamenii se temeau de numeroasele atentate. Dimineața însă se trezeau foarte devreme. În cele din urmă s-au hotărât și ei să plece. În depărtare, reflectoarele luminau zidurile orașului vechi, împrumutându-le atmosfera din poveștile cu zâne. La hotel, Malko găsi un mesaj de la Tamara, însă fără nici un număr de telefon. Dar tot era ceva și nu voia să-i spună de plecarea lui la Hebron.

* * *

La punctul de control de la intrarea în teritoriile ocupate, pe ruta Ierusalim–Bethleem, soldații palestinieni de-abia se uitară la Fordul vișiniu al lui Malko. Îi interesau mai mult taxiurile Mercedes care îi transportau pe palestinieni la muncă în Ierusalim. Drumul îngust și prost întreținut șerpuia printre dealurile dezgolite de vegetație, acoperite pe alocuri cu un soi de crustă albicioasă: erau coloniile populației israeliene, impecabil de curate, aliniate una lângă alta ca niște cotinețe, și hidoase pe deasupra. O sută douăzeci de mii de israelieni s-au stabilit cam peste tot pe teritoriile guvernamentale, în mijlocul populației arabe. Malko traversă orașul Bethleem aproape fără să-l zărească. Pretutindeni, aceeași arhitectură: te-ai fi crezut în orice altă țară arabă. Grătarele verticale pe care era preparată *chawerma* stăteau alături de coșurile cu legume pe același trotuar, în fața magazinelor fără vitrine.

După douăzeci de minute, intră în Hebron. Orașul se întindea pe șase coline. Malko se îndreptă la întâmplare spre centru, ocolind o intersecție unde se formase un ambuteiaj și din care porneau mai multe drumuri. Sute de magazine erau pline cu arabi. Totuși, în Hebron se găseau câțiva israelieni și o Yashiva.[1]

---

1. Școală talmudică.

După ce a parcat Fiatul într-o stație de taxiuri, plecă pe jos ca să se documenteze. Primii negustori întâlniți îi întoarseră ostentativ spatele, până când, un tânăr cu mustață à la Clark Gable, îmbrăcat cu o cămașă bălțată, slab ca un țâr, îl abordă în engleză.

– Căutați ceva?

– Da, sediul ziarului *Al Qods*, îi explică Malko, sunt ziarist străin.

– Vă conduc eu, îi propuse imediat tânărul palestinian.

Traversară intersecția și merseră pe una din străduțele animate din centrul orașului. Ajungând sub un portic, au descoperit în cealaltă parte o terasă înaltă care deservea mai multe birouri. Ghidul lui Malko se informă, apoi îi arătă unul dintre ele.

– Aici este *Al Qods*.

Malko încercă să deschidă ușa, dar era încuiată. Se uită pe fereastră și văzu că biroul era gol. Unul dintre vecini le veni în ajutor. Din discuția în arabă care urmă, înțelese că Al Jabluni lucra aici numai de la ora patru... Iar acum era abia prânzul.

– Putem să mergem la el, îi propuse mentorul său binevoitor. Mă duc să întreb unde locuiește.

Într-un oraș în care străzile nu au nume, nici numere, lucrurile nu erau prea clare. Ghidul său își făuri un adevărat plan. După cinci minute, se îndreptau spre altă colină, pe care era așezat un cartier periferic. Nervos, tânărul își aprinse o țigară Gitane, marcă ajunsă aici cine știe prin ce minune. Îi dădu lui Malko unele explicații lapidare. Cartierul în care se găseau era un labirint de cărări pline de praf care urcau colina: numai anumite drumuri mai largi erau accesibile vehiculelor. În final, în momentul în care Malko voia să renunțe, chipul ghidului său se lumină.

– Aici locuiește Al Jabluni, la capătul drumului, casa din spate.

Malko zări o cărăruie pe care mergeau caprele, mărginită de magherniță pe jumătate dărâmate. În fund era o casă modernă de pe terasa căreia se vedea întreg orașul. Încercă să urce până acolo cu mașina, dar începu să alunece pe panta abruptă, sub privirile ironice ale puștilor îmbrăcați cu toții în tricouri în culorile steagului Palestinei. Se resemnă repede și se hotărî să urce pe jos panta cu pricina. În fața casei, mai jos puțin, erau parcate și alte mașini. Ghidul său îi arătă una, ce avea o inscripție în arabă și în engleză: *Foreign Press*.

– Este a lui Jabluni.

Ajunseră la capăt. Trebuiau să mai traverseze un canal, apoi să urce niște trepte din piatră. La parter, pe o plăcuță, era scris în engleză că aici este sediul ziarului *Al Qods*. Malko sună, apoi bătu în ușă. Casa părea pustie.

– Trebuie să fie aici, sunt sigur, insistă însoțitorul lui.

Apropiindu-se, Malko răsuci butonul ușii care se deschise lăsând să se vadă un hol cu pardoseala din dale pătrate. Acesta ajungea într-un salon cu canapele dispuse de jur-împrejur, după moda arabă. Malko văzu o măsuță joasă, rafturi cu vitrină pline cu cărți și un bărbat așezat într-un fotoliu cu spătarul lângă fereastra deschisă. Capul îi atârna pe spate, permițând astfel să se vadă o tăietură oribilă care-i brăzda gâtul de la o ureche la cealaltă. Sângele se mai prelingea încă într-o dâră subțire pe cămașă, transformând-o într-o platoșă roșie. Murise doar de vreo douăzeci de minute...

Malko simți cum, de spaimă, i se face pielea de găină. Ghidul era și el răvășit.

– Este Al Jabluni? îl întrebă el.

Palestinianul dădu din cap afirmativ fără să poată scoate un cuvânt. Mirosul fad al sângelui îl gâtuia. În cameră nu era nimic deranjat.

Nu erau urme de luptă. Mortul îi cunoștea pe agresori. Malko se aplecă pe fereastră. Sub ea, la un metru, era solul ce cobora în pantă lină. Se putea sări pe acolo fără dificultate. Malko îl apucă pe tânăr de braț.

– S-o ștergem repede de-aici.

Fără armă era nebunie curată să mai rămână și oricum nici nu mai putea face nimic pentru Al Jabluni. În clipa în care deschise ușa holului, rămase încremenit. Doi bărbați cu cagule pe cap urcau scara exterioară. Unul avea o toporișcă, celălalt un pistol automat la centură. Îl zăriră pe Malko și se năpustiră spre el. Avu timp doar să închidă ușa și s-o zăvorască. Traversă livingul și, dintr-o săritură, ieși pe fereastră, urmat de ghidul său, în clipa în care loviturile de toporișcă prefăceau ușa în țăndări. Coborâră panta prăfuită cu un singur gând: să ajungă cât mai repede la mașină.

Bărbatul cu pistol intrase deja pe ușă. Trase în direcția lui Malko, însă acesta avu timp să se adăpostească după zidul din piatră. Colina era un labirint întreg de cărări presărate cu ziduri, multe dintre ele fiind înfundate. Un adevărat desiș urban... Era

imposibil să ajungă la maşină fără să facă un ocol destul de mare.

Dintr-o dată apărură nişte puştani cu un aer trist şi jalnic, strângând pietre în mânuţele lor, înjurându-i pe cei doi bărbaţi şi asmuţindu-i pe următori cu ţipetele lor ascuţite. Altminteri, băieţi încântători... Urmăritorii apărură la capătul drumului.

– Aşteptaţi ! îi zise ghidul lui Malko, voi încerca să vorbesc cu ei.

Făcu un pas spre cei doi bărbaţi cu cagule, vorbindu-le în arabă. Cu foarte mult calm, unul dintre ei ridică pistolul şi trase de la un metru distanţă. Tânărul palestinian primi glonţul direct în frunte, se dădu înapoi şi căzu ca un bolovan. Parlamentările luară sfârşit.

Cu o lovitură de picior, Malko deschise o uşă care se găsea în faţa lui şi pătrunse în interiorul întunecos. Dădu peste nişte copii. Stânjeniţi de prezenţa lor, urmăritorii nu puteau să tragă.

Malko traversă încăperea ca un nebun, ieşi în curte şi coborî pe cărare. Când trecu pe lângă el, un puşti de vreo opt ani încercă să-i pună piedică. Cu sufletul la gură, Malko ajunse în sfârşit la drumul cel mare pe unde venise. Dar maşina era parcată mai jos, cam la cinci sute de metri, în faţa casei lui Al Jabluni. Cum deja pornise în această direcţie, trei siluete verzi cu cagulă pe cap apărură nu se ştie de unde, cu mâinile pline de pietre. În acelaşi timp, primii urmăritori apărură în spatele lui. Era prins la mijloc.

Alegând varianta mai puţin riscantă, Malko plecă cu mâinile lipite de corp, încercând să mărească distanţa cât mai mult dintre el şi omul înarmat. La o sută de metri mai jos, îl aşteptau trei tipi cu pietroaie în mâini...

Zărind la dreapta lui o magherniţă cu uşa deschisă, Malko se îndreptă în direcţia ei. Imediat, proprietarul îi închise uşa în nas. Se trăgeau obloanele unul după altul şi la celelalte magherniţe de pe uliţă, parcă ar fi fost grevă generală.

Nimeni nu-i sărea în ajutor. Era departe de centru şi, înainte ca o patrulă israeliană să intervină, va fi înjunghiat ca o oaie sau chiar împuşcat. Profitând de drumul în pantă, se îndreptă spre aruncătorii de pietre care alergară în calea lui. O piatră nu putea face mult mai rău decât un glonţ...

Coborî panta nebuneşte, cu capul între umeri. O piatră îl lovi în umăr fără să-l rănească. Alta îl izbi în mână. A treia îl făcu să urle de durere. Îl nimeri direct în tibie. Continua să alerge ca un

automat, înfierbântat, fără să vadă nimic în afară de bucățile de asfalt rămase pe ici pe colo, fără să audă altceva decât lipăitul tălpilor lui. Acum cei trei aruncători de pietre se aflau în spatele lui. La rândul lor, începuseră să-l urmărească aruncând în continuare cu proiectilele colțuroase. Una îl nimeri direct în spate, tăindu-i răsuflarea. Sudoarea i se prelingea de pe frunte în ochi. I se părea că drumul ăsta nu se va sfârși niciodată... Picioarele îi atârnau din ce în ce mai greu. În locul dughenelor, apărură niște magazii goale.

Nu văzu piatra care-i ateriză în genunchi. Avu senzația că piciorul se îndoaie sub el. Dezechilibrându-se, căzu și se rostogoli pe șosea. Intrase în panică. În spatele celor care aruncau cu pietre se aflau acum cei doi ucigași. Revăzu în minte fotografiile lui Herbert Boss, iar acest lucru îi dădu forța să se ridice. Știa că altfel nu va ajunge la intersecția ce se afla un kilometru mai jos, unde putea cere ajutor.

* * *

Sudoarea îl împiedica atât de mult să vadă, încât , la început, distinse doar o siluetă întunecată, măruntă care îi venea încetișor în întâmpinare, urcând panta cu pas mărunt și regulat. Era un rabin cu pălărie neagră, cu o barbă roșcată, cămașă albă fără cravată și redingotă neagră. Părea cufundat în lectura unei cărți pe care o ținea cu ambele mâini. Era atât de mărunțel încât părea un copil venit din alt timp și din alt univers. Buzele lui murmurau ceva și părea că își potrivește mersul în ritmul rugăciunii. Apoi Malko nu mai zări decât un singur lucru: pistolul-mitralieră Uzi ce-i atârna neglijent pe umăr. Israelienii din teritoriile ocupate nu-și lăsau arma în nici o împrejurare, chiar dacă erau fețe bisericești. Malko strigă la el, însă acest lucru nu părea să-l afecteze. Absorbit de lectura Torei, parcă nici nu era prezent.

Malko ajunse într-un suflet lângă el și văzu lentilele groase ale ochelarilor de miop. Pur și simplu, nu-l văzuse. Cu o singură mișcare, îi smulse pistolul-mitralieră, puse un cartuș pe țeavă și se întoarse.

Cei doi urmăritori s-au oprit brusc. Dar aruncătorii cu pietre care erau în frunte alergau în continuare. Malko ridică ușor țeava pistolului-mitralieră și trase o rafală scurtă pe deasupra capetelor lor.

Imediat, cei trei bărbaţi se răspândiră care-ncotro, ca potârnichile... Postându-l pe studiosul rabin în mijlocul drumului, Malko începu să-i urmărească pe cei doi ucigaşi care s-au adăpostit în spatele unei remorci oprite pe o parte a străzii. Aceştia doi erau în vizorul lui. Îi surprinse când se pregăteau să fugă prin spaţiul îngust dintre două clădiri şi trase fără să-i nimerească. Uzi nu este o armă prea precisă, iar mâinile îi tremurau de oboseală. Ar fi trebuit să-i urmărească imediat, dar le-a pierdut urma.

Pe când cobora străduţa, un Jeep al armatei israeliene, atras de focurile de armă, urca cu toată viteza coasta, cu sunete prelungi de sirenă. Vreo şase soldaţi ţâşniră din el înjurându-l pe Malko şi pe rabin. Din fericire, sergentul vorbea engleza şi Malko îi relată pe scurt situaţia. Fiind ziarist străin, se ducea în vizită la corespondentul de la *Al Qods*, dar l-a găsit mort. Apoi a fost atacat de bărbaţii cu cagule care voiau să-l ucidă cu pietre. Israelianul clătină din cap.

– Sunt ticăloşii ăia din Hamas. Ei controlează tot cartierul. Aţi scăpat ca prin urechile acului.

Rabinul îşi luă pistolul-mitralieră înapoi şi, sub protecţia soldaţilor, Malko se duse să-şi recupereze maşina. Ca prin minune, toate magazinaşele aveau acum obloanele ridicate. Malko trebui să se ducă la postul militar din Hebron ca să dea o declaraţie. Arăta ca un adevărat blochaus... Întâlni câţiva civili israelieni înarmaţi până-n dinţi. Fără obişnuinţa lor de a purta armă, în clipa asta, Malko ar fi fost mort.

Găsiseră cadavrul ghidului său. Un ofiţer din Shin-Beth îl identifică imediat.

– Este un militant din Fatah, îl anunţă el. La fel ca şi Al Jabluni. A mai avut loc încă o reglare de conturi între palestinieni. Dacă plecăm, va fi o baie de sânge.

După o oră, frânt de oboseală şi plin de vânătăi, Malko se îndrepta spre Ierusalim. Cu toate acestea, n-a fost o victimă: dacă cei din Shin-Beth din Hebron nu l-au chestionat prea mult, însemna că ştiau cine este şi de ce a venit.

Acum nu-i mai rămânea decât un lucru de făcut: să-l găsească pe „Charlie" la Gaza, oricare ar fi riscurile şi înainte ca palestinienii să-l omoare. Nu aveau chef ca „Charlie" să vorbească, fapt ce dovedea că deţine o informaţie incendiară pe care trebuia s-o transmită. Totul era s-o obţină înainte de a fi prea târziu.

Capitolul VI

Malko întinse brațul strâmbându-se de durere. Pietrele aruncate de palestinienii din Hebron au constituit totuși un pericol. Corpul îi era împestrițat cu hematoame, iar cel mai mare, chiar în mijlocul spatelui. Avea dificultăți la mers din cauza pietrei care l-a nimerit în tibie.

Savura o votcă cu multă gheață, încercând să se relaxeze. Aici, în biroul de dimensiuni faraonice al lui John Powell, cu vedere spre Zidul Tânguirilor, cu greu ai putea crede ce s-a petrecut numai la câteva zeci de kilometri depărtare. Tsahal, puternica armată israeliană, nu reușise să le vină de hac tinerilor palestinieni disperați și hotărâți care o sfidau zilnic. Iar Mossadul nu reușea să-și refacă filierele ermetice. La rândul ei, Intifada mergea înainte... Ca să nu mai amintim de asasinatele atâtor israelieni civili sau militari...

– Chiar vreți să vă duceți la Gaza? îl întrebă John Powell care își turnase whisky cu gheață. Fără să așteptați alt mesaj de la „Charlie"?

Înainte de a răspunde, Malko își termină votca.

– Vedeți altă soluție? Ce s-a întâmplat la Hebron dovedește că adversarii lui „Charlie" sunt hotărâți să facă tot posibilul ca să ne împiedice să intrăm în legătură cu el. Îi supraveghează chiar și prietenii. Mă așteptau la Hebron. Tânărul care m-a îndrumat făcea parte din OEP, și nu m-a doborât întâmplător. Din motive necunoscute de noi, „Charlie" nu se poate mișca dintr-un loc în altul. Deci, dacă doriți să știți ce-are să ne spună, trebuie să-l căutăm la Gaza.

Tulburat, John Powell scoase o țigară Lucky Strike din pachet. Majoritatea oamenilor din CIA au rămas fideli țigărilor pe care le fumau militarii americani încă din 1945.

– Știu că sunteți un agent nemaipomenit... însă este prea riscant.

– Nu voi sta mult. Doar cât să încerc să ajung la „Charlie" prin intermediul acestui Wafiek. Trebuie să aibă „antenele" lui. Sper că va afla despre prezența mea în Gaza. Am intenția să stau la același hotel ca și Herbert Boss și, firește, să mă folosesc de Wafiek.

John Powell părea destul de entuziasmat de idee.

– Totuși, să nu faceți *tot* ca el...

– *The Good Lord is on my side,* răspunse Malko mai de voie, mai de nevoie... Dar nu voi pleca cu mâinile goale.

– Am recuperat pistolul Beretta 92 al lui Herbert, făcu John Powell, dar eu sunt superstițios.

Americanul părea copleșit. Reluă:

– Știu foarte bine că trebuie să vă duceți acolo. Am pierdut deja un om, n-am chef să vă trimit la castel într-un sac de plastic.

– Dați-mi semnalmentele „călăuzei", spuse Malko. Îl voi suna din partea dumneavoastră.

– Voi înștiința Shin-Beth că plecați la Gaza, ca să nu vă plictisească prea tare, zise John Powell.

– Or să fie pe urmele mele, oricum.

– Tot o să vă supravegheze. Le voi spune că anchetați moartea lui Herbert Boss. De fapt, cam ăsta este adevărul.

După o scurtă ezitare, deschise un sertar și îi întinse lui Malko un pistol automat foarte greu.

– Luați-l, este un „Desert Eagle", un cadou „oficios" de la omologul meu din Mossad, un Magnum 357. Îi zboară capul și unui elefant, darămite unui palestinian...

Malko luă arma: era foarte grea. De la centură ar fi căzut imediat, deci n-o putea ascunde acolo. Ar avea nevoie de un suport sau de o valijoară plată.

– Dacă or să vadă așa ceva la dumneavoastră, chiar că vor face-n pantaloni de frică, jubilă americanul. E frumos de tot!...

Grozavă consolare! Malko părăsi biroul cu obuzierul în buzunar, plus două încărcătoare. N-avea nici un interes să se apropie de vreo poartă magnetică cu o asemenea mașinărie.

* * *

Un automobil frână brusc și strident în fața ușii turnante a

hotelului *King David*, chiar în clipa în care Malko arunca o sacoșă în portbagajul Fiatului său. Nu-i trebuiau decât două ore ca să ajungă la Gaza. Asta ar fi cam pe la unsprezece, oră la care îi dădu întâlnire lui Wafiek, „călăuza", la punctul de control Eresh.

– Malko!

Se întoarse. Tamara Halpern, cu părul negru căzându-i pe umeri, coborî dintr-o mașină, cu o ținută impecabilă, îmbrăcată într-un pulover fin și atât de mulat pe sânii ei de vis, încât părea că o să crape, o centură cu ținte strângându-i talia subțire. Fusta-i lungă până-n pământ ar fi fost la fel de decentă pe oricare altă femeie... Se îndreptă spre el, cu un zâmbet feroce. În mână ținea o geantă de voiaj.

– Ce matinală sunteți! remarcă el. Ba mai mult, mă ocoliți. V-am lăsat două mesaje la ziar.

– Știu, spuse ea, am fost la Cairo. Abia ieri m-am întors.

Portbagajul Fiatului rămăsese deschis. Tamara înaintă un pas și puse înăuntru geanta de voiaj cu un gest cât se poate de natural...

Malko se uită la ea înmărmurit.

– Ce faceți? o întrebă el.

– Vin cu dumneavoastră.

Se străduí să zâmbească.

– Nu rămân în Ierusalim, plec pentru câteva zile.

Zâmbetul feroce se transformă într-unul încântător.

– Știu, la Gaza. Iar eu vă însoțesc.

Lui Malko îi venea s-o strângă de gât. Portarul asculta cu interes discuția lor. Malko o luă pe Tamara de braț și o duse în hol, la distanță. Tânăra părea foarte sigură de ea, chiar amuzată. Cum de știa că se duce la Gaza?

– De fapt, dumneavoastră ce doriți? o întrebă el.

– V-am spus, vă însoțesc.

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva.

Israelianca îi surâse suav.

– În acest caz, vă voi urmări cu mașina mea. Dar să știți că în Gaza nu sunt decât două hoteluri. Așa că tot o să vă găsesc. Și la urma urmei, pot să vă fiu de folos acolo...

– De folos?

Mai bine se spânzura. Să ajungă cu o israeliancă într-un colț de lume unde această nație era urâtă cel mai mult! Era singurul mijloc prin care nu va avea nici un fel de contact cu

nimeni. Doar să ajungă acolo cu inscripția Mossad pe frunte... Malko încercă să-și păstreze calmul.

– Știu că moartea lui Herbert Boss v-a afectat foarte mult și că speraţi să-l răzbunaţi, spuse el, însă eu nu mă duc la Gaza pentru asta. Îmi veţi face numai necazuri.

Încăpățânată, Tamara îi înfruntă privirea.

– Vreau să vin. Nu numai ca să răzbun moartea lui Herbert.

Imediat, lui Malko îi sări muștarul. Trebuia să se descotorosească de ea indiferent prin ce mijloace.

– Dacă veniţi doar ca să vă culcaţi cu mine, zise el, puteţi să așteptați până mă întorc, aveţi răbdare și...

Observă că pupilele Tamarei se făcură mici de tot. Își încleștă fălcile, iar cu mâna făcu o mișcare ca și cum s-ar fi pregătit să-l pocnească, apoi brațul îi căzu la loc.

– Imbecilule! șuieră printre dinţi.

Se întoarse, traversă holul ca o vijelie și ieși din hotel, lăsându-l pe Malko pradă rușinii și satisfacției. Niciodată nu-i vorbise astfel unei femei. Când ieși, mașina Tamarei dispăruse. Își inspectă portbagajul: sacoșa nu mai era. Tulburat, se așeză la volan și căută drumul spre Tel Aviv în labirintul de bulevarde din Ierusalim. Numai Mossadul ar fi putut s-o prevină pe Tamara, și bineînțeles că nu pe gratis...

Înainte s-o apuce pe drumul ce ducea la Ashqelon, după vreo trei sferturi de oră, privi în oglinda retrovizoare. Nissanul alb al Tamarei era chiar în spatele lui.

* * *

– Himmel Herr Gott!

Malko înjură, dar nu avea ce să facă. Traversă orașul Ashqelon, nimeri într-un ambuteiaj îngrozitor, ezită puțin după ce ieși de acolo și se întrebă pe unde s-o ia. Claxonă scurt ca să-l atenţioneze că este în urma lui, apoi Tamara îl depăși făcându-i semn trufaș. Și culmea, ea avea să-l dirijeze!

El o urmă turbat de furie până la punctul de control israelian care bara tot drumul de la intrarea în fâșia Gaza. Amândoi au trecut fără probleme. Numai arabii erau controlaţi. Malko descoperi imediat Fiatul 127 verzuliu lângă care stătea un omuleţ cu ochelari rotunzi à la Troţki... Bărbatul se îndreptă în grabă spre Malko, părând că are intenţii bune.

– Mr. Malko? *I am very happy. You follow me. Take care.* Nu-mi plac astea, adăugă el, arătând plăcuţele galbene ale Fiatului lui Malko.

Se urcă în maşină. Cu coada ochiului, o zări pe Tamara Halpern care o luă pe urmele lui fără să fie remarcată de „călăuză".

* * *

O camionetă cu două megafoane cocoţate pe capotă străbătea cu viteză redusă străzile nisipoase ale cartierului Rimal, ţipând o reclamă la buteliile cu gaz. Două elicoptere israeliene se învârteau ca nişte ulii deasupra oraşului, la altitudine joasă. Trei Jeepuri pline cu soldaţi israelieni îl depăşiră pe Malko. Alţi doi soldaţi supravegheau drumul prin uşile deschise. Feţele lor copilăreşti erau crispate de teamă.

Malko trebui să se depărteze puţin ca să nu zdrobească o fantomă neagră, o femeie învăluită toată în pânză, purtând chiar şi mănuşi, care traversase fără să se uite.

Toate femeile purtau acel *hijab* în care erau înfăşurate din cap până-n picioare. Pe străzi nu se găsea nici urmă de israelian. Oamenii se uitară cu priviri sălbatice la plăcuţele galbene ale maşinii lui Malko. Se strecură în mijlocul unui şir de rable marca Peugeot 404, ocolind îngrămădeala de căruţe trase de asini. Aerul era fierbinte, temperatura atingea aproape 40 de grade; sub cerul de un albastru foarte deschis ardeau pretutindeni grămezi de gunoaie. Înaintea lui, Fiatul 127 pârâia de zor.

Treceau prin faţa unei clădiri ce i se păru lui Malko un bloc-haus înconjurat de sârmă ghimpată care dădea în curtea unui hotel micuţ, *Cliff,* construit pe o plajă pustie şi murdară.

Un arab aşezat pe un scăunel pliant trăgea din narghilea. Tamara Halpern coborî din Nissan cu geanta de voiaj în mână. Wafiek îi aruncă o privire îngrijorată.

– O cunoaşteţi? îl întrebă pe Malko.

Acesta tocmai se pregătea să spună „nu", când Tamara strigă la el, făcându-i un semn vesel.

– Te-am îndrumat bine?

– Este o ziaristă de la *Jerusalem Post,* admise el, am întâlnit-o pe drum.

Ajunseră la recepţie. Tamara vorbea araba curent. Se întoarse spre Malko şi îi zise în nemţeşte, cu un zâmbet ironic:

– Mi-am rezervat o cameră alături de a dumitale. Are vedere la mare...

Camerele cu vedere la mare erau privilegiate nobilimii care stătea în hotelul *Cliff*. Cele trei corpuri de clădiri gălbui care îl compuneau, cu zugrăveala scorojită, flancate de scări exterioare jegoase aveau aspectul atât de vechi, de parcă nu fuseseră niciodată noi. Bucăți mari din plafon erau desprinse, sistemul de ventilație nu funcționa, ferestrele nu aveau perdele, iar saltelele parcă erau confecționate din beton armat...

Malko coborî în grabă, după ce își pusese arma „Desert Eagle" în sacoșa din piele pe care n-o mai lăsă din mână. Wafiek îl aștepta bând o cafea.

– Cu cine doriți să vă întâlniți? îl întrebă acesta.

Malko se uită în ochii lui.

– Cu asasinii lui Herbert Boss, clientul dumneavoastră american.

Palestinianul pirpiriu tresări ca și cum prin vene îi alerga un păianjen. Îl fixă pe Malko cu un aer înnebunit.

– Eu nu știu nimic, protestă el. Israelienii m-au interogat timp de două zile. Le-am spus tot ce știu. Eu l-am așteptat în moschee.

– Puțin îmi pasă, răspunse Malko. Wafiek, eu știu mai multe despre dumneata...

Pleoapele palestinianului fluturară în spatele lentilelor rotunde.

– Ce vreți să spuneți? Toată lumea din Gaza mă cunoaște; eu lucrez pentru „Kyodo", o agenție japoneză.

Malko se aplecă la urechea lui:

– Oare nu se-ntâmplă să lucrați și pentru americani? Care nu prea sunt gazetari...

Wafiek privi în jurul lui. Nu zări pe nimeni în afară de patronul hotelului care stătea mai departe, la biroul său.

– Nu știu despre ce vorbiți, protestă el.

Trebuia să-l atace direct.

– I-ați mințit pe israelieni, zise Malko liniștit. Dacă ar afla, ați avea necazuri serioase.

– Cum așa?

Se aplecă din nou la urechea palestinianului.

– Dumneata ai transmis ora și locul întâlnirii lui Herbert Boss. Vreau să știu cine v-a dat această informație.

– Dar...

Malko îi prinse brațul cu fermitate.

– Am lucrat cu Herbert Boss. Nu-mi turna gogoşi că altminteri le voi povesti israelienilor ce ştiu. Pentru început vă vor băga la închisoare.

Wafiek lăsă capul în jos. Împrejurul lor bâzâia o muscă. Malko observă cum se frământă... După ce cântări riscurile, ridică privirea şi spuse cu voce joasă:

– Mi-a telefonat un tip. Am fost să mă-ntâlnesc cu el şi mi-a spus despre întrevedere.

– Cine e?

– Unul, Said. Are un service la intrarea în tabăra refugiaţilor de la Al Chati.

– Mergem acolo, zise Malko pe un ton ce nu admitea replică.

Tabăra de la Al Chati nu se deosebea prea mult de restul fâşiei Gaza, cu blocurile sale din beton, aliniate de-a lungul drumurilor prăfoase, şi dominate de o clădire mare, neterminată, găurită de obuze. Chiar la intrarea în tabără, se găsea o staţie service în faţa căreia discutau vreo şase oameni, aşezaţi la umbra copertinelor, lângă pompe.

– Said este aici? îl întrebă Malko pe Wafiek.

Palestinianul se codi, încurcat.

– Da, ultimul din stânga, cel gras. Dar mi-e greu să vorbesc cu el. O să creadă că...

Malko oprise deja. Coborî, iar Wafiek îl urmă de-abia târându-şi picioarele... Austriacul se opri în faţa lui Said, un bărbat grăsun, neras, chel şi cu ochii ciudat de oblici. Malko se hotărî să calce-n strâchini, adică să intre în pielea oii mâncate de lup.

– Spune-i că îl caut pe unul „Charlie", îi spuse el lui Wafiek. Întreabă-l dacă îl cunoaşte.

Wafiek traduse întrebarea, însă Said nu manifestă nici un fel de sentimente. Scutură din cap şi Malko înţelese răspunsul înainte de a i-l traduce Wafiek.

– Nu cunoaşte pe nimeni cu acest nume, spuse Wafiek. Zice că nu este un nume arab.

Malko *ştia* că grăsunul de Said nu-l putea cunoaşte pe informatorul de la CIA sub numele de „Charlie". Dar dacă-l cunoştea, nu contează sub ce nume, risca să-i pomenească de această cerere ciudată, iar prezenţa lui Wafiek îl lega pe Malko de Herbert Boss. Au discutat câteva minute şi Malko află că

Said deţinea un sfert din staţia service, că avea unsprezece copii şi era un partizan înfocat al lui Georges Habbache, liderul Frontului Popular de Eliberare a Palestinei.

Palestinianul cel gras se ridică ostentativ şi se duse în birou.

– Du-mă la locul unde a fost ucis Herbert Boss, îi ceru Malko.

Urcară spre Palestina Square, încâlcindu-se printre ambuteiajele de pe strada Omar-al-Muftar. Toate magazinele erau deschise, plus tarabele care erau înşirate pe trotuar.

Malko nu mai întârzie pe străduţă. Înspăimântat, Wafiek îl urmă fără să-i pună vreo întrebare. Reveniră la hotelul *Cliff.* Nissanul alb al Tamarei nu mai era acolo. Malko puse sacoşa în care era arma pe banchetă şi comandă un ceai, apoi se întoarse către Wafiek.

– Ce se povesteşte despre moartea lui Herbert Boss?

Palestinianul aşteptă mult până să-i răspundă.

– Ei, mereu aceeaşi poveste; că la mijloc e Hamas sau Jihad. Nimic concludent. Unii susţin că în realitate a fost un evreu care avea întâlnire cu spionul...

Malko se aplecă spre el.

– Vă dau două mii de dolari dacă îmi găsiţi o pistă. Să spuneţi că sunt ziarist şi vreau să mă întâlnesc cu aceşti oameni.

– Dar este foarte periculos, protestă Wafiek.

– Ştiu.

Îşi spuse că acest tărăboi va ajunge în sfârşit la urechile lui „Charlie". Wafiek oftă.

– O să-ncerc. Îl ştiu pe unul care are legături cu toată lumea. Poate că va fi de acord să vorbească. Dacă vom reuşi să trecem de purtătorii de cuvânt oficiali ai extremiştilor, nu se va întâmpla nimic.

– Atunci, haide, îl îmboldi Malko.

Ideea lui era foarte clară. Cei care ar accepta să vorbească cu el nu erau adevăraţii vinovaţi. Avea de ales: OEP, Hamas sau Jihad. Plecară spre centrul oraşului Gaza.

– Mergem la hotelul *Marna House,* îl anunţă Wafiek, pe strada Ahmed-Abdel-Aziz. Este cel mai frumos din Gaza.

După zece minute, treceau pe poarta hotelului *Marna House,* clădire bătrânească, în fundul unei grădini cam părăginite. Mai multe persoane stăteau în fotoliile din răchită

dispuse în jurul unor mese, formând astfel un salon pentru servit ceaiul în aer liber. Fiindcă era mai multă verdeață, aici se simțea mai multă răcoare.

Lui Malko i se acceleră pulsul. Tamara Halpern discuta cu o negresă la fel de frumoasă ca și ea, cu părul împletit în numeroase codițe, îmbrăcată în stil hippie. Pe masa lor zăcea o geantă plină cu aparate de fotografiat.

– Așteptați-mă, îi zise Wafiek.

Malko se instală la o masă mai ferită, învăluit de privirea ironică a Tamarei. Îl văzu pe Wafiek ducându-se la o femeie care citea tolănită într-un fotoliu de răchită. De sub *hijabul* care-i acoperea părul se ridicară spre Wafiek niște ochi verzi tulburători. Începură să discute în șoaptă. După zece minute, palestinianul reveni la masa lui Malko.

– Mi-a promis că va încerca, zise el. Dar m-a pus să jur că nu aveți de-a face cu Shin-Beth sau cu Mossad. Altminteri...

– E-adevărat, rosti Malko. Cine este femeia?

– Proprietara hotelului, o palestiniană foarte bogată și respectată de toată lumea. Mulți ziariști poposesc aici fiindcă știe absolut totul.

Wafiek se uită neliniștit la ceas. Parcă stătea pe jar.

– Interdicția de circulație începe la ora opt, îi explică el, dar mai am și alte lucruri de făcut până atunci. Pot să vă conduc la hotel. Puteți să luați cina acolo.

Era aproape la fel de amuzant ca și cum s-ar duce să ia masa de seară într-un cimitir.

– Lăsați-mă aici, zise Malko, mă descurc eu... O să iau un taxi.

Wafiek nu-l rugă. Rămas singur, Malko își sorbi sucul de portocale. În Gaza nu se serveau băuturi spirtoase pe nicăieri. Se întunecă la șase fix și oamenii se risipiră cu toții. O jumătate de oră mai târziu, Tamara Halpern o părăsi pe negresă și veni la masa lui Malko. Avea un zâmbet aproape umil.

– Să facem pace, îi propuse ea. Vreau să vorbesc cu dumneata. Vă invit la cină la *Al Salam,* nu e chiar atât de murdar.

Malko se codi câteva clipe. Voia să înțeleagă atitudinea ambiguă a ziaristei israeliene. El o urmă până la mașină. Străzile neluminate din Gaza erau deja pustii. În câteva minute, ajunseră la malul mării.

* * *

Al Salam era gol, cu excepția unei singure perechi instalate în apropierea unui golfuleț săpat în plaja murdară, luminată de reflectoare. Lângă bar, trei arabi jucau domino. Din cauza interdicției de circulație, seara restaurantele rămâneau practic fără clienți. De tavan erau atârnați pești uscați ce mai înveseleau atmosfera sinistră. Un chelner le aduse lista de bucate, precizându-le însă că nu mai aveau decât *mezes* și *gambas*. Când acesta se îndepărtă, Malko atacă:

– Acum puteți să-mi spuneți de ce m-ați urmărit?

Ca de fiecare dată când era supusă presiunii, Tamara Halpern își aprindea o țigară și dădea încetișor fumul afară, apoi răspundea.

– O să vă cam mire, făcu ea, dar să știți că vă simpatizez foarte mult... Dar și aici, și la Gaza, alergați la-ntâmplare pe un câmp minat. Este mijlocul cel mai eficient prin care să vă faceți rău. V-am urmărit ca să fac în așa fel încât să plecați viu și nevătămat din Gaza.

Malko o țintui cu privirea pe tânără, nevenindu-i să creadă. Cu siguranță că era îngerul păzitor cel mai apetisant pe care l-a avut vreodată... Firește, ca „baby-sitter", Tamara era în mod cert mult mai sexy decât Chris Jones. Dar o fi tot la fel de eficientă?

Capitolul VII

Ali Yasin dispăru pe ușa turnantă a magazinului F.A.O. Schwartz. Amețit de hărmălaie, revigorat de aerul condiționat, se opri lângă piciorul imensei pendule care arăta două și cinci minute. La New York, luna august era într-adevăr îngrozitor de suportat. Asfaltul părea că se topește sub picioare, hainele se lipeau de piele din cauza transpirației, aerul umed și fierbinte era greu de respirat. O adevărată saună.

Ali Yasin parcursese pe jos o distanță de trei blocuri pe strada 59, de la metroul de pe bulevardul 7. Detesta taxiurile. Mai întâi că erau foarte scumpe; pe urmă, șoferii țineau minte chipurile clienților lor. Or, Ali Yasin avea un chip pe care-l țineai minte: brunet, cu părul scurt care-i cădea pe frunte, o față rotundă cu pielea foarte albă, o mustăcioară și o barbă la fel de negre precum părul, foarte bine îngrijite, costum închis la culoare și cămașă albă, fără cravată. Avea oroare de ținuta neglijentă și, chiar în plină vară, purta haină, deși la Washington, unde locuia de fapt, era și mai cald decât la New York... Dar obișnuința de a preda – era profesor de biologie la Universitatea George Washington – îi dădea un aer sever și puțin cam prețios ce compensa într-un fel ținuta neglijentă a studenților lui, pe care, în sinea lui, o disprețuia și chiar o ura. Urcă la primul etaj cu scara rulantă, croindu-și drum prin mulțime. Tot timpul anului, F.A.O. Schwartz, cel mai mare magazin de jucării din lume, era invadat de o mulțime de puști gălăgioși care-și târau pe la diferite raioane părinții resemnați. Ajuns la primul etaj, Ali Yasin o luă la stânga, spre raionul de jocuri de societate. Acolo avea întâlnire cu cineva.

După zece minute, când deja începuse să se neliniștească, îl zări pe individul cu care avea întâlnire. Un bărbat pirpiriu, trecut de cincizeci de ani, cu un aer bolnăvicios, îmbrăcat

într-un costum maro, fără cravată. Cyrus Jahanbi era unul dintre cei douăzeci și trei de membri ai delegației iraniene în Statele Unite. Erau singurii diplomați rezidenți în SUA după ce au fost întrerupte relațiile diplomatice cu Iranul. În mod oficial, Cyrus Jahanbi era directorul serviciului de presă, deosebindu-se de iluștrii săi colegi, prin ținuta bătrânească, toți având diplome obținute la universitățile americane, care, după fel de fel de contracte, forfoteau acum pe culoarele sediului O.N.U., cu nasul pe sus și în costume elegante tip Mao.

Simțindu-se în largul lor în lumea occidentală, în realitate, se temeau cu toții de Cyrus Jahanbi. De fapt, acesta depindea direct de ministrul informației – deopotrivă și ministrul Serviciului de Informații – Ali Fallahian, unul dintre cei mai puternici bărbați din Iran, din perioada în care a regrupat sub oblăduirea lui, la începutul lui 1993, cele două organe de securitate ale regimului mola, Savama și Vavak. Ca și Kemal Hemayat, șeful pasdaranilor – Protectorii Revoluției – asculta în egală măsură și de el fiindcă era de temut.

Cyrus Jahanbi avea misiunea să „dirijeze" rețeaua clandestină a „cârtițelor" pusă la punct de Abbas Amini, șeful grupării Vavak și să organizeze orice acțiune ilegală a Republicii islamice iraniene în Statele Unite.

Având încuviințarea superiorilor religioși, își tunsese barba și mustața, apoi se dăduse drept progresist în fața persoanelor pe care le-a întâlnit, trecând astfel aproape neobservat. Locuia într-un studiou din strada 44, nu departe de delegația iraniană ce ocupa un etaj întreg în strada 3, la numărul 622 și își lua multe măsuri de prevedere pentru întâlnirile secrete.

FBI-ul era cu ochii pe delegația iraniană ai cărei membri nu aveau dreptul să se deplaseze în afara New Yorkului, însă nu putea supraveghea în permanență douăzeci și trei de persoane.

Ca să ajungă la F.A.O. Schwartz, Cyrus Jahanbi a luat autobuzul de pe strada 3, apoi a mers pe jos pe strada 58 și a intrat în magazin pe ușa din Madison Avenue, destinată numai raionului de păpuși Barbie, și ajunse la primul etaj pe scara interioară.

De altfel, se întâlnea cu Ali Yasin cât de rar posibil. Profesorul de biologie, cetățean american, nu era supravegheat de FBI, ci era considerat un „asimilat", însă meseria de profesor,

viața de familie aranjată – o soție și trei copii – și lipsa activității politice nu-l împiedicau să constituie ținta aleasă de controalele efectuate ocazional.

Cu toate acestea, Ali Yasin era unul dintre elementele cele mai virulente din Jihadul palestinian, mișcarea antiisraeliană cea mai radicală. Fusese recrutat direct de întemeietorul Jihadului, Fathi Chakaki, cu ocazia unei conferințe despre Islam ce avusese loc la Toronto, și însărcinat imediat cu organizarea finanțării clandestine a Jihadului în teritoriile ocupate, datorită unor mandate expediate din Statele Unite.

Așa l-a cunoscut pe Cyrus Jahanbi. Cu ocazia unei călătorii la Teheran, Fathi Chakaki obținuse de la iranieni finanțarea Jihadului. Unul dintre vectorii acestor finanțări era Cyrus Jahanbi care primea bani din conturile „din afară", apoi le vira în alte conturi deschise de Ali Yasin. Acesta se simțea mereu frustrat fiindcă nu obținuse un rol mai important în lupta antisionistă. Cu câteva luni în urmă, îi propusese lui Cyrus Jahanbi un plan, în aparență nebunesc, în legătură cu o acțiune mult mai „forțoasă".

De atunci, viața lui s-a schimbat: trăia într-o stare de extaz în așteptarea punerii în aplicare a planului său; sau a anulării acestuia. Convocarea lui Cyrus Jahanbi prin căi sigure l-a făcut să cadă într-un fel de transă îngrozitoare. Oare acesta să fie sfârșitul năzuinței sale?

– Ați călătorit bine? îl întrebă Cyrus, încercând să fie politicos.

– Da, spuse Ali Yasin cu indiferență.

Venise de la Washington cu trenul ca să nu lase urme ale călătoriei lui.

Nici măcar nevastă-sa nu știa de călătoria la New York. De obicei, nici nu punea întrebări.

Cei doi bărbați făcură câțiva pași până la raionul unde se vindeau trenulețe electrice, căutând un loc mai ferit. Îl găsiră la raionul de păpuși. Ca o măsură de prevedere, discuția avu loc în engleză. Yasin nu vorbea dialectul farsi, însă Cyrus Jahanbi se exprima cu ușurință în arabă. Sunetele guturale ale acestei limbi riscau să atragă atenția și mai tare.

– Am vești, îl anunță Cyrus Jahanbi.

Tăcu câteva clipe ca să dea mai multă importanță cuvintelor lui.

– Proiectul a fost aprobat de Comisia de Planificare și Operațiuni condusă de fratele Ali Fallahian.

Ali Yasin vru să-l sărute, dar se abținu. Iranianul continuă în șoaptă.

– Aprobarea datează deja de două luni. Între timp, Comisia de Planificare și Operațiuni trebuia să verifice dacă transpunerea lui în practică este posibilă. O dată cu această experiență, dispunem de-acum înainte de elementele principale.

– Când începem? întrebă cu nerăbdare Ali Yasin.

Iranianul îi surâse cu un aer liniștitor.

– Foarte curând, *Inch Allah*. În două sau trei săptămâni. Mai trebuie să punem la punct unele amănunte.

Ali Yasin se făcu stacojiu la față. Își dădea seama că a pierdut controlul proiectului său și că atotputernicii săi aliați nu-l vor lăsa să intervină decât în ultima fază... cea mai periculoasă.

Cyrus Jahanbi îi puse protector mâna pe umăr și-i șopti:

– Voi avea nevoie de dumneata la penultima fază. O să vă anunț pe calea obișnuită.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, bâigui palestinianul.

Fără să spună o vorbă mai mult, Cyrus Jahanbi se îndepărtă și ajunse la parter. În trecere, cumpără un joc să poată justifica într-un fel prezența lui la F.A.O. Schwartz. Cu pachetul în mână, făcu semn unui taxi de pe Fifth Avenue și-i spuse șoferului să-l ducă până la intersecția străzii 34 cu First Avenue.

* * *

Malko avu timp să decojească o *gambas* înainte să-i răspundă Tamarei Halpern. Bunele intenții ale israelienei i se păreau oarecum suspecte.

– Și cum m-ați putea apăra dumneavoastră? o întrebă el.

În timp ce-i zâmbea, îi luă mâna și i-o strecură în geantă. Simți imediat mânerul unui pistol de dimensiuni foarte mici. Ca majoritatea israelienilor, și Tamara purta armă la ea. Dădu drumul mâinii lui Malko.

– Asta este deja o măsură de siguranță, sublinie ea. Și pe urmă, cunosc foarte bine Gaza. Am auzit o frântură din discuția

„călăuzei" dumitale și Alia, proprietăreasa hotelului *Marna House*. Nu uitați că eu vorbesc araba. Ați fost în vizită la un palestinian din tabăra de la Al Chati. Ați întrebat de un anume „Charlie". Cine este?

Malko îl blestemă în gând pe Wafiek. În loc să caute informații, l-a trădat cu sânge rece, menționând numele „Charlie".

Israeliana îi ghici gândul. Schiță un surâs cu gura plină de *hommouz*.

– Cum vă imaginați că tipul ăsta mai trăiește? Ca să pară neutru, se pune bine cu toată lumea.

– Și dumneavoastră nu vă puneți bine cu Mossadul? îi zise el cu un ton agresiv.

Tamara scutură capul, fără să se tulbure.

– Am prieteni în *Hamisard*[1] care îmi furnizează informații. Știu de exemplu că această Alia are doi veri activiști în mișcarea Hezbollah. Unul se află în Statele Unite, altul a fost deportat în Liban de Shin-Beth. Sunt niște tipi inteligenți, școliți, însă periculoși și fanatici. Urăsc Israelul, America și, în general, lumea occidentală.

– Înțeleg, spuse Malko.

– Cine este „Charlie"?

Vocea calmă a Tamarei îl readuse pe pământ. Era prins la mijloc. Și asta numai din cauza ticălosului de Wafiek.

– Nu pot să vă spun.

Ochii verzi se fixară într-ai lui.

– Ați venit în Gaza să vă întâlniți cu el? insistă Tamara.

Malko nu răspunse. Li s-a adus peștele fript și nu mai discutară despre „Charlie". Malko era obsedat de gândul că se afla probabil la câteva sute de metri de el. Sfârșiră cina și plecară de la *Al Salam*. Afară domnea o liniște desăvârșită. Era abia opt și jumătate. Tamara se urcă la volan, dar în loc să meargă la hotel, se îndreptă spre centru. Era impresionant: nici un pieton, nici un vehicul, orașul parcă era lovit de cataclism, părea mort. Tamara conducea cu grijă pe mijlocul străzii, cu lumina din tavan aprinsă. Timp de douăzeci de minute cât merseseră cu mașina, nu întâlniseră pe drum decât o ambulanță.

---

1. Biroul

Hotelul *Cliff* nu era animat deloc. Dinspre marea împestriţată cu zeci de luminiţe bătea un vânt călduţ. Pescarii ieşeau în larg doar în zona delimitată de marina israeliană. Tamara şi Malko urcară la etaj. Erau singurii clienţi din hotel. În clipa în care voia să plece, Tamara îi spuse pur şi simplu:

– Ţineţi minte că nu doresc să vi se-ntâmple cine ştie ce.

Ajungea să facă o singură mişcare ca s-o cuprindă în braţe; poate că asta şi aştepta, însă se mulţumi să-i zică doar mersi.

Odată ajuns în cameră, aşeză un scaun în uşă şi puse arma alături de el. În zgomotul valurilor şi al vântului, culcat pe salteaua tare ca piatra, în căldura sufocantă, nu-şi putea găsi somnul. Trebuia să-l găsească pe „Charlie". Până acum fuseseră ucişi doi oameni, iar el scăpase ca prin urechile acului de la moarte şi nu progresase nici un pic. Secretul pe care îl deţinea informatorul de la CIA merita cu siguranţă osteneala.

* * *

Ali Yasin mergea ca un somnambul pe culoarele încâlcite ale metroului ce ducea la staţia Pennsylvania de unde lua trenul pentru Washington. Numai după ce se văzu în vagon, atunci se mai destinse.

Din martie, aproape că nici nu mai trăia, pradă fiind unui amestec de melancolie şi surescitare. A urât Israelul şi Statele Unite de când se ştie, din cauza Palestinei. Din tinereţe militase în OEP, apoi a părăsit-o considerând că Yasser Arafat nu mai era atât de dur cu israelienii. În ochii lui nu exista nici un fel de compromis: trebuia să smulgă cu forţa toate teritoriile ocupate de Israel, plus Ierusalimul, Oraşul Sfânt.

Ali Yasin fusese crescut într-o familie foarte pioasă, iar credinţa l-a ajutat să treacă toate obstacolele. Dar a înţeles curând că nu rezolva nimic dacă rămânea în Palestina. Aşa că a emigrat în State, a muncit din greu fără să-şi piardă vreo clipă convingerile şi credinţa. În fiecare vineri se ducea negreşit la moscheea din Massachusetts Avenue să se roage lui Allah pentru eliberarea Palestinei.

Întâlnirea lui cu Fathi Chakaki, întemeietorul Jihadului palestinian, fusese hotărâtoare. Găsise un om la fel de ferm, la fel de împlinit şi la fel de credincios ca şi el.

Ali Yasin a acceptat cu entuziasm cererea lui de a pune pe picioare finanțarea Jihadului. Datorită unei galerii de artă ce servea drept acoperire, rețeaua funcționa perfect, „hrănindu-i" pe militanții Jihadului din Israel. De fiecare dată când un israelian era asasinat, Ali Yasin își spunea cu mândrie că acest lucru se înfăptuise și cu puțin ajutor din partea lui. În teritoriile ocupate, un M 16 sau un Galil costa cam cinci mii de dolari... Cu ajutorul lui, militanții din Jihad își puteau procura câteva dintre aceste arme. Și-apoi, furau armele de la cei pe care-i asasinau.

Cu toate acestea, Ali Yasin era deziluzionat. Tsahal era prea puternică pentru ca aceste neînsemnate împunsături de ac să aducă o schimbare spectaculoasă. Dar ce putea să facă? Încă din 1982, OEP, alungată din Liban, a rămas fără armată. Numai câteva grupulețe, cum ar fi FPEP, Fatah CG, Hamas sau Jihad, luptau cu arme inegale fără speranța de a intra cu adevărat în istorie.

Deportarea a patru sute de activiști palestinieni în sudul Libanului de către Israel, sfidând legile internaționale, a fost prima scânteie. Firește că țările arabe au cerut condamnarea acțiunii Israelului. Cererea a fost blocată însă la Consiliul de Securitate, fiind amenințată cu un veto din partea americanilor. Iar acest lucru se mai întâmplase o dată! Mereu faptele se petreceau la fel. Fără sprijinul Statelor Unite, Israelul n-ar mai exista deloc...

În seara acelei zile funeste, după ce terminase cursurile la Universitatea George Washington, Ali Yasin a plecat pe jos pe G Street până în strada 17 care trecea pe la vest de Casa Albă. A coborât pe E Street, ajungând chiar în spatele Casei Albe. Pe urmă, s-a așezat pe o bancă pe esplanada „The Ellipse", un loc public ce se află în prelungirea peluzei din partea sudică a celebrului edificiu, în timp ce-și rumega furia și dezamăgirea. Se lăsase înserarea, iar acum se vedeau ferestrele luminate ale *Salonului Oval,* biroul președintelui Statelor Unite, în aripa East Wing a clădirii. Dintr-o dată, parcă aceste ferestre i-au provocat toată deznădejdea. De președintele american, protectorul israelienilor, trebuia mai întâi să se descotorosească...

La adăpostul imensului lor continent, americanii invincibili îi priveau cu amuzament pe palestinieni cum erau masacrați.

Dacă i-ar fi lovit la ei acasă, și mai cu seamă pe conducătorul lor, atunci deveneau conștienți că nu sunt invulnerabili. Chiar dacă aceasta nu ar rezolva mare lucru, șocul ar fi teribil. Ar cunoaște și ei teama și umilința.

Aceste ferestre luminate îl fascinau pe Ali Yasin. Stătea acolo și le contempla de aproape două ore, căutând soluții ca să-și îndeplinească proiectul până la capăt.

De atunci, nu se mai gândea decât la acest lucru. Cu răbdarea unui elefant, începuse să-și analizeze ideea, descoperind încet, încet că nu era chiar atât de nebunească... Bineînțeles că speranța de reușită era destul de mică. Însă acei fanatici palestinieni care se lansau cu deltaplanul sau cu bărci pneumatice ca să ia cu asalt Israelul nu aveau nici ei prea multe șanse de reușită.

În cel mai rău caz, va muri ca un martir. Nu prea era în apele lui, deși în cartierul burghez din Georgetown se simțea bine printre studenții lui, alături de soție și de copii, departe de furia soldaților israelieni.

Ajunsese totuși într-un punct în care teoria lui nu era de-ajuns. Pe hârtie, proiectul era perfect coerent, însă nu știa cum avea să-l pună în aplicare. Trebuia să găsească niște complici cu înaltă calificare și unii compuși foarte greu de procurat. Nu se compara cu atentatul împotriva lui World Trade Center, cu proiectile fabricate din componente ce se găseau în orice drogherie. Din păcate, proiectul era mult mai sofisticat.

Timp de mai multe săptămâni, Ali Yasin a rumegat în liniște și n-a îndrăznit să spună nimănui. Cyrus Jahanbi era singurul care îl asculta fără să-i râdă în nas sau să-l creadă nebun. După toți membrii din gruparea Hezbollah din Liban, susținuți de Iran, erau singurii care s-ar bate efectiv cu Israelul.

Într-o zi din luna iunie, în separeul unei cofetării de pe strada 3, apărat de urechile ciulite ale vecinilor, și-a expus cu timiditate ideea în fața iranianului. El l-a ascultat cu mare atenție, notându-și câteva detalii tehnice, apoi a comandat o cafea. Ali Yasin se așteptase să-l refuze politicos. Însă Jahanbi a izbucnit înflăcărat:

– Revoluția islamistă din lumea întreagă are nevoie de oameni ca dumneata! Dacă proiectul va fi dus la bun sfârșit, va fi o lovitură extraordinară adusă aroganței Satanei...

Chiar și între ei foloseau frazeologia iraniană. Cu inima bătându-i cu putere, Ali Yasin ascultă și continuarea:

– Voi transmite această idee autorităților din țara mea, spuse în încheiere Jahanbi. Nu pot să-mi iau angajamentul de unul singur. În plus, trebuie să facă rost de unele lucruri pe care eu însumi nu le pot procura. Nu uitați că sunt supravegheat în permanență de FBI. Este un proiect foarte îndrăzneț și complex.

Acum câțiva ani nici nu l-ar fi ascultat pe Ali Yasin. Până nu demult, Statele Unite erau protejate de terorismul internațional care a lovit alte țări occidentale. Terorismul american părea un soi de sanctuar. Și asta din mai multe motive.

În primul rând, grupulețele teroriste nu dispuneau de nici un fel de infrastructură în Statele Unite, față de Europa. Imigrarea recentă și masivă a palestinienilor a schimbat această stare de fapt. Răsturnarea de la putere, în 1979, a lui Shah a permis Iranului să infiltreze printre adevărații refugiați politici niște „cârtițe" ca să poată să creeze rețelele logistice fără de care nu era posibil nici un atentat.

Pe urmă, în Statele Unite nu era nici un fel de „indulgență" politică față de posesorii de bombe, nici un fel de „stângă" a Lumii a Treia gata să ierte totul, de vreme ce erau oprimați...

În sfârșit, în mai multe state din America, pedeapsa cu moartea nu mai era în vigoare, fapt ce-i făcea pe unii dintre așa-zișii kamikaze să-și schimbe părerea...

Cu câteva luni în urmă, atentatul împotriva clădirii ce adăpostește World Trade Center din New York – un camion burdușit cu explozibil artizanal – a arătat că este posibilă lovirea Americii la ea acasă.

Lecția a fost dată însă lumii întregi...

* * *

Peisajul statului Maryland toropit de caniculă defila de-a lungul căii ferate. Ali Yasin își continua reveria. La opt zile după ce avusese loc discuția cu el, Cyrus Jahanbi fusese rechemat la Teheran. Ali Yasin credea că nu-l va revedea și se resemnase cu gândul la proiectul său. Apoi, iranianul îl convocase la New York prin metodele obișnuite. De data asta s-au întâlnit la cinematograful de pe strada trei, chiar în apropiere de *Bloomingdale*.

Ali Yasin tremura de emoție. Cu o voce gravă, Cyrus Jahanbi îi șopti la ureche:

– Fratele Ali Fallahian a găsit că ideea dumneavoastră este excelentă. Va fi studiată cu foarte mare atenție și vă vom ține la curent.

Alții mai puțin optimiști decât Yasin ar fi considerat răspunsul un refuz. Însă el a fost cuprins de o bucurie care l-a lăsat fără grai. Exact ca persoana care vede apărând pe ecranul televizorului lozul câștigător. Cuvintele i se amestecau pe buze, lacrimile se iviră în ochi, gâtul era prea uscat ca să poată rosti un singur cuvânt. Jahanbi se aplecă la urechea lui și-i spuse dintr-o singură suflare:

– Asta nu înseamnă că ați câștigat. Este vorba despre un proiect extrem de dificil de dus până la capăt, chiar și cu ajutorul lui Allah; trebuie să facem față unor greutăți imense...

Aceste cuvinte n-au reușit însă să alunge extazul în care căzuse Ali Yasin. Din fericire, în întuneric, Cyrus Jahanbi nu-i vedea lacrimile de bucurie. După ce s-au despărțit, aproape că a alergat până la Central Station. Știa foarte bine că aveau nevoie de săptămâni sau chiar de luni întregi ca să poată pune la punct operațiunea și nu se putea înfrâna să nu se gândească la acest lucru în fiecare secundă.

Ajuns în micul apartament din R Street, situat chiar în fața lui Oak Hill Cemetery, își găsi soția înnebunită de grijă. Nici măcar nu mâncase, iar copiii pe care-i săruta cu dragoste în fiecare seară și cărora le citea câteva versete din Coran, dormeau. Se năpusti asupra nevesti-sii ca un căpiat, o dezbrăcă și aproape că o violă cu brutalitate, uitând de obișnuita-i blândețe. Simțea nevoia să-și cheltuiască energia, să devină stăpânul lumii.

Femeia primi asaltul cu încântare și totodată cu mirare, încercând să-l determine să-i spună de ce este așa de fericit.

– Am stat mult timp la moschee, i-a mărturisit el. Am primit un mesaj de la Dumnezeu.

Mai mult n-a putut să scoată de la el.

Astăzi, după două luni de la acest eveniment, bucuria îi era și mai mare, și mai chibzuită, pe măsură ce se apropia de Washington. De această dată avea impresia că se găsea aproape de capăt.

Începu să se roage lui Allah cu ochii închiși, implorându-l să nu pună nici un obstacol în calea acestei opere pe care El o putea încuviința. Să elimini un dușman al Domnului era o îndatorire fierbinte a oricărui credincios.

* * *

În aparenţă liniştit, Wafiek aştepta în faţa unei cafele turceşti în salonul de lângă recepţia hotelului *Cliff*. Tamara dispăruse fără să-i mai dea lui Malko vreun semn de viaţă. Comandă şi el o cafea. Reuşi să se abţină să-i spună că a aflat de la israeliană de indiscreţia lui.

– În dimineaţa asta s-a comis o crimă, îl anunţă „călăuza". Un trădător a fost împuşcat în maşina lui. Lucra pentru Shin-Beth, adăugă el în şoaptă. Se pare că au fost „Vulturii" din OEP.

Din păcate, aceste orori erau la ordinea zilei...

– Pentru mine n-ai noutăţi? îl întrebă Malko.

Wafiek nu se tulbură nici un pic.

– Nu încă... Dar am aranjat o întâlnire pentru dumnea-voastră cu unii oameni de la care veţi putea afla probabil nişte lucruri interesante.

Enumeră mai mulţi responsabili din diferite mişcări palestiniene.

Malko nu avea altceva de făcut. Se lăsa dirijat. După cinci ore, se săturase de spioni care bălmăjeau cu toţii acelaşi lucru. Erau nişte opozanţi fanatici şi politicoşi care îşi dădeau silinţa să facă Israelul de ruşine.

În timpul zilei, Gaza era puţin mai veselă cu cohortele ei de şcolari şi şcolăriţe îmbrăcaţi în uniforme. Ca nişte veruci cenuşii, punctele de sprijin israeliene înţesau oraşul, neliniştind cetăţenii cu îngrăditurile lor de sârmă ghimpată, cu reflectoarele lor şi cu nenumăratele lor posturi de observaţie. Tensiunea era resimţită peste tot. Se întretăiau două universuri pline de duşmănie şi de spaimă.

La Gaza nu existau nici ziare din afară, nici alte mijloace de evadare; nu tu magazine elegante, nu tu restaurante... Oamenii s-au obişnuit să stea în casă din cauza interdicţiei de circulaţie care golea străzile începând cu ora şapte şi jumătate.

La ora şase, Malko s-a întors la hotel, extenuat şi furios. Nici urmă de Tamara. Wafiek a fugit pur şi simplu, iar el se resemnă să ia masa de seară de unul singur la *Love Boat*, o anexă pustie şi sinistră a hotelului *Cliff*, de pe terasa căreia se vedea Mediterana. Aceleaşi eterne *mezes*, urmate de peşte prăjit şi stropite apoi cu Coca-Cola. După cină, se duse la

culcare. Tamara tot nu apăruse, poate că se găsea acum în brațele unui israelian frumos. Mai târziu auzi pași, iar ușa vecină închinzându-se. În sfârșit, s-a întors; era zece seara.

* * *

Când Malko coborî, Wafiek își ștergea tacticos ochelarii rotunzi. Tamara era deja acolo, gata să-și ia notițe. „Călăuza" părea într-o vervă excelentă. Deodată, se adresă lui Malko:

– Cred că-mi datorați două mii de dolari! Pot să aranjez întâlnirea cu oamenii pe care-i vreți.

– Cu cine?

– Nu știu. Acceptă să se întâlnească cu dumneavoastră ca să vă spună câte ceva despre moartea domnului Boss. Alia mi-a spus azi-dimineață.

– Unde?

– În fața moscheei Al Katiba, la ora zece în cartierul Zeitun. Este ușor de ajuns, vă fac o schiță.

– De ce? Nu veniți și dumneavoastră?

Povestea cu Herbert Boss se repeta. Numai că de data asta întâlnirea avea loc ziua în amiaza mare, iar un om care știe ce-l așteaptă, se ferește mai ușor.

Wafiek părea încurcat.

– Dacă israelienii află că m-am întâlnit cu oameni ca dumneavoastră, îmi vor rezilia permisul de ieșire. Pentru mine este foarte important... Ei vorbesc englezește, deci nu aveți nevoie de mine.

Muncise pe brânci. Malko tocmai îl zgâlțâia când vocea Tamarei îl făcu să tresară.

– Eu îl înțeleg, spuse ea cu dulceață în glas. Nu trebuie să insistați. Este adevărat, Shin-Beth nu știe de glumă. Ne vom descurca și fără el, continuă tânăra. Trebuie doar s-o luăm la sănătoasa.

Malko înghiți gălușca. În mod vădit, Wafiek sărea în sus de bucurie la propunerea Tamarei.

– O să vă conduc până în apropiere de moschee, spuse el.

Îi ocoli privirea lui Malko cu obstinență. Nu credea deloc că, datorită acestei întâlniri, se va apropia de „Charlie". În plus, înțelegea mai bine ce s-a petrecut. Dacă „Charlie" dădea vreun semn de viață, asta nu era din cauza lui Wafiek, judecând după

ce i s-a întâmplat lui Herbert Boss. Totuși, prezența Tamarei nu era chiar o catastrofă. Wafiek se uita întruna la ceas.

– Ar trebui să plecați. Îmi iau mașina și mă urmați.

– Luăm mașina mea, propuse Tamara.

Malko nu comentă. Acest lucru îi lăsa libertatea de acțiune. Ieșiră toți trei, Wafiek urcându-se în pârâitoarea lui de Fiat, iar Malko se așeză lângă Tamara.

– Vrei într-adevăr să știi cine este „Charlie"...

Tamara scutură din cap și spuse fără măcar să-l privească:

– Nu neapărat, încerc să-ți salvez viața. Tipul ăsta nu mi se pare prea „cașer". Întâlnirea este o capcană.

– Probabil că este, admise Malko.

– Atunci, de ce vă riscați pielea?

El nu răspunse. Nu avea să-i dea explicații în legătură cu adevăratele motive, nici de ce alesese să le forțeze mâna adversarilor lui „Charlie" pentru ca aceștia să iasă la lumină. Și-apoi, Tamara nu știa că are și el o armă.

– Socot că ziua în amiaza mare nu riscăm nimic, conchise el.

Se târau prin mulțimea de mașini de pe Omar-al-Muftar Street, în mijlocul Fiaturilor 404. Mergeau spre vest, imediat ce trecură de Palestina Square, până ajunseră la un bulevard ce traversa fâșia Gaza de la nord la sud. Câteva vagoane rugineau într-o parte; era tot ce rămăsese din trenul Beirut – Tel Aviv – Cairo, dinainte de război, garnitură care făcuse această rută. Wafiek coti la dreapta, luând-o spre nord. Foarte repede, s-au trezit într-o zonă rurală. Erau numai câmpii, foarte puține case, apoi deșertul.

– Unde suntem? întrebă Malko.

– Tot în Gaza, dar aici cartierele sunt separate unele de altele, îi explică Tamara.

Trecură prin fața unei imense tabere israeliene: se vedeau sute de corturi apărate de garduri cu sârmă ghimpată și de turnuri de observație. Santinelele urmăreau cu privirea toate vehiculele care treceau. În acest loc simțeai din plin războiul și spaima. Wafiek se opri la două sute de metri mai încolo, la marginea unui drum îngust și drept care ducea spre est și era perpendicular pe șoseaua principală. Tamara își parcă mașina alături de a lui. Palestinianul coborî din Fiatul său și arătă cu mâna spre marginea drumului.

– Iată, le explică el, drumul ăsta duce în cartierul Zeitun și la șoseaua pe care trebuie să mergeți ca să intrați în Gaza. Înainte cu o sută de metri, se găsește o moschee micuță în cartierul sărac Al Katiba. Acolo trebuie să vă întâlniți.

– Și eu unde vă găsesc? îl întrebă Malko.

– La hotel, mai am de făcut niște drumuri. Nevastă-mea este însărcinată și trebuie s-o ajut.

Surâsul îi pieri pe dată. Tamara Halpern îndreptă spre el un pistol negru cât toate zilele, cu țeava doar la zece centimetri de abdomenul lui și cu piedica trasă. Ochii palestinianului se dădură peste cap și se întoarse către Malko.

– Fiu de câțea ce ești, aici este țara mea și n-o să mă fraiereşti! îi zise tânăra sec.

– Dar n-am făcut nimic, protestă el.

– Nu încă, făcu Tamara, dar timpul nu este pierdut.

Îl împinse cu țeava pistolului și-l forță să se urce la volanul Nissanului.

– Vii cu noi, spuse ea. Vei face pe translatorul.

– Dar dumneavoastră vorbiți araba, protestă Wafiek. Doar știți prea bine ce risc eu!

Tamara zâmbi cu răceală.

– Din punctul nostru de vedere, nu riști *nimic*. Mossadul mă va crede pe mine dacă le voi spune că ești „cașer". Sau îți este frică de altceva?

Wafiek înghiți în sec de mai multe ori.

– Nu, nu, se jură el, dar permisul meu...

Lui Malko aproape că i se făcu milă de el. Tamara îi înfipse pistolul între coapse.

– Cred că ești un pui de câțea, spuse ea cu calm. Dar s-ar putea să mă înșel. Mergi înaintea noastră. Malko, urcă-te în spate.

Ea se așeză alături de Wafiek, iar Malko în spatele mașinii. Ce fel de joc făcea Tamara? Pentru cine lucra? Dacă Wafiek nu mințise, probabil că va descoperi cine anume îl hărțuia pe „Charlie" și din ce cauză. Tamara se întoarse.

– Peste cinci minute o să-mi mulțumești, îi spuse ea direct. Hai, ticălosule, mișcă-te!

Rugat cu atâta afecțiune, palestinianul se angajă pe drumul de țară, fiind hurducați de hârtoapele de pe traseu. Se aflau la țară, în mijlocul unei vegetații pricăjite unde răsăreau din loc în

loc niște barăci amărâte. La cincizeci de metri mai departe, se înfățișa privirii o altă lume. Wafiek se târa ca melcul. Tamara îi propti pistolul în coaste.

– Mai repede!

– O să distrug mașina, gemu el.

– Ce-ți pasă, nu-i a ta! i-o tăie Tamara sec.

Continuau să meargă în liniște. În sfârșit, la două sute de metri în fața lor, zăriră o clădire de un galben închis, modernă, deasupra căreia era montată o structură metalică în chip de minaret ce susținea niște megafoane. La parter, ușile dintr-un metal roșiatic erau închise. Pe partea stângă era desenată o reproducere naivă a moscheei de la Al Aqsa. Pe dreapta, un pâlc de copaci ascundeau în parte intersecția cu un drum perpendicular la jumătatea cărării ce ducea spre moschee.

– Iată moscheea Al Katiba, le spuse Wafiek.

Vocea lui era ciudat de răgușită. Malko scoase discret din sacoșă arma și o așeză lângă el pe scaun. Wafiek încetini și mai mult. Deodată, încercând să treacă peste o hârtoapă mai mare decât celelalte, motorul se opri. În loc să demareze din nou, se întoarse spre Tamara cu fața lividă, plin tot de sudoare și-i spuse:

– Nu trebuie să mai înaintăm, spuse el cu o voce abia auzită. Băieții sunt acolo, după copaci, în dreapta.

Judecând după panica în care intrase, se părea că nu erau așteptați cu flori.

Capitolul VIII

Un nor de praf gălbui și strălucitor pătrunse în interiorul mașinii prin geamurile lăsate. Wafiek fu cuprins de un acces de tuse. După ce își recăpătă suflul, Tamara îl întrebă cu un calm ce nu prevestea nimic bun.

– Explică-ne și nouă! Băieții ne așteaptă, așa era înțelegerea. Dar ție de ce ți-e frică?

În loc să răspundă, palestinianul deschise brusc portiera dinspre el, sări jos și o luă la sănătoasa ca un iepure speriat urlând ceva în arabă. În același timp, Malko zări silueta întunecată a unui bărbat cu cagulă în mijlocul pâlcului de copaci. Tamara Halpern îl văzuse și ea. Se strecurară din mașină în clipa în care păcăni o rafală scurtă de pușcă de asalt. Parbrizul Nissanului se împrăștie în mii de cioburi, iar mai multe lovituri îi zguduiră caroseria.

Wafiek se aruncă pe burtă în mijlocul drumului. Trei bărbați în combinezoane și cagule negre se iviră atunci din boschet, înarmați cu puști de asalt și alergară înspre mașină. Malko, ascuns în spatele unui copac anemic, ridică arma fără să pregete și apăsă pe trăgaci. Recului a fost atât de puternic, încât Malko avu impresia că brațul i-a fost smuls din încheieturi. Primul dintre cei trei bărbați primi proiectilul pistolului Magnum 357 chiar în piept și căzu pe spate ca împins de un pumn invizibil de uriaș. Însoțitorii lui se opriră surprinși. Nu se așteptaseră la o asemenea primire...

La rândul ei, Tamara, lungită într-un șanț, deschise focul, însă ceilalți doi agresori avură timp să se adăpostească după copacii pitici, apoi fugiră în direcția moscheei. Când treceau prin fața clădirii, Malko și Tamara deschiseră din nou focul, scrijelind ușile metalice, însă nu-i nimeriră pe cei doi. Malko îi mulțumi în gând Tamarei. Dacă ea nu l-ar fi forțat pe Wafiek să-i

însoţească, ar fi căzut în mijlocul unei ambuscade ce le-ar fi adus moartea. În ciuda armelor pe care le aveau, n-ar fi reuşit să facă faţă puştilor de asalt. Liniştea se aşternu din nou. Tamara se ridică, alergă până la palestinian care rămăsese întins la pământ şi îi apăsă pistolul în ceafă. Wafiek începu imediat să schiaune:

– *La! La!* [1]

– Ai treizeci de secunde ca să vorbeşti.

– Nu ştiu nimic... gemu Wafiek, vă jur!

Mişcându-şi uşor arma, Tamara apăsă pe detentă. Pocnetul se auzi la doi centimetri de urechea palestinianului şi-l asurzi complet, îngrozindu-l.

Un zgomot de motor îl făcu pe Malko să întoarcă privirile. Într-un nor de praf, două Jeepuri aparţinând armatei israeliene se apropiau de locul unde se trăsese. Tamara îl prinse pe palestinian de păr, forţându-l să se uite la ea.

– Te-ai hotărât? Altfel te dau pe mâna celor de la IDF. Ştii bine ce-ţi vor face. Nu prea le plac oamenii de teapa ta.

Jeepurile se apropiau. Wafiek se zvârcolea ca un vierme tăiat în două.

– Nu-i lăsaţi să mă ia, îi imploră el. O să vă spun tot ce ştiu.

Se ridică şi îşi scutură mecanic hainele. Jeepurile se opriră într-un nor gros de praf; din el coborâră soldaţi înarmaţi. Malko îşi ascunse pistolul în sacoşă. Tamara îi abordă în ebraică, iar situaţia se îmbunătăţi imediat. Patru soldaţi se îndreptară alergând în direcţia în care bărbaţii cu cagule dispăruseră. Israeliana le povesti că au fost atacaţi şi că s-a apărat cu arma ei personală. Le spuse că şi Malko este tot ziarist. Sublocotenentul israelian a crezut-o pe cuvânt. Din păcate, aceste gen de incidente era întâlnit la tot pasul. S-au dus să cerceteze cadavrul bărbatului împuşcat de Malko. Pe cagulă era cusută o banderolă cu o inscripţie în arabă: „Al Jihad". Tamara le spuse că este grupul extremist al lui Fathi Chakaki. Scoaseră cagula celui ucis. Era un băiat foarte tânăr, în jur de douăzeci de ani, tuns scurt de tot.

Îi urcară corpul în Jeep. Cei patru soldaţi se întoarseră. N-au găsit nimic. Mai veni un camion plin cu soldaţi care coborâră să cerceteze teritoriul. Au început să taie copacii după care se

---

1. *Nu! Nu!*

ascunseseră agresorii. Tamara îi ceru sublocotenentului permisiunea să părăsească zona. După ce le controlară actele, îi lăsară să plece.

Se urcară în Nissanul cu parbrizul pulverizat și demarară. În ciuda caroseriei ciuruite de gloanțe, motorul funcționa. Tamara conducea, iar Wafiek stătea lângă ea sub supravegherea lui Malko. Drumul de întoarcere a fost făcut într-o tăcere apăsătoare.

– Mergem la hotel, îi spuse Tamara lui Malko.

La *Cliff*, femeia luă cheia și urcară în camera ei, împingându-l pe Wafiek înaintea lor. Palestinianul se așeză pe marginea patului cu capul în jos, iar Malko începu să-l interogheze.

– Tot la fel s-au petrecut lucrurile și cu Herbert Boss?

Wafiek scutură energic din cap.

– Nu, nu, *Wahiet Allah!* [1] Nu știam ce o să se întâmple. În ziua întâlnirii, un tip pe care nu-l cunosc m-a oprit și mi-a spus să nu mă duc. Nu trebuia ca eu să-i văd pe luptătorii din Jihad. Era în interesul meu...

În mod oficial, „Charlie" s-a raliat cu extremiștii din Jihad. Lucru cam ciudat...

Malko reluă interogatoriul.

– Și în dimineața asta?

Wafiek lăsă capul în jos, stânjenit. Tamara îi trase un picior cu vârful pantofului, iar el se smiorcăi:

– O să te aruncăm pe fereastră, îi spuse ea, continuând cu întrebările în maniera ei. Ador să chinuiesc ticăloși ca tine. Cine ți-a spus de întâlnire?

Răspunse cu glas atât de pierit, încât Malko îl puse să repete.

– Alia...

– Proprietăreasa de la *Marna House*? Ce ți-a spus?

Wafiek înghiți în sec ca să poată răspunde, căutând o minciună plauzibilă. Tamara îi zise cu răceală:

– Am aflat destul, acum o să-i zburăm creierii... Asta înseamnă un arab mai puțin.

Îndreptă pistolul spre el, iar palestinianul se dădu înapoi cu ochii scoși din orbite.

– Mi-a spus că nu trebuie să mă duc și eu acolo, zise el repede scuturând din cap.

---

1. *Jur pe Allah*

– Şi tu, tună Tamara, ai crezut că îţi spune aşa numai din cauza discreţiei!

– Da, îndrăzni Wafiek să îngâne.

Tamara Halpern îşi luă avânt şi, înainte ca Malko să poată interveni, îi expedie palestinianului un picior cu vârful pantofului. Chiar între picioare! Urletul lui Wafiek acoperi zgomotul valurilor. Alb ca varul, scuipă puţină bilă şi se tăvăli pe jos de durere ţinând mâinile între picioare. Era scuturat de hohote de plâns din cauza durerii. Tamara îi aruncă o privire de gheaţă.

– Asta o să-ţi facă bine, îi spuse ea simplu. Fiul ăsta de căţea îşi bate joc de noi. Dacă o s-o ţină tot aşa, îi înfund testiculele pe gât. N-are decât să crape!

– Chiar credeţi că aşa o să-l faceţi să vorbească?

– Bineînţeles! Nu pricepe decât dacă simte durerea adevărată.

Se uita fără nici o umbră de milă la lemura ce zăcea la picioarele ei. Mai mulţi nasturi de la bluză se descheiară, lăsând să se vadă o parte din pieptul generos. În ciuda brutalităţii sale, era al naibii de apetisantă...

– Cine este Alia? o întrebă Malko.

– O putoare! Shin-Beth o consideră foarte periculoasă. A fost interogată de nenumărate ori, dar degeaba. Verii ei sunt activişti pe care securitatea îi are în vedere: Haideţi la treabă!

Ea îl ridică pe Wafiek de păr şi-l împinse pe singurul scaun existent în încăpere. O lentilă de la ochelari era spartă şi bâiguia câte ceva neputincios, cu privirea rătăcită, ţinând încă mâna între picioare.

– Ai să vorbeşti?

Ridică capul, cu privirea mult mai sigură.

– N-o să spun nimic în plus, rosti el cu curajul disperatului. Vreau să rămân în viaţă. Puteţi să mă loviţi cât doriţi. Sunt oameni din Jihad care au vrut să mă omoare. Dar nu ştiu nimic mai mult. Dacă vorbesc, mă vor ucide... Eu rămân în Gaza.

În mod sigur nu vor mai scoate nimic de la el. Ucigaşii din umbră s-au folosit de el de două ori. Malko şi Tamara schimbară priviri: interogatoriul nu ducea nicăieri, iar lui nu-i plăceau metodele brutale. Nu era implicat personal ca această femeie, şi încă de atâţia ani, într-o luptă violentă în care toate loviturile erau înapoiate. Aici era diferenţa.

– Poţi pleca, îi spuse Malko palestinianului.

Wafiek se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși. Nici nu plecă bine, că Tamara, puțin mai liniștită, recunoscu:

– Nu este nimic de făcut! Nici cele mai bune echipe ale securității nu pot să le vină de hac nenorociților ăstora din Jihad. Sunt doar o sută de membri grupați în celule de câte trei-patru, plus că sunt înarmați.

Malko medita. După trei zile în Gaza, n-a reușit să avanseze deloc. „Charlie" nu dăduse nici un semn de viață, deși aflase de prezența lui aici. De ce continua să tacă? Dacă era mort, Jihadul nu și-ar mai fi făcut probleme din cauza acelora care vroiau să intre în contact cu el. Dar de ce îl dorea Jihadul atât de tare pe „Charlie" care a părăsit OEP-ul ca să se alăture islamiștilor? Numai el putea să răspundă la această întrebare.

– Haideți să mâncăm, mor de foame!

Vocea Tamarei îl smulse din gândurile lui, amintindu-i de rolul ambiguu al tinerei israeliene. Ziaristă neînfricată, îndrăgostită ce voia să-și răzbune amantul, spioană a Mossadului... Nimic nu se lega prea bine... De fapt, ce căuta ea?

* * *

Fie că a făcut-o deliberat, fie că s-a întâmplat, Tamara a rămas cu bluza descheiată. S-au așezat la *Lido*, alături de hotelul *Cliff*. Deși ferestrele erau deschise, iar briza mării se simțea prin ele, în restaurant era o căldură sufocantă. Singurii clienți care se mai aflau aici erau niște fotografi italieni.

Tamara își decojea cu măiestrie fructele pe care le avea în față. Ochii ei verzi se opreau uneori asupra lui Malko, când cu o lucire veselă, când dură.

– De ce au vrut să ne omoare oamenii din Jihad? îl întrebă ea.

– Probabil că i-a deranjat prezența mea în Gaza...

Ea zâmbi în colțul gurii.

– Eu cred că din cauza misteriosului „Charlie".

Malko nu răspunse, iar Tamara termină de mâncat. Apoi își aprinse o țigară și suflă cu voluptate fumul afară.

– O să-l mai așteptați mult? îl întrebă ea.

– Poate că până la urmă va da un semn de viață.

– Eu nu vreau să mai fac mulți purici pe-aici, zise Tamara. Dar în seara asta am chef de o mică petrecere. Sunt sătulă

până-n gât de Coca-Cola, iar după cele petrecute azi-dimineaţă, merităm şi noi, nu-i aşa?

Dejunul lor mediocru s-a terminat cu o cafea turcească, apoi se întoarseră la hotel ca să ia maşina lui Malko. Tamara îl călăuzi până în cartierul popular, în apropiere de Palestina Square, apoi înspre centru. Pe o străduţă plină de lume, aşteptau mai mulţi arabi. Tânăra îl abordă pe unul dintre ei care se îndepărtă în goană. După cinci minute se întorceau cu o sticlă de *arak* [1] învelită într-un exemplar din *Al Qods*. Tamara îi dădu cincizeci de *shekeli*, iar acesta se pierdu în mulţime.

– Uite ce-avem pentru diseară! îi zise ea. Se pare că aici găsim de toate: devize, alcool, chiar şi muniţie. Dar nu mă duc ei pe mine.

Când s-au înapoiat la *Cliff*, Tamara îi întinse sticla lui Malko şi-l întrebă:

– Vreţi să-mi împrumutaţi maşina? Este un prieten din Shin-Beth aici şi vreau să mă întâlnesc cu el. Poate că deţine informaţii interesante.

Malko îi lăsă Fiatul şi se instală în salon ca să reflecteze. Nu găsi nici măcar o singură explicaţie plauzibilă pentru tăcerea lui „Charlie"; toate căile de comunicare cu el erau „poluate".

Un muezin îl asurzi cu strigătele lui stridente... Palestinienii din Gaza nu aveau alt refugiu decât religia.

Tamara apăru după vreo două ore.

– L-au identificat pe bărbatul ucis de dumneata, îl anunţă ea. Era un activist cunoscut care se ascundea de luni de zile. Făcea parte dintr-o echipă a Jihadului care şi-a procurat arme M 16, cumpărându-le cu cinci mii de dolari bucata. Primesc bani de la diaspora palestiniană.

– Nu este nici o noutate, observă Malko. Nu pot să ajung în vreun fel la complicii lor?

Tamara îi aruncă o privire ironică.

– Nu v-am spus totul. Adineauri Shin-Beth a arestat doi indivizi implicaţi în povestea de azi-dimineaţă. Au fost destul de vorbăreţi. Au spus că, de câteva săptămâni, hărţuiesc un trădător al OEP infiltrat în rândurile lor. Vor să-l împiedice să plece din Gaza viu. Nu este vorba despre „Charlie" al dumitale?

Malko simţi dintr-o dată un ghem în stomac, dar reuşi să-şi

---

1. Băutură alcoolică preparată din orez fermentat (n.t.)

păstreze calmul. Tamara nu putea să inventeze o poveste ca asta care avea logică și explica multe lucruri. „Charlie" fusese demascat. Cum „prietenii" lui din Jihad nu reușeau să-l lichideze, voiau să-l paseze israelienilor.

Grija Tamarei pentru el era foarte ușor de explicat. Mossadul se interesa de „Charlie", ea lucra pentru el și încerca să-i câștige încrederea lui Malko pentru a-l „marca" mai ușor. În acest joc, unul dintre ei pierdea. Cine oare?

– Asta-i tot? o întrebă el.

– Dacă este „Charlie", continuă ea, se ascunde pe undeva prin Al Chati. Aparent, complicii ucigașilor din dimineața asta au dat destule detalii care să permită securității să ajungă la el.

Zâmbi cu răutate.

– Vreți să-l „exfiltrați"? Asta-i bună! După verificarea mărturiilor, Shin-Beth se întreabă dacă nu e vorba despre un anume Abuchita pe care-l urmărește de câteva luni. A organizat mai multe atentate împotriva IDF-ului în sprijinul OEP. Oare să fie „Charlie"?

– Nu știu nimic despre el, afirmă Malko, deși în sinea lui era dărâmat.

– Dacă este el, atunci îl vor termina definitiv... conchise Tamara cu un aer încântător.

În ochii ei, singurii palestinieni cumsecade erau palestinienii morți. Malko se ridică. Trebuia să se gândească.

– Am nevoie de puțină odihnă, spuse el, este într-adevăr prea cald.

– Bună idee, îl aprobă femeia. Voi încerca să fac un duș, dacă este apă. Ne vedem jos pe la opt pentru mica noastră petrecere.

Cu moralul la pământ, Malko urcă cele trei etaje. Un vânticel fierbinte flutura perdelele de la fereastră. Se așeză pe pat cu mintea înfierbântată. Neputința lui îl făcea să urle. Era imposibil să-l prevină pe „Charlie" de noul pericol care îl amenința. Și totodată era imposibil să-l ajute. Era prea periculos să se ducă la Said, palestinianul de la stația-service. Se găsea într-un mare impas. Noaptea s-a lăsat încetișor. Resemnat, la ora opt coborî să se întâlnească cu Tamara.

Sticla cu *arak* se golea văzând cu ochii. Tamara nu glumea, dar nici Malko nu se lăsa mai prejos. După ce se întoarseră de la restaurant, au urcat în camera ei și au deschis larg ferestrele ca să intre puțin aer curat. Tânăra se schimbase într-o rochie lungă, foarte mulată, ca un burlan, și cu mulți năsturei. Își pusese un slip colorat, foarte strâns pe ea. Luă un aparat de radio micuț și începu să se legene pe loc în ritmul melodiei *Hava Naguila*. O făcea atât de senzual, încât Malko uită pentru o clipă de grijile lui. Abdomenul se legăna la câțiva centimetri de el, imitând mișcările amorului. Privirile li se încrucișară. Israelianca avea o strălucire senzuală în ochi.

Grațioasă ca o dansatoare de strip-tease, începu să-și descheie numeroșii năsturași de sus, până aproape de abdomen, dând la iveală un sutien cu paiete. Se legăna cu ochii închiși ca și cum ar fi fost singură în încăpere.

– E cald! suspină ea.

– Dacă doriți să vă violez, țineți-o tot așa, făcu Malko.

Tamara îi aruncă o privire plină de inocență.

– Am fost crescută la o fermă unde dansam deseori pentru prietenii mei, dar nu s-au năpustit asupra mea. E-adevărat, aveam doar doisprezece ani...

Dansa fără oprire și fără să se miște din loc, aruncându-i lui Malko priviri provocatoare. El se ridică și o prinse de șolduri, oprind-o în loc cu fermitate. Tamara se lăsă în voia lui, provocându-l și mai tare. Îi distingea sexul încorsetat în slipul foarte strâmt. Așa cum stătea, cu părul fluturat de briza care pătrundea pe fereastră, era minunată. Cu gesturi gingașe, Malko își mută mâinile pe sânii umflați, atingând vârfurile întărite care țâșneau prin dantelă. Privirile li se întâlniră din nou, iar Tamara îi zise brusc:

– La Ierusalim doreați să vă culcați cu mine, nu-i așa? Ei bine, acum puteți s-o faceți.

Își desprinse încetișor sutienul, eliberând sânii magnifici, apoi făcu în așa fel încât slipul să-i alunece, lăsând vederii un bikini minuscul. Atunci îl îmbrățișă pe Malko, frecându-se languroasă de el. Simțindu-i dorința, îi șopti la ureche:

– Prietenul meu Hanevim visează de mult să mă aibă! Dar l-am refuzat întruna... Nu-i permit decât să se mângâie în fața mea.

Dându-i la o parte dantela, îi înfipse două degete în locul cel mai intim simțindu-i dulceața. Băutura își făcuse efectul.

Continua să mişte degetele acolo până când fata gemu de plăcere şi îi mângâie pieptul cu unghiile cu o îndemânare diabolică. Se lăsă pe saltea şi îi trase capul bărbatului spre abdomen, ridicând coapsele ca s-o poată dezbrăca de tot. Cu coapsele mult depărtate, gemu atunci când Malko îşi lipi gura de ea.

– *Komm! Komm!* gâfâi ea.

– *Nein!*

Malko nu avea chef să fie jucăria acestei femei acaparatoare. La rândul lui, o prinse de ceafă şi-i îndesă sexul rigid în gură. Tamara îl muşcă mai întâi, apoi, uşurel, îi administră o felaţie ce-i dădea o senzaţie halucinantă. Acum era rândul lui Malko să geamă de plăcere. Îi vedea coapsa rotundă balansându-se în faţa lui şi murea de poftă s-o tăvălească pe jos. Însă Tamara rânduise altfel lucrurile.

În clipa în care se năpusti peste ea, îşi strânse brusc coapsele împiedicându-l s-o pătrundă.

– *Kommen Sie jetzt*, îi zise ea, *ich möchte Sie zwischen meine Titten spirtzen.*[1]

Ea îl făcu s-o încalece şi strecură sexul lui Malko între sânii ei tari şi planturoşi, în timp ce-i atingea cu limba extremitatea.

– *Es ist ein schöner Schwantz!*[2], gânguri ea.

Continua să-l frece între sâni până ce-i simţi seva urcând din măruntaie. Imediat, Tamara scoase membrul din gură, doar cât să-i spună cu fervoare:

– *Ja! Ja! stritzen Sie ihren Samen jetzt!*[3]

Trupul îi fu scuturat de un violent orgasm în momentul în care el îi juisă pe obraz.

A fost extraordinar, dar se simţea frustrat pentru că ar fi dorit s-o posede... Lungită pe spate, Tamara îi zâmbi cu ironie.

– N-o să găseşti nici un arab care s-o facă aşa...

El nu-i răspunse, neştiind dacă este ciudată sau vicioasă. Lungită lângă el pe salteaua aşezată direct pe jos, mai băură puţin *arak*, apoi se cufundară într-un somn adânc. Când Malko se trezi, se crăpa de ziuă. Tamara dormea pe burtă, cu un picior îndoit, expunându-şi locul cel mai intim. Deja excitat, Malko simţi

---

1. Vino acum. Vreau să juisezi între sâni.

2. Ai o codiţă foarte frumuşică

3. Da, da, dă-mi acum sămânţa ta

o erecție formidabilă. Se strecură deasupra Tamarei, rigid ca un țăruș.

Dintr-o singură mișcare, o pătrunse, înfundându-se cât putu de adânc. Scurtă, dar delicioasă senzație... Tamara gemu, se răsuci, însă Malko o prinse de pulpe, începând s-o împingă încet și profund. Israelianca îngenunche, ținând bazinul foarte sus și se lăsă posedată ca o adevărată femeie. În momentul în care Malko era pe punctul de a termina, ea îl îndepărtă, se întoarse pe spate, cu coapsele foarte depărtate și-l atrase spre ea. Îl sărută cu pricepere pe piept, excitându-l și zgâriindu-i ușor spatele și ceafa. Se zbătea sub greutatea lui, gâfâind și strivindu-și buzele de gura lui. După câteva clipe, întoarse capul și spuse pe un ton ironic:

– *Guten Morgen, Herr Linge!*

Apoi se cuibări în brațele lui și-i șopti:

– Ai avut dreptate. La Ierusalim doream foarte tare să mă ai. Acum însă a fost mult mai bine, după ce-ai aflat că trebuia să mori.

* * *

Malko era lihnit de foame. Coborî primul să ia micul dejun. O femeie îmbrăcată de sus până jos în negru stătea pe bancheta roșie din salonaș. Semăna cu o fantomă înfășurată în pânză neagră. Avea chiar și mănuși. Citea din Coran, aparent extrem de captivată de lectură. Malko se așeză nu departe de această apariție neașteptată.

Tocmai se pregătea să ungă o felie de pâine prăjită cu unt, când femeia se ridică luându-și poșeta. Văzu că se îndreaptă spre ușă, apoi se întoarse. În oglindă, Malko îi surprinse privirea neagră și sălbatică. Înmărmurit, o văzu deodată pe necunoscută băgând mâna în poșetă și scoțând din ea un pumnal cu lama de patruzeci de centimetri pe care-l strângea cu înverșunare. Era un adevărat iatagan. Se îndreptă spre el cu lama ridicată, gata să i-l înfigă în spinare.

Capitolul IX

Fantoma aceea neagră care agita cuţitul enorm de măcelărie avea ceva nebunesc în ea. Cu inima bătându-i cu putere, Malko se aruncă într-o parte, răsturnând cafetiera. Luată de avântul ei, necunoscuta învăluită în negru nu reuşi să se mai oprească şi îndreptă cuţitul spre locul unde stătuse Malko cu câteva secunde mai înainte. Gestul fu atât de puternic, încât lama se înfipse câţiva centimetri în masă. Cu un soi de icnet, femeia apucă mânerul cu ambele mâini şi smulse lama din masă în clipa în care Malko o înconjură pe la spate, imobilizându-i braţele pe lângă corp. Dezlănţuită, ea încercă să se desprindă trăgându-i un picior şi înjurându-l în arabă, răsucindu-se ca o sfârleazăşi ameninţându-l cu cuţitul. Malko reuşi în sfârşit să-l apuce de mâner şi să-l răsucească, astfel încât arma îi căzu din mână. Disperată, femeia îl muşcă de braţ.

În timpul luptei, *hijabul* alunecase descoperindu-i faţa rotundă, aproape copilărească, cu obrazul ciupit de acnee, iar gura cu buze groase şi palide. Îl scuipă pe Malko în obraz, însă acesta reuşi în final s-o aşeze cu forţa într-un fotoliu. Dintr-o dată se calmă, îşi aranjă *hijabul* şi îl fixă pe Malko cu privirea neagră, plină de ură.

Cei doi angajaţi ai hotelului asistaseră la această scenă fără să intervină. Malko luă de jos cuţitul enorm de măcelar, ascuţit ca briciul. Închistată, femeia nu mai mişcă; parcă toată energia se scursese din ea brusc. Malko îl abordă pe şeful hotelului.

– Întrebaţi-o de ce a vrut să mă omoare.

Palestinianul puse întrebarea în arabă, iar ea îi răspunse sec:

– Fratele ei mai mic, care avea doisprezece ani, a fost omorât de IDF, traduse acesta. A fost împuşcat în cap fiindcă a aruncat cu pietre într-un Jeep. Din ziua aceea, ea a jurat că-l va răzbuna.

– De ce tocmai eu?

Răspunsul veni pe loc.

– De vreo două zile vă tot pândește. I s-a spus că sunteți un agent periculos din Shin-Beth.

– Cine i-a spus?

De data asta femeia tăcu. Palestinianul repetă întrebarea, dar ea rosti o frază foarte scurtă.

– Cineva întâlnit în piață. Nu-i știu numele.

Ca să demonstreze că nu mai avea de gând să scoată o vorbă, își așeză *hijabul* nelăsând decât o mică deschizătură în dreptul ochilor. Malko nu știa ce atitudine să adopte în momentul în care Tamara intră în încăpere ca să-și ia micul dejun. El îi explică imediat ce s-a întâmplat.

La rândul ei, se adresă în arabă femeii în negru, fără să primească în schimb decât o privire plină de dispreț. Cum Tamara nu se lăsă cu una cu două, ea îi aruncă o frază și mai scurtă și pe un ton ce nu vădea tocmai amabilitatea.

– Ce spune?

– Că în viitoarea Republică islamică palestiniană nu va mai fi loc pentru putori evreice ca mine. Femei de genul ăsta le întâlnești peste tot. În fiecare săptămână sunt arestate câteva lângă Zidul Tânguirilor, la Ierusalim, fiindcă au ucis un evreu...

Malko se uită la această mașinărie ivită parcă din alt veac. Oare ce plan diabolic credea că avea Malko, de se înverșunase într-atât să-l omoare? Cei care se agitau atât se temeau în mod evident că îl va găsi pe „Charlie".

În acel moment, Tamara îi spuse:

– Nu putem s-o lăsăm să plece, ar fi un exemplu prea urât...

Se apropie de telefon, formă un număr și vorbi îndelung în ebraică.

– Vor veni s-o ia, zise Tamara după ce închise.

După zece minute, două Jeepuri israeliene se opriră în curtea hotelului *Cliff*. Femeia în negru se lăsă condusă fără să opună rezistență. Cineva ștersese deja cafeaua vărsată de Malko, iar el se instală din nou la masă sub privirile ostile ale personalului hotelului. Patronul veni și-i spuse câteva cuvinte Tamarei, care îi traduse lui Malko.

– Vrea să plecăm de aici, spune că este în pericol dacă se află că a cazat persoane de la Shin-Beth.

– Ce i-ați răspuns?

– Să se ducă-n mă-sa. N-o să-mi dea un arab ordine în țara mea!

În fața unei cafele proaspete, Malko se adânci în gânduri. Pe de o parte, nu mai putea rămâne în Gaza, iar pe de alta, dacă va pleca, nu va mai avea ocazia să afle informația pe care o deținea „Charlie". A făcut tot ce i-a stat în putință, dar în zadar.

După ce-și bău cafeaua, Tamara a urcat în cameră. Malko profită de acest lucru. Se urcă la volanul mașinii și plecă din hotel. O singură persoană *putea* să știe câte ceva sau să-i transmită un mesaj lui „Charlie": Wafiek.

Nu-i fusese prea greu să găsească strada pe care locuia palestinianul. Mai întâi, avu impresia că acolo era o petrecere. Într-adevăr, o banderolă lată scrisă cu litere arabe era așezată de-a curmezișul străzii chiar în fața casei „călăuzei". În mijlocul șoselei pline de praf fuseseră așezate niște scaune, în fața unei estrade improvizate lângă peron. O pânză întinsă de la o casă la alta ținea umbră scaunelor. S-ar spune că se pregăteau pentru o întrunire electorală. Intrigat, Malko urcă scările și dădu nas în nas cu un mustăcios lipsit de amabilitate care, din fericire, vorbea engleza. Malko îi spuse că dorește să vorbească cu „călăuza", explicându-i că lucrează pentru el.

Mustăciosului nu-i păsa de pledoaria lui.

– Wafiek a murit, îl anunță el. A fost împușcat ieri seară în timp ce ducea mașina la garaj. Cei doi bărbați care l-au ucis au fugit.

– Nu se știe cine l-a omorât?

Mustăciosul ridică din umeri.

– Nu. Doriți să vorbiți cu văduva lui?

Fără să aștepte răspunsul lui Malko, acesta îl pofti înăuntru. În salon, o femeie însărcinată și cu ochii înroșiți de plâns era înconjurată de vreo șase prietene care-i aruncau lui Malko priviri negre. Acesta se grăbi să plece. Cei care doreau să-l radă pe „Charlie" de pe fața pământului îi anticipaseră mișcarea...

Se urcă în mașină descurajat. În clipa în care voia s-o apuce pe drumul spre hotelul *Cliff*, avu pe dată o inspirație. Măcar să încerce și o ultimă posibilitate. După câteva zigzaguri printre străduțele fără nume, ajunse la intrarea în tabăra Al Chati și găsi fără greutate stația-service. Ca și prima oară când venise aici, câțiva bărbați stăteau pe niște scaune din fier la umbră și discutau.

Said, grăsanul, nu era printre ei.

Malko se dădu jos şi se adresă celui mai în vârstă dintre ei care vorbea puţin englezeşte. Dialogul se termină rapid. Nimeni nu ştia unde este Said, nici unde locuieşte şi, cu-atât mai puţin, când va veni. În mod cert, Malko nu era bine venit aici... A trebuit să se resemneze şi să plece fără să fi avansat câtuşi de puţin. Parcurse la întâmplare câteva dintre străduţele taberei de refugiaţi unde se înşirau căsuţele din piatră şi nişte colibe amărâte cu acoperişuri din tablă, făcute din paiantă. Acestea reprezentau căminul ultimilor sosiţi.

Sperând puţin într-un miracol care nu se înfăptui, se întoarse şi merse de-a lungul plajei unde nişte puştani se jucau cu zmeele. Când zăriră plăcuţele galbene ale maşinii lui Malko, începură să arunce cu pietre în direcţia lui strigându-i cuvinte de ocară.

Acceleră în clipa în care ieşi din tabără, apoi auzi o explozie înfundată, urmată de o trâmbă de fum cenuşiu ce se ridica spre cer. Soldaţii israelieni au blocat drumul şi i-au făcut semn s-o ia la dreapta. Avu însă timp să-l zărească pe unul dintre ei trăgând de zor cu un lansator de grenade într-o casă care fusese evacuată în prealabil. Era pedeapsa clasică pentru a-i învăţa minte pe aruncătorii de pietre din Intifada.

În sfârşit, se îndrepta spre Gaza. De data asta nu mai avea ce să încerce. Murea de nerăbdare să-şi încheie socotelile la hotel şi apoi să plece în Israel. Dar acest lucru îi dădea sentimentul neîmplinirii şi nu se putea hotărî. În final, se decise să petreacă o ultimă noapte la Gaza, fără să ştie ce-l aştepta.

* * *

Era ora nouă, dar se întunecase de pe la şase. Malko a cinat singur la *Love Boat*, restaurantul hotelului, lângă mare. Ambianţă crepusculară şi hrană execrabilă... Tamara dispăruse de dimineaţă. De o oră, s-a anunţat interdicţia de circulaţie, iar Gaza s-a transformat într-o cetate-fantomă.

Lui Malko îi era imposibil să adoarmă: era lac de sudoare, se făcuse noapte de-a binelea, iar temperatura nu scădea nici măcar cu un grad.

Zgomotul puternic al valurilor pătrundea pe ferestrele deschise, încât Malko abia auzi bătăile uşoare în uşă. În sfârşit, Tamara dă semne de viaţă. Se ridică din pat şi se duse să des-

chidă. Dar rămase încremenit în pragul uşii. Nu era Tamara, ci Said, palestinianul cel gras de la staţia-service, presupusa „legătură" a lui „Charlie".

Lui Malko nu-i veni să creadă. De când se afla în Gaza aştepta această clipă. Said nu se încumetase să vină în timpul interdicţiei de circulaţie fără un motiv foarte serios. În fine, Malko va afla veşti despre „Charlie" ! Deschizând uşa larg, îl invită înăuntru.

– *Come on in.* [1]

Said scutură din cap şi-i zise încet:

– *No. You come. „Charlie" want to see you. But, very dangerous.* [2]

Nu mai era necesar să precizeze acest lucru. Între Jihad şi Shin-Beth avea loc o întâlnire cu mari riscuri. Dar acesta era scopul venirii sale în Gaza. Malko făcu doar un salt şi apucă sacoşa cu arma „Desert Eagle". În ciuda emoţiei, o voce lăuntrică îi şoptea că această întâlnire nocturnă putea să fie şi o capcană.

Said părea extrem de nervos. Malko închise uşa şi îl urmă pe palestinian pe scara exterioară. Nissanul alb al Tamarei nu era în curtea hotelului, deci tânăra nu se întorsese. Biroul hotelului era închis. Lui Malko îi crescu pulsul când ajunseră pe străduţa întunecată şi pustie. Înainte de a traversa, Said scrută îndelung întunericul, apoi se strecurară pe lângă ziduri până când ajunseră pe o ulicioară unde domnea un întuneric absolut. Nu se auzea decât zgomotul paşilor pe solul neregulat. După treizeci de metri, Said se opri şi ascultă.

Înaintară astfel timp de o jumătate de oră, îndreptându-se spre est, de-a lungul taberei Al Chati.

Zgomotul unui motor îi făcu să se arunce la pământ. După un minut apăru un Jeep care trecu încet prin faţa lor. Aşteptară câteva minute, apoi îşi continuară drumul. Said sufla din greu, iar Malko era cu nervii la pământ. Chiar dacă nu era vorba de o capcană, această plimbare nocturnă era periculoasă de moarte. Dacă vreo patrulă israeliană i-ar fi surprins, soldaţii din Tsahal ar fi tras mai întâi, apoi ar fi dat socoteală... Încă zece minute de mers, apoi Said îi făcu semn lui Malko să se oprească. La

---

1. Intraţi

2. Nu. Veniţi dumneavoastră. Charlie vrea să vă vadă, dar este periculos

capătul străzii era un teren deschis. Palestinianul îl împinse pe Malko într-o clădire dărâmată din care nu mai rămăseseră în picioare decât câţiva pereţi. În acest loc, lumina lunii făcea noaptea mai puţin întunecată.

Said rămase pe loc, inspectând spaţiul ce se desfăşura înaintea lui. Malko zări o formă lungită la picioarele lui şi simţi mirosul fad şi puţin greţos al sângelui.

Văzul i se mai obişnui puţin cu întunericul şi îşi dădu seama că la picioarele lui zăcea un cadavru. Said îşi terminase inspecţia şi se întoarse văzându-l pe Malko cu privirea aţintită asupra cadavrului.

– *He was following me* [1], spuse el cu simplitate.

Ducându-şi degetul mare la gât, îi explică prin gesturi ceea ce păţise urmăritorul.

– *We have to run, zise el gâfâind. Very fast. Other side, Al Chati. Very dangerous, Israeli are watching...* [2]

Malko înţelese: spaţiul deschis îi separa de tabăra Al Chati, iar această „ţară a nimănui" era supravegheată de israelieni care erau dotaţi cu lunete cu infraroşu. După calculele lui Malko, trebuiau să fie cam la trei kilometri de hotelul *Cliff*. Îşi încordă muşchii şi se avântă în acelaşi timp cu Said. Erau ca iepurii care fugeau în toate părţile ferindu-se de vânătorii ce îi pândeau.

Traversarea terenului viran nu dură decât două minute, dar părea că acestea nu se mai sfârşeau. În fiecare secundă, Malko se aştepta să audă păcănitul armelor. Din cauza preciziei puştilor Galil, echipate cu lunete cu infraroşu, acesta putea fi ultimul zgomot pe care îl mai auzea.

Stătea ghemuit în capătul unei străduţe care puţea, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu răsuflarea tăiată, dar extrem de fericit că mai trăia încă.

După câteva clipe de odihnă, Said porni din nou pe străduţa ce şerpuia printre casele vechi. Acum se aflau chiar în tabăra Al Chati.

Acest lucru nu diminua însă toate riscurile. Said îl călăuzea într-un labirint de bojdeuci dărăpănate, trecând peste zidurile surpate dintr-o casă în alta.

---

1 Mă urmărea

2 Trebuie să fugim. Foarte repede. În partea cealaltă. Foarte periculos, israelienii stau de pază

Nu era nici ţipenie de om, ca şi cum imensa tabără ar fi fost nelocuită. O luminiţă gălbuie la o fereastră sau sonorul vreunui televizor mai aminteau câteodată de prezenţa oamenilor care trăiau aici.

În fine, traversară o curte plină cu gunoaie. În faţa unei enorme grămezi de gunoi, aştepta un bărbat. De îndată ce-i zări, luă o furcă, îndepărtând cu ea gunoaiele şi degajând astfel o trapă ascunsă acolo. Said o ridică, dând la iveală o scară. Semăna cu o gură de canal. Said coborî înăuntru, apoi aprinse un bec electric. Malko se lăsă şi el în culoarul subteran barat de o poartă în faţa căreia veghea un bărbat înarmat cu o puşcă israeliană. Însă el nu era israelian.

* * *

Malko se opri, puţin mai liniştit. Dacă era o cursă, atunci a încurcat-o rău de tot.

– *Your gun!*

Puşca bărbatului era îndreptată spre el. Îi dădu arma automată pe care Said o apucă de ţeavă. În acea clipă, omul cu puşca se îndepărtă. Said deschise poarta. În cealaltă parte descoperi o gaură rotundă. Coborî o scară metalică.

Malko veni repede în spatele lui şi ajunse într-o sală boltită, luminată de un bec fără abajur. Într-un colţ, un bărbat stătea întins pe un pat de campanie, iar în încăpere plutea un miros puternic de eter.

– *Here is Charlie*, îl anunţă Said.

Cu emoţie, Malko se uită la bărbatul lungit. Mustaţa foarte neagră şi stufoasă contrasta cu paloarea chipului. Obrajii erau subţi, iar privirea pierdută. Mâinile aşezate pe cearceaf îi tremurau puţin. În ciuda căldurii sufocante, părea scuturat de friguri. Reuşi să surâdă abia perceptibil.

– Sunteţi Malko Linge? întrebă el.

– Da.

– Eu sunt Charlie. Nu prea avem mult timp. Cei din Jihad m-au denunţat israelienilor, de aceea am riscat să vă chem aici.

– De ce n-aţi făcut-o mai devreme?

– Pentru că toată securitatea ar fi fost pe urmele dumneavoastră. Mă caută mai abitir decât Jihadul. Acum nu mai are importanţă. Locul ăsta va fi depistat dintr-o clipă în alta.

– Trebuie să plecăm, spuse Malko. O să încerc să aranjez să părăsiţi Gaza.

„Charlie“ schiţă un zâmbet amar.

– E cu neputinţă. Mai întâi că am fost împuşcat cu un M 16. Piciorul drept este zdrobit în două locuri; sunt atinse şi stomacul şi splina. Supravieţuiesc doar cu ajutorul perfuziilor. Nu pot fi transportat. Dar partea bună e că aţi putut veni până aici...

– Ce s-a întâmplat? Povestiţi-mi de la început.

Said grăsanul veni să-i şteargă fruntea. În hruba asta temperatura era foarte ridicată. „Charlie“ sughiţă, se strâmbă de durere şi începu:

– Cunoaşteţi povestea mea. Am făcut mult rău israelienilor. Am fost şeful „Vulturilor“ aici, în Gaza. Am ucis mai mulţi soldaţi şi am organizat Intifada. Am fost admirat şi respectat. Când Jihadul a început să-şi formeze celulele, m-au contactat. Am primit ordin de la Tunis să mă prefac că sunt aliatul lor şi că nu sunt de acord cu Abu Ammar. A mers. Am început să lucrez pentru Fathi Chakaki şi prietenii lui. Sunt nişte oameni foarte duri, nişte fanatici ai luptei armate împotriva Israelului şi Statelor Unite. Cu vreo lună în urmă, ne-a vizitat un reprezentant al Jihadului care a reuşit să intre în Gaza în mod clandestin. Fusese trimis de Fathi Chakaki în persoană ca să ridice moralul grupării din Gaza. Ne-a îndemnat să continuăm lupta şi ne-a anunţat că ramura Jihadului palestinian, care s-a stabilit în Statele Unite, este pe cale să pună la punct un atentat care va zgudui lumea întreagă.

– Despre ce este vorba?

– Despre asasinarea preşedintelui american.

Aici, în fundul unei hrube aflate în tabăra de refugiaţi din Gaza, acest lucru părea ireal. Însă atentatul care s-a petrecut la World Trade Center din New York demonstra că integriştii nu se dădeau în lături de la nimic... şi că Statele Unite nu sunt scutite de acţiunile teroriste.

– Aceasta este informaţia pe care voiaţi s-o transmiteţi?

„Charlie“ înclină capul.

– Da, dar cu unele precizări, fireşte. Acel bărbat ne-a explicat că se bucura de sprijinul Iranului şi al unui american!

– Al unui american?!

– Da. Cineva care locuieşte la New York, un negustor de arme extrem de bogat. Joacă un rol foarte important în afacerea asta.

– Cum îl cheamă?

– Nu ştiu, dar este vorba despre ceva grav de tot... În timpul războiului împotriva Irakului, a furnizat Iranului nişte componente electronice folosite la bateriile pentru proiectile teleghidate cu propulsie automată.

Ceea ce-i dezvăluia „Charlie" era puţin cam vag, se gândi Malko.

– Şi unde este trimisul lui Fathi Chakaki, cel care v-a informat despre proiect?

– A murit. Israelienii l-au interceptat atunci când încerca să iasă din Gaza şi l-au împuşcat pe loc. Dar n-au putut afla altceva despre el decât numele.

Lui Malko nu-i venea să creadă că pentru o informaţie atât de vagă Herbert Boss fusese masacrat, iar el, urmărit prin Gaza.

– Lipseşte o verigă în istorisirea dumneavoastră, observă el.

– Da, recunoscu „Charlie", am făcut o imprudenţă. Nu puteam ieşi din Gaza, dar voiam să transmit informaţia cu orice preţ. Deci am întocmit o notă informativă detaliată în onoarea domnului Powell, pe care i-am trimis-o unui membru din Fatah în care am încredere. Poate să iasă în mod oficial din Gaza. În aceeaşi seară, am căzut într-o cursă. Doi bărbaţi au tras în mine şi m-au nimerit în cinci locuri. M-ar fi omorât dacă nu erau prietenii mei. Ei m-au adus aici şi nu m-am mai mişcat din acest loc. Am rămas fără legături cu exteriorul.

– Cine v-a trădat?

– Wafiek Kharubi. CIA obişnuia să lucreze cu el. Când Jihadul a aflat că CIA va trimite pe cineva să ia legătura cu mine, au înscenat o ambuscadă cu ajutorul lui.

Treaba era încâlcită. Malko se uita la faţa suptă a lui „Charlie". I se apropia deja sfârşitul şi el simţea acest lucru. Malko nu-l putea lăsa în starea asta.

– Voi încerca să vă „exfiltrez", spuse el.

„Charlie" clătină uşor din cap.

– Vă daţi seama foarte bine că este cu neputinţă. Important este ca *dumneavoastră* să ieşiţi din Gaza ca să transmiteţi informaţia. Sunt sigur că nu este o joacă sau o idee aiurită.

– De ce un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite şi nu împotriva lui Arafat sau împotriva palestinienilor?

– Jihadul are legături foarte strânse cu Iranul şi în multe privinţe au aceleaşi păreri. În ochii lor, duşmanul numărul unu

este „Marele Diavol", adică Statele Unite. Vor să zguduie opinia publică mondială. A-l ucide pe Arafat nu înseamnă decât să facă valuri în lumea arabă, dar nu și în cea occidentală. În timp ce președintele Americii...

În timp ce-l asculta pe „Charlie", Malko își dădu seama dintr-o dată că omul avea dreptate și că exista într-adevăr un proiect de atentat împotriva lui Bill Clinton, chiar dacă aici, în gaura asta de șobolani din Gaza, acest lucru părea nebunesc și ireal. Orice era posibil. Acum treizeci de ani, președintele Kennedy a fost asasinat și nici astăzi nu se cunoaște tot adevărul. În acest univers de ură și demență, nimic nu era imposibil.

– Jihadul este foarte periculos, continuă „Charlie". Are ramificații peste tot: în Egipt, în Algeria, aici, în Liban, în Iordania... Iranul îi ajută cu bani și le furnizează acte false. Nu se gândesc decât cum să distrugă. Fiți cu băgare de seamă, căci s-ar putea să vă fi urmărit. Vor încerca să vă omoare cât timp mai stați în Gaza.

– Chiar nu-mi puteți spune nimic în plus despre proiectul de atentat?

– Nimic. Însă sunt sigur că este serios. Cel care a venit la mine este o persoană apropiată lui Fathi Chakaki. De altfel, dacă n-ar fi fost cazul, nu l-ar fi împiedicat să se apropie de mine. Au făcut tot posibilul ca această informație să nu iasă din Gaza. Acum Said vă va conduce înapoi la hotel. Plecați cât mai repede posibil, chiar și în timpul interdicției de circulație. Acolo mai sunteți încă în siguranță. Cereți-le israelienilor să vă escorteze...

– Și dumneavoastră?

– Eu? *Inch Allah*, familia mea este la adăpost, iar pentru mine totul s-a sfârșit. Israelienii nu vor pune mâna pe mine viu.

Își strecură mâna sub cearceaf și scoase o grenadă defensivă folosită de armata americană.

– Este ultima surpriză pe care le-o pregătesc celor din Shin-Beth, zise el cu un zâmbet plin de tristețe. N-am chef să ajung la închisoare.

Afară se auzi deodată zarvă mare, iar Said apăru îngrozit, rostind fraze sacadate în arabă. Zgomotul unei explozii scurte îl întrerupse, becul pâlpâi, iar tencuiala începu să cadă.

– M-au găsit israelienii! strigă „Charlie". Au început asaltul. Vor arunca totul în aer.

A doua explozie, şi mai puternică, îl împiedică să continue. De data asta, lumina se stinse de tot, iar Malko auzi o rafală în apropiere. Era foarte puţin probabil ca israelienii să-i ceară paşaportul înainte de a trage în el. Pentru ei, în hruba asta, nu existau decât teroriştі palestinieni.

Capitolul X

Pe culoarul de unde venea un fum acru ce-l făcu pe Malko să tuşească, se auzeau voci care strigau ceva în arabă. O altă rafală răpăi şi mai aproape. Fasciculul luminos al unei lanterne străpungea întunericul. Malko simţi că îi puseră un obiect în mână. Era arma lui, „Desert Eagle".

Fasciculul luminos îl învăluia pe „Charlie" care se ridicase în pat, cu un Colt în mâna dreaptă, iar stânga zăcea pe cearceaf. Ochii îi ardeau din cauza febrei. Îi făcu semn lui Malko să se apropie.

– Am uitat să vă spun ceva, făcu el cu vocea stinsă. Ordinul ca să fiu omorât a venit de la Teheran... Acum, încercaţi să fugiţi de aici. Dumnezeu să vă aibă în pază!

Said îl ghidă pe Malko spre o deschizătură care avea ieşire în exterior, într-unul din ziduri. S-au târât în patru labe prin tunelul orizontal, o adevărată galerie de şobolani, fără puncte de sprijin. Explozii scurte zguduiau pământul. Israelienii trăgeau de zor cu aruncătoarele de rachete. Malko îşi spunea că vor fi îngropaţi de vii. În unele locuri tunelul era atât de îngust, încât trebuia să înainteze târându-se pe burtă. La fiecare explozie, se desprindeau bulgări de pământ care-i umpleau din cap până-n picioare. Said se opri brusc. La început, Malko avu impresia că se odihneşte, dar auzindu-i înjurăturile şi văzându-i mişcarea haotică a picioarelor, îşi dădu seama că era pur şi simplu înţepenit.

O explozie şi mai apropiată declanşă o ploaie de bulgări de pământ. Se întoarse şi i se păru că tunelul este astupat.

Said răsufla din ce în ce mai greu, înaintând milimetru cu milimetru. Malko îi împinse picioarele. Un fum acru începea să invadeze tunelul. Dacă pereţii se vor prăbuşi, Malko se va transforma într-o fosilă. În fine, cu un mârâit de izbândă, Said

reuşi să se deblocheze şi continuară să înainteze încet, încet, când în patru labe, când pe burtă. Au parcurs în jur de o sută cincizeci de metri în douăzeci de minute.

În final, torţa lui Said lumină un puţ vertical, echipat cu o scară rudimentară.

– Urcă! spuse el. Repede!

Malko începu să urce scara. Erau cam cincizeci de metri. Aerul călduţ şi umed îi păru binefăcător. Simţi o uşurare viscerală când ajunse la aer curat. O explozie violentă, însoţită de o flacără extraordinară, destul de departe în dreapta lui, îl făcu să tresară. Nu se găseau prea departe de câmpul de luptă. Said îl trase de mânecă, arătându-i o cărăruie ce şerpuia printre maghernişe.

– *You go. Always straight. Good luck.*[1]

După ce-l îmbrăţişă în grabă, dispăru în puţ.

Malko se îndepărtă rapid. Israelienii bombardau întruna. O explozie la fiecare două sau trei secunde. O clădire era mistuită de flăcări mari, roşiatice. Trasoare rătăcite urcau înspre cer. Un zgomot sacadat şi clar se detaşă în tot vacarmul: o rafală de armă Galil sau de M 16. Oamenii lui „Charlie" se apărau. Brusc, Malko o luă pe drumul care şerpuia de-a lungul plajei. Se găsea la aproximativ doi kilometri spre nord de hotelul *Cliff,* însă risca să fie blocat. Se hotărî să traverseze plaja de sus în jos.

Abia reuşi să găsească drumul; un megafon urla ceva, iar, după două secunde, un glonţ ricoşă într-un stâlp cu un scrijelit sinistru. Israelienii aveau aparatură performantă cu care reuşeau să vadă pe întuneric. Tabăra de la Al Chati era bine supravegheată şi nu putea trece neobservat.

A rămâne pe loc era la fel de periculos. O porni în direcţie opusă, profitând de străduţele întunecate. Nu întâlni nici ţipenie de om. Exploziile obuzelor se auzeau din ce în ce mai departe. Când Malko se opri, acestea încetaseră definitiv. Se odihni câteva minute la adăpostul unei carcase de automobil. Aşezat pe tabla călduţă, se gândea la dezvăluirile făcute de „Charlie".

* * *

Era aproape miezul nopţii când o porni din nou, făcând un ocol uriaş. Un elicopter survola în cerc pe deasupra taberei Al

---

1. Du-te pe-acolo. Drept înainte. Noroc!

Chati; din când în când, mătura zona cu fasciculele puternice ale proiectoarelor. Malko ajunse în sfârşit la marginea taberei, pe o străduţă pustie din cauza interdicţiei de circulaţie. Prin Gaza era la fel de periculos să se deplaseze noaptea, căci israelienii trăgeau la voia-ntâmplării. Din păcate, nu avea de ales.

Riscul era mai mic dacă mergea pe mijlocul drumului. La urma urmelor, interdicţia nu-i viza decât pe palestinieni. Mergând după apreciere, ajunse în cartierul Rimal, bâjbâind pe străduţele nisipoase. Zări, în fine, hotelul *Cliff,* la vreo sută de metri. Nu era nici o vietate cât de mică. Maşina Tamarei nu era în curte. Neîncrezător, urcă cele trei etaje cu arma în mână. Uşa de la camera Tamarei era întredeschisă.

Împinse uşa intrigat. Încăperea era goală. Găsi un bileţel cu câteva cuvinte mâzgălite în grabă. „Va avea loc o operaţiune importantă. Eu plec. Sper că nu te afli unde nu trebuie. Tamara".

Prea nervos ca să poată dormi, se lungi îmbrăcat cum era în pat cu pistolul alături. Probabil că acum „Charlie" era mort, dar reuşise să transmită mesajul. Fără să-şi dea seama, Malko aţipi. Îl trezi ciocăniturile în uşă. Tamara îl admira din prag cu un aer istovit. Răsuflă uşurată.

– Mi-era teamă că n-o să vă găsesc aici!

Malko o invită înăuntru.

– Unde aţi fost?

– Dar dumneata?

– Am avut o întâlnire.

– Cu „Charlie"?

El nu-i răspunse şi tânăra nu insistă.

– Dacă este cel la care mă gândesc, făcu ea, înseamnă că a murit. Nenorocitul a sărit în aer cu o grenadă şi l-a ucis pe unul dintre soldaţii noştri care venise să-i acorde îngrijire. Era într-o hrubă de şobolani. A fost denunţat chiar de prietenii lui. De la cine aţi aflat?

– De la oamenii din Jihad.

Tamara Halpern insistă:

– Cum de ştiaţi acest lucru?

Malko îi zâmbi cu tristeţe.

– Doar vă cunoaşteţi bine ţara. Oricum, „Charlie" a murit, iar dumneavoastră v-aţi îndeplinit misiunea.

Israelianca nu se tulbură deloc.

– L-aţi văzut?

– Nu, am ajuns prea târziu.

Îl fixă îndelung cu privirea ca și când și-ar putea da seama dacă spune adevărul, apoi spuse cu căldură în glas:

– Aveam *într-adevăr* chef s-o fac cu dumneata. Tipii de felul dumitale mă atrag. Ce păcat că nu sunteți evreu...

– O să mă gândesc, zise Malko.

După căderea cortinei, actorii își dau măștile jos. Fiecare își juca de-acum rolul cel adevărat.

Chiar de la început israelienii au știut de existența lui „Charlie", dar nu cunoșteau informația pe care el o deținea. În ochii lor, nu era decât un terorist extrem de periculos și sperau să ajungă la el prin intermediul oamenilor de la CIA, fapt ce explica pasiunile succesive ale Tamarei, mai întâi pentru Herbert Boss, apoi pentru Malko. Dar, ironia soartei, alți dușmani ai israelienilor, precum Jihadul, i-au condus până la urmă la „Charlie".

Israelienii erau mulțumiți: au reușit să elimine un terorist periculos. La rândul lui, Jihadul se declara și el mulțumit deoarece s-a răzbunat pe trădător, iar CIA intrase în posesia informației dorite. Toată lumea a rămas împăcată și fericită. În afară de „Charlie" care nu mai este...

Tamara își înăbuși un căscat.

– Sunt frântă, mă duc la culcare. La revedere.

Dispăru în camera ei. Malko se uită la ceas: cinci și zece. Era încă lumină. Acum că a murit, „Charlie" rămâne singurul tăinuitor al unui secret pentru care mai multe persoane și-au dat viața. Nu avea liniște până nu-i transmitea mesajul lui John Powell.

Fiecare clipă petrecută la Gaza reprezenta un risc inutil. Ucigașii din Jihad puteau să-l omoare în orice moment. Nu mai avea chef nici să se spele, nici să se bărbierească, ci să plece numaidecât din Gaza. După cinci minute, își achită nota de plată la recepție. Părăsind hotelul *Cliff,* verifică dacă nu era urmărit. Cât timp traversa orașul pe străduțele deja aglomerate, ținea arma încărcată ascunsă între scaune. Mergea cu portierele bine încuiate.

Respiră ușurat atunci când ajunse la punctul de control Eresh, care gemea de soldați israelieni. Pietoni și vehicule stăteau la coadă ca să treacă în Israel. La vederea plăcuțelor de înmatriculare galbene, un soldat tânăr îi făcu semn să treacă,

fără măcar să-l oprească. După trei minute, se îndrepta spre Ashkod și Ierusalim.

John Powell se legăna în fotoliul lui, provocând un ușor scârțâit pe cât de monoton, pe atât de exasperant. Malko nu trecuse nici măcar pe la *King David* înainte să se îndrepte grăbit spre biroul șefului Centralei CIA.

– Ceea ce v-a spus „Charlie" explică totul, conchise americanul, după ce ascultă povestea lui Malko. Și ziarele din dimineața asta scriau despre eliminarea unui terorist periculos din Fatah, ucis la Gaza, căruia nu-i pomenesc numele, dar în mod sigur se referă la „Charlie". Poate că israelienii îmi vor spune, însă mă îndoiesc. În rest, totul se potrivește.

– Ce părere aveți despre această informație?

– Sunt înmărmurit, mărturisi John Powell. L-am considerat pe „Charlie" o sursă sigură sută la sută. În concluzie, cred ce-a spus, mai cu seamă că iranienii sunt implicați în asta. Fac parte dintre aceia care sunt siguri că toate organizațiile Jihadului – palestinian, libanez, algerian, egiptean – sunt în legătură cu Teheranul. Deci povestea lui pare plauzibilă. Ca să alertezi Casa Albă pe baza unor elemente atât de neclare este practic imposibil. Trebuie să aflăm mai multe amănunte. Dar „Charlie" nu mai este.

– Ce spuneți despre transferul de arme de care a pomenit? Trebuie să fie cunoscut.

– Voi încerca pe partea asta, încheie John Powell, dar nu cred să găsesc mai multe elemente. Trebuie să verific pe calculatorul central de la CIA[1], în fișierul „arms-dealer". Dacă nu voi găsi nimic, atunci îi voi întreba pe cei de la FBI. Odihniți-vă cât așteptăm răspunsul și dați-mi arma. Aici nu mai aveți nevoie de ea.

Mai degrabă să se lase omorât, gândi Malko, tot nu mai conta. Cu părere de rău, îi dădu arma „Desert Eagle" șefului Centralei CIA, iar acesta o puse în sertar.

– De îndată ce primesc un răspuns de la FBI, vă sun. *Take care.*

---

1. Walnut

Telefonul personal al Tamarei Halpern fusese deconectat. La *Jerusalem Post,* era de negăsit. Mossadul se mişca repede. Cum Malko nu prea avea ce face, voia să se distreze puţin şi se duse să mănânce la *American Colony.* Tamara era acolo, cinând într-un separeu cu un evreu sefard mustăcios şi musculos care înfuleca din porţia lui de *hommuz.* Ca o îndrăgostită, Tamara nu-l slăbea din ochi, cu un picior încolăcit în jurul gleznei lui... Totul îşi reluase cursul obişnuit.

Cu certitudine că panterelor din Mossad nu le-a reuşit pasienţa cu Malko, însă Tamara era o actriţă neîntrecută...

După ce-i pierise poftа de mâncare, făcu cale-ntoarsă şi se duse să se plimbe prin oraş. La întoarcere, *King David* îi păru şi mai sinistru. După ce s-a uitat la televizor, dar fără să dea prea mare atenţie canalului CNN, îi veni o idee. Pentru moralul lui era excelentă.

Telefonul sună îndelung până când, în sfârşit, cineva răspunse. Malko simţi un val de adrenalină dilatându-i arterele când recunoscu vocea lui Sissi Weikersdorf.

– Sissi? Sunt eu, Malko. Sun de la Ierusalim.

O clipă de tăcere îl făcu să creadă că ea a închis.

– Malko! izbucni ea, cum de îndrăzneşti să-mi dai telefon după...

Din tonul ei Malko înţelese că e supărată, dar dacă ar fi fost într-adevăr furioasă, ar fi închis din primul moment.

– Îmi pare rău, zise Malko. Te-am visat atât de mult, încât mi-am pierdut capul.

– *Aşa* mă visezi tu...

Furia se mai domoli un pic.

– Am avut impresia că îţi baţi joc de mine. Că ai cedat doar de dragul jocului. Atunci m-am hotărât să mă răzbun.

În afirmaţia ei era puţin adevăr, aşa cum în pateul de gâscă este amestecat şi un pic de porc... Imediat o auzi pe Sissi izbucnind cu o voce de femeie îndrăgostită.

– Nu, nu mi-am bătut joc de dumneata. Şi eu te visez de foarte multă vreme. Dar ai o reputaţie grozavă de play-boy... Nu voiam să par o idioată. Până în clipa în care... *es war wunderbar.*[1]

– Şi pentru mine a fost la fel.

Simţi cum se înfierbântă.

---

1. *A fost extraordinar*

– Oprește-te! Ești un monstru. Nimeni nu mi-a mai făcut așa ceva.

Se așternu din nou tăcerea. Apoi Malko întrebă:

– Ești singură la Viena?

– Da, Gunther este tot la Teheran. Dar se va întoarce curând. Credeam că te afli în Gaza.

– M-am întors. Bărbatul pe care-l căutam a murit.

– E-adevărat?

– Bineînțeles. Și tu care n-ai vrut să mă vezi...

– *Mein Gott*... Când te întorci?

Malko se simți cuprins de un val de fericire.

– Încă nu știu, dar cred că în curând. Vrei să mă vezi?

Sissi râse cu senzualitate.

– Firește, *dummkopf*[1]. Dacă-mi promiți că te vei purta normal.

– Jur.

Auzi soneria, iar Sissi îi spuse imediat.

– Trebuie să închid. Mă caută cineva. O să ne vedem foarte curând. Te sărut.

Malko închise fericit. Mai ales că pleca din Ierusalim.

* * *

A doua zi dimineața îl trezi John Powell.

– Calculatorul a lucrat minunat, îl anunță pur și simplu americanul. Vino la mine să luăm micul dejun!

Malko era deja în ascensor.

Numai ce intră în biroul șefului Centralei că acesta îi și întinse un cearceaf decodificat ce provenea de la Langley și pe care Malko îl citi pe nerăsuflate.

„Sursa dumneavoastră se referă probabil la livrarea a zece *Klystrons* Iranului, în 1986, niște tuburi electronice indispensabile funcționării radarelor de la bateriile aruncătoarelor de rachete *Hawks,* mai precis pentru emițătorul radarului. Acest dispozitiv este realizat de societatea Varian din Texas pentru Raytheon și costa la vremea respectivă 35 000 de dolari bucata. A fost și se mai află încă sub embargo în ce privește vânzarea în Iran".

---

1. Prostuțule

Malko citi şi a doua pagină. Menţiunea „ultrasecret" era scrisă de mai multe ori la începutul textului:

„Livrarea a zece dispozitive *Klystrons* Iranului în 1986 s-a făcut la cererea unui consilier special de la Casa Albă cu acordul preşedintelui. Operaţiunea a avut loc în cadrul negocierilor cu Iranul în legătură cu eliberarea ostaticilor americani reţinuţi în Liban. Această negociere s-a efectuat în cel mai mare secret. Exportul materialului hipersensibil nu se putea face în mod oficial, ci s-au folosit de un intermediar ce prezenta garanţii absolute în persoana domnului Jack Higgins care a comandat dispozitivele *Klystrons* pentru Emiratul Dubai furnizându-i Administraţiei un *end-user*[1] din această ţară. După aceea a sosit un aparat militar cu care s-a efectuat livrarea materialului în Dubai.

Din păcate însă, această livrare nu a permis eliberarea ostaticilor, însă i-a dat ocazia Iranului să producă mari pagube aviaţiei irakiene cu ocazia ofensivei Kerbala V.

Persoana însărcinată cu contactul dintre diversele părţi se numea Jon London. În prezent, este directorul departamentului pentru Europa Centrală de la Langley".

Malko îşi ridică privirile din hârtii.

– Ne găsim în plină afacere Irangate?

John Powell îi făcu semn cu capul că da şi surâse trist.

– Absolut exact. Dar citeşte mai departe biografia lui Jack Higgins. Astfel vei obţine toate elementele.

Irangate! Lucrul acesta îi amintea lui Malko de anii trecuţi. Între 1985–1986, preşedintele Reagan a făcut tot posibilul ca să-i recupereze pe ostaticii americani din Liban. Înţelegând prin aceasta chiar livrarea de arme în secret Iranului aflat sub embargo. Malko ştia de existenţa a două mii de rachete „Tow" la Teheran, însă nu aflase nimic despre acele dispozitive „Klystrons". Citi cu atenţie fişa biografică a lui Jack Higgins.

Jack Higgins, născut la 23 septembrie 1942 la Corpus Christi, Texas. Inginer. Cea mai mare parte a carierei a lucrat ca funcţionar la firma Hughes Tools Corp., care furniza material de foraj petrolier. În această calitate, a fost deseori în Indonezia, în Angola şi în Iran. Aici a stat cel mai mult între anii 1969 şi 1977, unde a întâlnit-o pe actuala soţie, Azar Montaneri, în anturajul

---

1. Consumator final

şahului Iranului. Are un fiu, Alexander, din prima căsătorie cu Christina Novida, o italiancă.

Din 1974, Jack Higgins a devenit negustor de arme datorită legăturilor la nivel înalt pe care le avea în Iran şi în Indonezia. S-a specializat în piesele separate şi în materialul uşor, ca şi în „reciclarea" materialelor folosite. Acum este agentul mai multor fabricanţi de material militar în Argentina şi în Chile.

Birourile lui se află în Rockefeller Plaza numărul 30, sub numele de Satraco. Locuieşte într-un apartament închiriat în Park Avenue, 830, la New York. Situaţia financiară este foarte solidă şi posedă un important portofoliu de valori mobiliare la Citybank. Este, de asemenea, proprietarul unei vile la Acapulco şi al unui apartament la Geneva.

Domnul Higgins este considerat o persoană fiabilă care nu s-a amestecat niciodată în traficurile ilegale. De mai mulţi ani, furnizează informaţii interesante la Company *cu privire la diversele ţări în care operează şi a apărat mereu interesele americane. De altfel, a fost folosit de mai multe ori de Administraţie pentru livrarea armelor clandestine cerute de Casa Albă, mai ales în Angola, pentru Jonas Sawimbi.*

În 1987, Jack Higgins a anunţat Company *că un fabricant chilian – Cardoen – s-a angajat să-i livreze Iranului mine submarine de adâncime care ar putea face impracticabilă Strâmtoarea Ormuz. Datorită informaţiei sale, s-a reuşit blocarea afacerii prin presiuni diplomatice.*

Perplex, Malko depuse hârtiile pe birou.

– Îi mai lipseşte Medalia Congresului! observă el. Eşti sigur că este vorba despre aceeaşi persoană?

– Nu văd alta, afirmă John Powell. Nu a fost decât *o singură* livrare de dispozitive „Klystrons" în Iran. Este un mister, căci nu-l văd pe Higgins să colaboreze cu teroriştii. Are absolută nevoie de relaţii bune cu noi şi cu Pentagonul. Deţine „pâinea şi cuţitul" într-un mod cât se poate de simplu. Tot timpul armata americană vinde stocuri de piese demontate de la materialul scos din uz. Numai că acest material este folosit încă de zeci de armate din lumea întreagă. De exemplu, Jack Higgins cumpără un lot de tranzistoare cu douăzeci de cenţi bucata şi le vinde apoi cu patru dolari... Îţi dai seama că nu are nevoie de bani.

– Poate că Higgins este amestecat în povestea asta fără să ştie, obiectă Malko. „Charlie" n-a spus că este complice.

– *Right,* aprobă John Powell. O să iau legătura cu Jon London imediat ce decalajul de fus orar o va permite ca să-i cer să se întâlnească cu Higgins. Cel puţin, să fiu cu inima împăcată.

– Eu mă întorc la Liezen, spuse Malko.

– Măcar aşteaptă până diseară. Pleci cu avionul de mâine.

* * *

Văzându-l pe John Powell intrând în cofetăria de la YMCA, peste drum de *King David,* unde şi-au dat întâlnire, Malko ştiu imediat că lucrurile nu stăteau pe roze. După ce au comandat, americanul îi zise încet:

– Nu este o treabă prea „caşer". L-am trezit pe Jon azi-dimineaţă. Mi-a confirmat că este încă în relaţii excelente cu Jack Higgins. I-am spus despre informaţia de la „Charlie" şi mi-a promis că se va întâlni cu Higgins imediat ce va putea. Are toate numerele lui de telefon. Jon mi-a telefonat mai târziu. După spusele secretarei, Jack Higgins se află acum undeva prin Indonezia. A promis că-i va transmite mesajul.

– Este normal, răspunse Malko.

– Aşa e. Dar cel mai puţin normal este că l-am alertat pe şeful Centralei din Djakarta. O persoană ca Higgins nu trece neobservată. Or, Jack Higgins n-a mai pus piciorul în Djakarta de un an de zile. Indonezienii sunt formalişti.

– Secretara a spus aşa ca să acopere altă deplasare de-a lui, obiectă Malko.

– Nu e valabil în cazul lui Jon London. Îl cunoaşte, iar dacă nu ar fi ştiut unde este şeful ei, i-ar fi spus.

– Ce concluzie tragi de aici?

– Pentru moment, nici una. Dar mi-ar plăcea să-l găsim pe Higgins cât mai repede. Afacerea este mult prea importantă. Închipuie-ţi că nu putem face nimic şi că o s-o luăm pe cocoaşă...

– Pune FBI-ul pe urmele lui, îi sugeră Malko.

John Powell surâse în colţul gurii.

– Ştii bine că nu ne place să le încredinţăm micile noastre secrete. În plus, neam de traistă cum sunt, nici n-ar afla mare lucru. Am o idee mai bună. Dacă ţi-aş oferi un bilet de avion pe ruta Paris – New York?

– De ce crezi că secretara lui mi-ar spune mai mult decât unui prieten al lui Jack Higgins?

– Pentru că îi vei servi o poveste atât de frumoasă, încât vei scoate lupul din bârlog. Iar când te vei afla față-n față cu Jack Higgins, îți va fi ușor să pui problema încrederii.

Văzându-l pe Malko că nu manifestă foarte mult entuziasm, adăugă:

– Cu prețurile astea noi practicate de Air France ai putea să iei și una dintre creaturile tale de vis și nu te va costa decât cincizeci la sută din preț...

Fantasma lui Sissi Weikersdorf păru că traversează încăperea, dar Malko se trezi repede la realitate. Oricum, era mulțumit că pleacă din Ierusalim. Și-apoi, povestea asta îl nemulțumea. Era convins că „Charlie" nu-l mințise. Ceva nu se lega totuși... Trebuia să găsească lupul.

Capitolul XI

De când fusese răscumpărat de către japonezi, complexul enorm compus din cinci clădiri al lui Rockefeller Center pe strada 51, până pe strada 48, între Fifth Avenue și Avenue of the Americas, nu se schimbase cu nimic. Centrul acestui ansamblu în formă de U cu deschidere spre Fifth Avenue, Rockefeller Plaza, transformat în timpul iernii în patinoar, îi atrăgea mereu pe îndrăgostiți și pe gură-cască ce bântuiau prin fața magazinelor de la parter. Sute de societăți își aveau sediul în cele douăzeci și opt de etaje pline cu birouri adăpostite de clădirea imensă din Rockefeller Plaza numărul 30. Un turn cenușiu, pătrat ca un donjon, țâșnea spre cer. Malko își luase o marjă de zece minute în căutarea biroului Satraco de la etajul optsprezece din clădirea care dădea în strada 51.

Bătu la o ușă cu geam pe care era scris numele societății și numărul 1 807. O voce de femeie se auzi dinăuntru.

– *Come on in!*

Pătrunse într-un birouaș-anticameră. O creatură căreia i-ar fi stat mai degrabă bine într-un pliant *Playboy* decât la mașina de scris îi zâmbi astfel încât l-ar fi făcut și pe cel mai fanatic aiatollah să cadă lat.

– *Good afternoon, sir,* cu ce vă pot ajuta? Sunt Maria-Mercedes Tenuco, secretara domnului Jack Higgins.

Avea un accent abia perceptibil și vorbea peltic, fapt ce o făcea să fie mai drăgălașă. Totul la ea te ducea direct cu gândul că este o mică ticăloasă. De la părul des și negru ca smoala, ochii ce aruncau priviri provocatoare, gura cu buze groase ce părea umflată cu pompa și până la bluza mulată pe sânii ascuțiți care, dacă n-ar fi fost refăcuți, meritau un discurs la Academia de Medicină. Pe deasupra, mai era și exotică... Țuguindu-și buzele ca un fund de găină, suflă praful de pe mașina de scris,

cercetându-l pe Malko pe deasupra ei. Cu unghiile ei foarte lungi, nici măcar nu putea să-i schimbe panglica.

– Îl caut pe domnul Higgins, spuse Malko.

Maria-Mercedes făcu o mutrișoară dezolată, care-i scotea și mai tare în evidență conturul buzelor.

– Momentan, domnul Higgins este plecat în străinătate, spuse ea ca și cum ar anunța sfârșitul lumii.

– Când se întoarce?

Secretara ridică privirea la cer cu un râs prea strident ca să fie sincer.

– Nu știu. Domnul Higgins este o persoană imprevizibilă. Ați mai lucrat cu el?

– Nu încă, răspunse Malko, dar vreau să-i propun o afacere importantă.

– Despre ce este vorba?

– E puțintel cam complicat.

Imediat, Maria-Mercedes îi surâse și mai provocator.

– Eu cunosc toate afacerile domnului Higgins, îi zise ea. Cum călătorește foarte mult, eu îi țin locul. Nu vă simțiți stânjenit să-mi spuneți despre ce este vorba.

Dacă văzu că Malko este nehotărât, se ridică, iar el îi zări mijlocul și șoldurile. O curea foarte lată, din piele neagră, împodobită cu fel de fel de zdrăngănele strângea niște colanți dintr-un material ce imita blana de panteră ce-i veneau ca turnați și dispăreau în cizmele de husar cu brandenburguri din alamă. Șoldurile obraznice, aproape nemișcate, agresau privirea. Maria-Mercedes deschise ușa celui de al doilea birou.

– Să stăm aici, ne vom simți mai bine.

Ea o luă înainte și intră într-o încăpere ale cărei ferestre dădeau în Fifth Avenue, unde era foarte răcoare. Pe partea cealaltă a străzii, Malko zări clopotul Catedralei Sfântul Patrick. Acest birou te îmbia să muncești. În mijloc, o măsuță joasă sculptată în alamă avea forma unei femei îngenuncheate ce susținea blatul din cristal. Malko recunoscu imediat că era o creație a lui Claude Dalle și degaja atâta erotism pe cât răspândea și apetisanta Maria-Mercedes. Legănându-și șoldurile în fața barului dat cu lac negru, se întoarse spre el:

– Scotch, Martini? Sau doriți altceva?

– Votcă.

Malko nu contenea să examineze biroul. Toate tablourile reprezentau femei, iar o canapea primitoare părea mai degrabă

prielnică întâlnirilor amoroase, decât discuţiilor de afaceri. Mai era un birou masiv de un negru foarte intens... Nu exista nici o fotografie cu armele pe care le livra.

Maria-Mercedes manevra cu iscusinţă o sticlă de Stalicinaia şi una de Cointreau. Puse trei cuburi de gheaţă într-un pahar şi adăugă o feliuţă de lămâie verde şi o porţie bună de Cointreau pentru ea, iar lui Malko îi oferi votcă, apoi veni lângă el pe canapea.

– Nici măcar nu ştiu cum vă cheamă, zise ea în timp ce-i întindea paharul.

– Linge, Malko Linge.

– Neamţ?

– Nu, austriac.

– Îmi place nespus de mult Europa, spuse ea imediat. Domnul Higgins m-a dus acolo deseori. Mă ocup foarte mult şi de clienţii lui, fiindcă el este prins până peste cap.

După expresia din ochii ei, îl considera pe Malko client. Telefonul sună, iar ea ieşi din încăpere ca să răspundă. Profită de această pauză ca să arunce o privire la fotografiile ce se aflau pe birou. În prima era un bărbat cu coif de lăncier din al Doilea Imperiu, corpolent, cu ochi albaştri şi cu ochelari; era încadrat de mai mulţi ofiţeri de diferite naţionalităţi. Acelaşi bărbat apărea şi în fotografia de alături, în compania unei tinere brunete cu ochi migdalaţi, cu bărbia voluntară şi cu umeri largi. Avea ochi de sălbăticiune, galbeni şi cruzi.

– Doamna şi domnul Higgins, îi spuse calm secretara când reveni. Azar Higgins este iraniană. O femeie foarte frumoasă, adăugă ea cu convingere.

Domnul Higgins era cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Părea o femeie autoritară. O altă poză reprezenta un tânăr înalt cu figura blândă, puţin cam deşirat şi cu nasul mare.

– Este Alexander, fiul domnului Higgins, preciză Maria-Mercedes. Lucrează împreună.

– Nu-i aici?

– Din păcate, nu. Dar spuneţi-mi, de ce vreţi să-l vedeţi pe domnul Higgins?

– Mă interesează modernizarea tancurilor M 48, spuse Malko. Sunt în număr de două sute. Trebuie schimbate motoarele, tunurile şi sistemul optic cu laser.

O lucire de interes străbătu privirea întunecată a sud-americancei:

– Care ar fi partea domnului Higgins?
– Mai ales motoarele. Sunt Chrysler.
– De unde provin tancurile?
– Din Spania. Sunt cedate de DEFEX.
– Aveţi vreo carte de credit?
– Am una în valoare de o sută optzeci de milioane de dolari pentru o societate din Liechtenstein.
– Aţi putea eventual să prezentaţi vreo garanţie bancară?[1]
– Nici o problemă.

Maria-Mercedes sorbi puţin din băutura ei, vizibil impresionată de importanţa afacerii. Se întoarse spre Malko şi îşi împinse pieptul înainte.

– Şi cărei ţări îi sunt destinate?
– Greciei.
– Deţineţi şi vreun document care să certifice ţara de destinaţie?
– Da.
– Se poate verifica?
– Da... M-a costat două sute de mii de dolari.

Se aşternu din nou tăcerea. Maria-Mercedes se topi de tot în faţa acestei avalanşe de sume numai în dolari, dar deocamdată teoretice.

– Şi de fapt, în contul cărei ţări?
– Taiwan.

Malko îşi însuşise lecţia pregătită de CIA pe de rost... iar Maria-Mercedes părea că se lasă antrenată în joc. Îşi termină băutura, nelăsând în pahar decât cuburile de gheaţă şi lămâia, apoi se ridică suspinând cu foc.

– O să-ncerc să iau legătura cu domnul Higgins, dar nu sunt sigură că-l voi găsi... Unde locuiţi?
– La *San Regis*.
– Perfect.

Mâzgăli ceva pe o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko.

– Iată numărul de aici şi al meu personal, căci nu sunt mereu la birou. Dacă nu vă sun mâine până la ora două,

---

1. *În original: Ready Wilking Able.*

telefonați-mi dumneavoastră. Acum vă las. Trebuie să primesc o delegație foarte importantă dintr-o țară latino-americană.

Maria-Mercedes îi strânse îndelung mâna lui Malko zâmbindu-i promițător. Se întreba cam la ce sumă se ridica cifra de afaceri. O ticăloasă de teapa ei nu găsești așa ușor... Lumea a Treia avea încă resurse nebănuite. Copleșit, Malko reveni pe Fifth Avenue.

Până acum, n-a făcut mare scofală.

* * *

Malko tocmai încerca să potrivească la moderat aerul condiționat care-i transformase camera într-un frigider, când sună telefonul. O voce de bărbat se auzi în receptor:

– Domnul Linge?

– Da.

– Sunt Jack Higgins. Doriți să ne întâlnim?

Vocea era destul de seacă, tranșantă, dar nu neplăcută.

– În sfârșit, zise Malko, sunteți la New York?

– Nu. Cât timp mai rămâneți?

Malko se pregăti să răspundă, dar își dădu seama că nu auzea nici un fel de paraziți pe fir, lucru specific în cazul unei convorbiri cu o țară îndepărtată. Cu-atât mai mult din Indonezia. Se întreba dacă nu cumva Jack Higgins își bătea joc de el.

– Plec poimâine, spuse el.

– Maria-Mercedes mi-a zis ceva despre tancurile M 48, continuă Higgins. Așa este?

– Exact. Dar aș prefera să nu vorbim la telefon.

– Înțeleg. Vă pot întâlni undeva prin Europa? Aveți telefon?

– Și eu călătoresc tot timpul ca și dumneavoastră. Dacă nu reușim să încheiem afacerea zilele astea, atunci s-o lăsăm pe altă dată. Sau poate că nu sunteți interesat?

– Toate afacerile bune mă interesează, afirmă imediat Higgins. Dar îmi este cu neputință să mă întorc acum. Lăsați-i mai multe amănunte secretarei mele. Când mă voi întoarce, voi lua legătura cu dumneavoastră.

După ce închise, Malko rămase pe gânduri. Cunoștea lumea prin care se învârteau negustorii de arme: nu tu politică, nu tu sentimente. De ce un om ca Jack Higgins refuza să se întâlnească cu el? Oferta lui de modernizare a tancurilor M 48 se

baza pe un profit de mai multe milioane de dolari. Se hotărî să nu dea crezare afirmațiilor lui Higgins și să verifice chiar el cum stau lucrurile.

O oră mai târziu, se găsea la volanul mașinii închiriate, la intersecția lui Park Avenue cu strada 76. Jack Higgins nu-l cunoștea, deci nu exista nici un pericol dacă-i supraveghea locuința, în afara faptului că se va plictisi. Firește că ar fi putut să-l convoace prin intermediul FBI-ului, însă Malko era sigur că negustorul de arme n-ar fi scos un cuvințel dacă i s-ar pune sula-n coaste...

Punând în funcțiune aparatul de climatizare, așteptă răbdător. Din fericire, intra și ieșea puțină lume din clădirea păzită de un portar împopoțonat cu fireturi, ce stătea sub copertina albastră. Malko aștepta acolo de cel puțin o oră când, deodată, un Porche verde se opri la scară. Portarul se grăbi să deschidă portiera.

Mai întâi, Malko zări două picioare musculoase, încălțate cu niște pantofi ușori în două culori, apoi niște coapse aproape goale sub o rochie albă strânsă pe corp. Femeia care coborî din mașină avea un trup subțirel, dar musculos, un piept mic și îndrăzneț, umerii foarte lați, părul scurt și creț și o figură seducătoare, în ciuda nasului care suferise o operație estetică. Era Azar Higgins. Schimbă câteva cuvinte cu portarul care se urcă la volanul vehiculului, iar ea intră în clădire cu pași fermi.

Chiar și de la distanță, se ghicea faptul că era o femeie plină de energie și de senzualitate.

Malko notă numărul mașinii și se puse din nou pe pândit. După două ore, apăru o limuzină lungă și neagră cu geamurile fumurii care se opri la numărul 830. Din ea coborî un bărbat înalt, cu față ovală și flască, purta ochelari marca Ray-Ban și un costum deschis la culoare, puțin cam strâns pe el, dar înveselit de o cravată cu desene în multe culori. Malko îl urmări îndelung cu privirea; cu siguranță că era vorba despre Jack Higgins, omul plecat în așa-zisa călătorie.

* * *

Malko nu putea întreprinde nimic. Se întoarse la *San Regis* furios și intrigat. Negustorul de arme îl minți se. Sau se îndoia că Malko era adevăratul intermediar, ori nu a ghicit nimic, cert este

că, dintr-un motiv necunoscut, voia să lase impresia că e plecat în străinătate. În ambele cazuri, atitudinea lui confirma povestea lui „Charlie".

De-abia ajunse la hotel, că Malko și formă numărul Mariei-Mercedes. Vocea robotului îl rugă să lase mesajul. Zis și făcut. Malko îi propuse apetisantei secretare o invitație la cină. Fără prea mari speranțe, însă...

În clipa în care se resemnă să cineze singur, telefonul sună. Chiar și de la distanță, senzualitatea latino-americanei se făcea simțită. Malko îi spuse de telefonul primit de la Jack Higgins, părându-i rău că nu se afla în New York. Ea suspină.

– Da, acum este foarte departe ca să încheie o afacere importantă. Ce păcat că trebuie să plecați...

Chiar și ea își bătea joc de el.

– Totuși, mi-ar face plăcere să vorbim între patru ochi. Fiindcă lucrați împreună, am putea să luăm masa amândoi?

Tăcu un moment, atât timp cât vru să pară că ezită, apoi Maria-Mercedes suspină și spuse cu voce pierită:

– Prea bine. Va trebui să amân întâlnirea cu prietenul meu. Treceți pe la mine la ora nouă. Stau în Central Park la numărul 22, colț cu strada 27. Voi coborî. Unde vreți să mergem?

– La *River Café,* este bine?

– Excelent.

* * *

De pe terasa restaurantului *River Café,* situat pe podul din Brooklyn, pe cealaltă parte a lui East River, se putea admira toată panorama cartierului Manhattan, chiar și Statuia Libertății. Întorcând spatele priveliștii, Malko se mulțumi cu figura senzuală a Mariei-Mercedes, iar privirile nu conteneau să fixeze decolteul amețitor râvnit și de clienții de la mesele vecine. Își lepădase pantalonul mulat ce imita blana de panteră și purta o rochie din mătase cu un imprimeu ce te-mpingea spre păcat, sub care sânii în formă de pară se mișcau în libertate. Până acum au discutat despre lucruri banale. În ochii Mariei-Mercedes nu era decât un posibil client cu care se purta frumos. În plus, îi spusese că e chiliană. Sticla de Bordeaux se golise de tot, și cum tânăra începuse cu două Cointreau cu gheață, acum vorbea un pic cam tare. Malko încerca să afle cât mai multe.

– Chiar nu ştiţi când se întoarce domnul Higgins?

Chiliana îşi luă un aer misterios.

– Nu, se află într-o ţară în care treburile sunt mereu încurcate.

Observându-i figura dezamăgită, Maria-Mercedes îi propuse imediat:

– Lăsaţi-mi dosarul cu datele afacerii dumneavoastră, iar eu i-l voi înmâna când se va întoarce.

– Bine, fu de acord Malko. Îl am la hotel. Cred că este cea mai bună soluţie.

Maria-Mercedes nu se clinti când el pronunţă cuvântul „hotel". Au terminat de mâncat şi au luat maşina lui Malko. Cât a durat masa, aflase totuşi că Azar Higgins cheltuia banii cu foarte mare uşurinţă, că soţul era foarte îndrăgostit, iar ea profita de acest lucru. Maria-Mercedes a făcut şi nişte aluzii transparente la infidelitatea iranienei care era mult mai tânără decât soţul ei.

Când au ajuns la hotel, portarul făcu un efort extraordinar să se ţină pe picioare când îi dădu cheia lui Malko. Parfumul femeii învălui cabina ascensorului în care aproape că se atingeau. Sânii chilienei se legănau liberi sub rochia de mătase, mai excitanţi chiar decât dacă ar fi fost goi. Scena asta semăna cu orice altceva, numai cu o întâlnire de afaceri nu... De-abia ajunseră în cameră, că secretara se afundă într-un fotoliu, îşi puse picior peste picior şi oftă:

– Ador hotelurile! Te simţi atât de liber când locuieşti în ele! Aveţi ceva de băut?

Îi oferi un Cointreau cu gheaţă. Era în mod cert băutura preferată a Mariei-Mercedes. Îl cercetă tulburată.

– Aveţi ochi gălbui, ca ai doamnei Higgins, observă ea.

– Dar nu numai ochii sunt superbi, remarcă Malko.

Ea îi arunca priviri provocatoare. Se aplecă spre ea, iar buzele li se întâlniră într-un sărut fugar. Foarte repede, ea se îndepărtă cu inocenţă.

– *Don't get carried away.*[1] Sunt logodită.

Sărmanul logodnic. Dar asta făcea parte din joc. Maria-Mercedes repetă:

– Acum, arătaţi-mi dosarul.

---

1. Nu vă ambalaţi prea tare

– Dar înainte, trebuie să vă pun o întrebare, spuse Malko.

– Dacă are legătură cu ceea ce cred eu, răspunse Maria-Mercedes râzând, atunci e nu! Dacă aş avea aventuri cu toţi clienţii domnului Higgins, n-aş avea timp de odihnă. Deşi aveţi mult farmec...

– Nu, nu este asta, zise Malko. Vreau să ştiu de ce m-aţi minţit?

Maria-Mercedes mimă la perfecţie stupefacţia.

– V-am minţit? În legătură cu ce anume?

– Domnul Higgins este în New York, zise Malko sfios. L-am văzut când se întorcea acasă. Sau are sosie?

Maria-Mercedes rămase fără grai câteva clipe, apoi îl întrebă cu voce aspră, dar prefăcută:

– De ce l-aţi urmărit pe domnul Higgins?

Malko avea răspunsul pregătit.

– Când m-a sunat la telefon, nu mi s-a părut că vorbeşte de departe. Am avut impresia că se petrece ceva ciudat. Atunci, am pândit în faţa casei. De ce fuge de mine? Este o afacere serioasă.

Maria-Mercedes părea copleşită de situaţie şi spuse cu glas ferm:

– Îmi pare rău. Am ascultat ordinele domnului Higgins. Nu aveţi nici un amestec în această treabă, dar nu vă pot spune mai mult.

– Aţi vrea să-i comunicaţi domnului Higgins că ştiu că se află în New York?

Ea înclină din cap afirmativ.

– Da, vă promit.

– Bine, spuse Malko, mă găsiţi aici până mâine la prânz.

* * *

Telefonul sună la nouă fix.

– Domnul Linge? Jack Higgins la aparat.

– Bună ziua, domnule Higgins, spuse Malko, eu sunt...

– Vă aştept la *Plazza* să luăm masa, într-un sfert de oră, i-o tăie negustorul de arme.

Închisese deja. Malko termină de îmbrăcat şi plecă pe jos. Hotelul *Plazza* era la cinci minute, vizavi de Central Park, pe Fifth Avenue. Salonul în stil rococo unde luau masa era splendid

și constituia totodată bunul cel mai de preț din bătrânul palat, proprietate a lui Donald Trump. Îl reperă pe Jack Higgins la o masă în fața unei ferestre cu privire în Central Park și se duse direct la el.

– Domnule Higgins, eu sunt Malko Linge.

Își strânseră rapid mâinile. De aproape, negustorul de arme părea destul de în vârstă, cu părul rar, cu fața ovală și gelatinoasă, plină de pistrui din cauza bătrâneții, avea trei rânduri de guși și mâinile grăsune, acoperite cu păr roșcat. Era îmbrăcat fără cusur, cu o cămașă în dunguliţe cu guler alb și cu un costum dintr-o stofă subțire, gri deschis. În spatele ochelarilor, ochii foarte albaștri îl fixau pe Malko. Așteptă ca șeful de sală să se îndepărteze, apoi întrebă cu voce calmă, dar seacă:

– Domnule Linge, de trei ani spaniolii caută pe cineva în legătură cu modernizarea tancurilor M 48, ca să le vândă în Taiwan. Toată lumea negustorilor de arme știe de asemenea că autoritățile americane nu vor lăsa niciodată să iasă din țară motoarele AVDS 1790. În concluzie, cine sunteți și ce doriți?

Capitolul XII

Malko nu mai avea nici un motiv să umble cu cioara vopsită. Mai cu seamă cu un om ca Jack Higgins. Trebuia să meargă direct la țintă.

– Lucrez pentru CIA, îi explică el. Prietenul dumneavoastră Jon London a încercat să vă găsească, dar secretara i-a spus că sunteți plecat în Indonezia. După ce s-au făcut verificările, s-a dovedit că nu era adevărat. Deci, mi s-a cerut să vă găsesc. Ceea ce am și făcut.

Jack Higgins nu se clinti.

– De ce sunt atât de nerăbdători să mă găsească prietenii mei de la Langley? îl întrebă el cu o ușoară ironie. Doar nu le datorez bani.

Malko își dădu seama că nu dorea să dea nici o explicație minciunilor debitate de Maria-Mercedes.

– Dintr-un motiv extrem de important, răspunse el. Un informator folosit de *Company* în Israel a afirmat că sunteți amestecat într-un proiect de atentat împotriva Președintelui Clinton. Deși pare o nebunie, ne-am hotărât să luăm legătura cu dumneavoastră.

Negustorul de arme abia schiță un zâmbet.

– Într-adevăr, este o nebunie. Firește că e vorba de o fabulație fără temei. Și dacă proiectul acesta de atentat este real, atunci este de competența FBI-ului sau a Serviciilor Secrete, nu-i așa? Autoritățile acestei țări – inclusiv CIA – cunosc bine activitatea pe care o desfășor. Sunt cetățean american, aici trăiesc, lucrez cu foarte mulți fabricanți de materiale de război din toată America și am foarte mare încredere în ei. Ia închipuiți-vă cum aș putea fi eu amestecat într-un atentat împotriva președintelui Statelor Unite – țara mea! E curată nebunie!

Nu ridicase tonul, însă intonația cu care rostise aceste cuvinte era grăitoare. Malko era înmărmurit, în ciuda mesajului postum al lui „Charlie". Înainte să-l întrebe, sorbi o gură de cafea:

– De ce secretara dumneavoastră m-a făcut să înțeleg că nu sunteți la New York?

Jack Higgins rămase stană de piatră.

– Doar n-o să vă dau socoteală despre plecările și venirile mele! În clipa asta sunt oameni cu care nu doresc să mă întâlnesc. Nu cred că mesajul lui Jon London este atât de important. În tot cazul, sunt gata să răspund convocării FBI-ului. Domnule Linge, acum sunt obligat să vă părăsesc.

Scoase un teanc de bani din buzunar, puse pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari, se ridică și plecă fără să mai dea mâna cu Malko. Acesta îi urmări cu privirea silueta masivă. Oare „Charlie" se înșelase? Pe de o parte, era o informație trăsnet pentru care au murit atâția oameni. Pe de alta, iată un om care părea nevinovat și cu o activitate ireproșabilă în spate. Ce motiv putea să aibă Jack Higgins ca să participe la un atentat împotriva președintelui Statelor Unite? Totuși, „Charlie" nu era un intrigant.

* * *

Legătura cu Ierusalimul era foarte clară. Pe ocolite, Malko îi dădea raportul lui John Powell, sugerându-i să însărcineze FBI-ul cu această afacere.

– Vor intra în ea cu bocancii și tot nu vor rezolva nimic, protestă americanul. Higgins este un dur.

– Atunci, ce să facem?

– Să rămâi pe urmele lui. Supraveghează-l în continuare! Ceva e putred. Jon a spus că este urgent. Știu că e o nebunie, că nu are rost, dar el nu are nici un *motiv* să fugă după lup, dacă nu are pușcă. Încearcă cu secretara, cu nevasta... nu știu. Hărțuiește-l, fă-i ceva! Dacă într-o săptămână n-ai găsit nimic, atunci îl plasăm idioților de la FBI.

Nu-i mai rămânea decât să treacă la asalt...

Malko o luă pe jos, pe Fifth Avenue, coborând până în Rockefeller Center. Trebuia să caute punctele slabe. De data asta, când bătu la ușa societății Satraco, nu-i spuse nimeni să intre. Ușa se întredeschise puțin, oprită de un lanț de siguranță

și zări mutrișoara stupefiată a Mariei-Mercedes. Privirea i se întunecă atunci când îl recunoscu pe Malko.

– Nu am voie să spun nimic. Din cauza dumneavoastră sunt acum într-un mare rahat.

Ușa se trânti cu zgomot. Malko nu mai insistă. Îi rămăsese Azar Higgins.

* * *

Era atât de cald, încât asfaltul de pe șosele se topea. Chiar și cu instalația de climatizare din mașină dată la maximum, Malko se sufoca. De câteva minute bune, automobilul Porche de culoare verde aștepta în fața intrării de la numărul 830 din Park Avenue... Azar Higgins își făcu apariția într-o ținută incendiară: purta o bluză semitransparentă și un șort foarte scurt în carouri roz cu alb; era cocoțată pe niște pantofi cu talpă ortopedică de un galben țipător, iar privirea era apărată de o pereche de ochelari mari negri. În urma ei lăsă dâre de cauciuc pe asfalt din cauză că demarase brusc și vijelios, iar lui Malko îi era destul de greu s-o urmărească. Conducea în stilul ei, depășind neregulamentar, trecând pe roșu, neoprind la trecerea de pietoni și claxonând nebunește. Rulă cu viteză pe strada 64, apoi se opri în fața braseriei *Spark's Steak House*, un local la modă, frecventat de mafioți și de oameni din industria spectacolului.

Malko o urmări și înăuntru, unde găsi o înșiruire de saloane zgomotoase care comunicau unele cu altele. Azar Higgins se și așezase la o masă unde o aștepta un brunet frumos, cu figură de instructor de înot.

O bancnotă de douăzeci de dolari strecurată discret șefului de sală îi permise lui Malko să găsească un loc pe bancheta din apropiere. Nu-i trebui mai mult de cinci minute ca să ajungă la concluzia că doamna Higgins a venit să se întâlnească cu amantul ei, sau cu unul dintre amanții ei. Se pipăiau pe sub masă ca niște liceeni, se sărutau fără jenă sub privirile ofensate ale vecinilor de masă. Azar se uita fix la tânărul care ar fi putut să-i fie fiu cu aerul unei pantere înfometate. Nu era o frumusețe, însă râsul cristalin, ochii gălbui extraordinari și plini de viață, gura roșie degajau o puternică senzualitate. Era vânjoasă ca un atlet, cu umerii lați și picioare nervoase. Ca un animal de pradă...

Cu cât dejunul se apropia de sfârșit, cu atât era mai

nerăbdătoare. Mâna îi dispăru pe sub fața de masă, iar după tresărirea tânărului frumos, Malko ghici unde poposise aceasta. Stânjenit, el o sărută pe gât. Azar își roti privirile provocatoare prin salon și se opri asupra lui Malko. Își dăduse imediat seama că îi observase gestul. Încercă să-i zâmbească dulce, dar privirea rămase fixată în ochii lui, ca și cum l-ar invita să ia parte la jocul lor.

Azar Higgins era în mod evident o ticăloasă josnică.

Obosit de atâta fâțâială pe scaun, însoțitorul ei ceru nota de plată. Imediat, Azar Higgins se ridică și dispăru la toaletă. Malko se luă după ea și o găsi tocmai când își refăcea machiajul în fața oglinzii. Ca și cum ar fi vrut să ajungă la toaletă, el trecu prin spatele ei și se opri fixând-o în oglindă. Ea se comportă ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată... După câte văzuse în viața lui, Malko se gândi că trebuie să fie mai îndrăzneț.

– Aveți niște picioare superbe, remarcă el. Iar șortul vă vine de minune.

– Mulțumesc, spuse ea.

Se aplecă, astfel încât bazinul strâns în șort îl atinse pe Malko. În loc să se dea înapoi, el înaintă și se lipi de ea.

Azar tresări ușor, îndepărtând de buze tubul de ruj.

– Dar știți că aveți tupeu! Îi aruncă ea pe un ton prea grav ca să fie sincer.

– Vina vă aparține. V-am văzut și mi-ați făcut poftă să-i iau locul iubitului dumneavoastră.

Ochii gălbui ai lui Azar Higgins se tulburară dintr-o dată. Se întoarse încetișor, cu privirile ridicate spre el.

– Vă stârnesc? îl întrebă ea în batjocură.

Fără să aștepte răspunsul, ea se lipi strâns de el, cu toată forța bazinului, atât de violent, încât îi simți osul pubian apăsându-l tare de tot. Gura se lipi de-a lui într-un sărut sălbatic, aproape animalic, ce dură câteva secunde. După aceea, îl respinse pe Malko.

– Iată și recompensa! făcu ea. Acum lasă-mă să-mi refac machiajul.

– Unde aș putea să vă mai întâlnesc? o întrebă Malko.

Azar Higgins izbucni în râs.

– Undeva, prin New York.

Se întoarse cu spatele la el și începu să se machieze. Ticăloasă și înfocată: purtarea ei cu necunoscuții spunea multe

despre modul de viaţă pe care-l ducea. Malko se duse la masa lui şi ceru nota de plată.

Azar Higgins apăru într-o ţinută ireproşabilă şi plecă împreună cu prietenul ei fără să se mai uite la Malko.

Se frecă la ochi. Se găsea la New York ca să urmărească o nemernică nebună după corpul ei, în timp ce, în umbră, se punea la cale un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite! Şi o anchetă în care mai multe persoane şi-au găsit deja sfârşitul. Gaza parcă rămăsese undeva pe altă planetă. Totuşi, exista fără nici un dubiu o legătură între „Charlie" şi Jack Higgins.

Numai cu ajutorul acestei femei se putea restabili legătura, cu condiţia s-o găsească.

* * *

Taxiul aştepta de ceva timp la intersecţia străzii 76 cu Park Avenue, cu lumina aprinsă, semn că e liber. Şoferul citea la volan, supraveghind drumul din faţa lui. Mătăhălos, ras în cap, cu o barbă ce ascundea trăsăturile orientale, părea cam neliniştit. Fixa clădirea cu numărul 830, când Jack Higgins apăru singur. Stinsese becul şi demară. Negustorul de arme se opri la marginea trotuarului şi făcu semn când văzu taxiul gol apropiindu-se. Se opri lângă el, iar portarul îi deschise portiera. Taxiul continuă drumul spre sud, pe lângă clădirea ce adăposteşte agenţia Panam, apoi viră la stânga, coborând spre est, pe strada 68. Viră din nou pe Second Avenue, coborând spre centrul oraşului.

Un bărbat micuţ de statură, îmbrăcat fără gust, într-un costum şifonat, fără cravată, aştepta pe bordură la semafor, pe strada 45. Când Taxiul se opri în dreptul lui, se urcă în el; apoi vehiculul viră la dreapta şi merse pe strada 45, spre vest.

– Mergi drept, Mahmud, până la Grand Central Terminal, îi spuse în arabă nou-venitul.

Se întoarse apoi spre Jack Higgins cu un surâs mieros.

– Am veşti extraordinare despre...

Jack Higgins îi curmă vorba brusc.

– În schimb, ale mele sunt *foarte* rele!

În timp ce taxiul se amestecă printre celelalte maşini, Higgins îşi spuse păsul în puţine cuvinte, încheind:

– Nu ştiu de unde mi se trage tâmpenia asta, dar nu sunt eu

responsabil de tot ce se va întâmpla de acum înainte. Și nu vă sfătuiesc să mă obligați să suport consecințele...

– Această imprudență nu va avea consecințe, spuse interlocutorul lui. Ne-am ocupat noi de asta. Cât despre proiectul nostru, este pe drumul cel bun și în curând totul va fi pus la punct în privința dumneavoastră. Suntem oameni de cuvânt.

Jack Higgins nu credea același lucru... Taxiul se opri la semaforul din Lexington Avenue. Bărbatul cu costumul șifonat deschise portiera și se pierdu în mulțime. La un bloc mai încolo, Higgins coborî și el, apoi merse pe jos. După un timp, se urcă în alt taxi. Era furios și trist în același timp.

* * *

Un vânticel fierbinte bătea în Park Avenue și, în ciuda orei târzii, era atât de cald încât puteai crede că arde soarele. Malko încercase încă o dată să dea de Maria-Mercedes, însă, de îndată ce fata îi recunoscu vocea, închise telefonul. Rămânea doar posibilitatea să-i urmărească pe soții Higgins, sperând că din când în când vor ieși împreună în oraș. Pe la opt și jumătate, o limuzină neagră se opri în fața imobilului. După câteva clipe, apăru Jack Higgins însoțit de Azar îmbrăcată într-o rochie din dantelă maro, extrem de scurtă. Arăta trăsnet.

Malko trecu în spatele limuzinei care viră la stânga, pe strada 37, ajungând apoi pe FDR Drive, autostrada care cobora spre centrul orașului, de-a lungul lui East River. Din cauza traficului neaglomerat, nu-i fusese prea greu să-i urmărească. În centru, limuzina se angajă pe Brooklyn Bridge care traversa East River, viră imediat la dreapta și ajunse în cartierul Brooklyn. Trecură printr-o zonă sinistră a cartierului, presărată de depozite goale. Malko se întreba unde se duceau, când imediat zări firma *Peter Luger*, restaurantul cel mai cunoscut din New York.

Limuzina se opri în fața lui, puțin lipsind să lovească un taxi liber ivit nu se știe de unde.

Malko așteptă până când perechea intră, apoi se îndepărtă. Avea timp să-și cumpere un sandvici. Se mulțumi să intre în cofetăria de pe Beakman Street și se întoarse după o oră. A fost nevoit să mai aștepte încă o jumătate de oră, apoi zări limuzina.

Jack Higgins și Azar ieșiră din restaurant și se îndreptară fără grabă către limuzină. Cu toate farurile stinse, mașina lui Malko nu le atrase atenția. Jack Higgins deschise portiera din spate și se dădu la o parte ca s-o lase pe soția lui să urce. Când era pe punctul de a se urca și el, în spatele lui apăru un bărbat din umbra unui stâlp al metroului aerian. Alerga fără zgomot, cu un cuțit în mână, în direcția lui Jack Higgins care nu putea să-l vadă.

Malko reacționă imediat. Aprinse farurile și claxonă. Jack se întoarse brusc și-l zări pe agresor. Duse mâna la brâu, apoi întinse brațul în direcția necunoscutului, agitând un flacon cu gaz paralizant.

Stropit cu spray-ul paralizant, bărbatul țipă de durere, rămase o clipă locului, apoi o luă la fugă fără să lase cuțitul din mână. Umbra pilonilor metroului îl înghiți. După zece secunde, limuzina demară în trombă. Malko nu-i mai urmări. Familia Higgins se întorcea acasă. Malko se dădu jos și se duse până la locul în care dispăruse agresorul. Auzi zgomotul unui motor, văzu farurile aprinse și un taxi staționat în parcarea ce se găsea dedesubtul metrolui aerian. Până să ajungă Malko la mașină, taxiul era deja departe... Acum se îndrepta mut de uimire spre Manhattan. Cine era agresorul lui Jack Higgins? Putea să fie unul dintre numeroșii borfași care au năpădit New York-ul, însă instinctul îi spunea altceva. Se gândea la taxiul fără clienți din seara asta. A fost atât de absorbit de urmărirea lui Higgins, încât nu a verificat dacă o altă mașină îl urmărea pe el.

* * *

De-abia ajuns acasă, Jack Higgins se încuie în biroul lui ca să își potolească furia. Dacă cel cu care discutase în dupăamiaza asta s-ar afla acum în fața lui, l-ar strânge de gât. Întoarse pe toate fețele povestea asta, dar din păcate nu putea face nimic.

„Partenerii" lui au vrut să-l elimine. Și nici măcar nu putea să se răzbune. Ca să se calmeze, luă o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO și umplu pe trei sferturi un pahar pântecos. Apoi se așeză la orga electronică și cântă o jumătate de oră, în timp ce savura coniacul cu înghițituri mici. Azar veni să-l

cheme, învăluită într-un neglijeu vaporos de culoarea prunei, foarte sexy, dar și neliniștită.

– Ce s-a întâmplat adineauri? îl întrebă ea.

– Nimic, spuse Jack ridicând din umeri. Un drogat. Dacă nu era tipul care a aprins farurile, îmi înfigea cuțitul în spinare. Să nu-ți mai pui bijuterii când pleci de acasă fiindcă este foarte periculos.

Ea nu-l crezu, dar nu-i arată acest lucru. Noul ei amant neobosit o făcea să plutească. Se gândi și la necunoscutul cu ochi gălbui întâlnit la restaurant și-i păru rău că nu-i dăduse numărul de telefon. Actualul ei amant era puțin cam ocupat. Într-o oarecare măsură, Azar era o femeie cerebrală. Îi plăcea să se simtă pătrunsă până-n adâncul măruntaielor, dar avea nevoie și de puțină joacă. Iubitul ei nu știa decât s-o posede repede și brutal. Iraniencei îi plăceau, în general, bărbații ciudați și situațiile tulburi.

* * *

Malko ieși din hotelul *San Regis* și se duse să ia mașina din parcare. Perspectiva unei noi zile de stat la pândă îl plictisea și mai tare. Trebuia să treacă și prin asta. După douăzeci de minute, era postat la locul știut.

Azar apăru spre prânz, într-o ținută și mai sexy decât în ajun: purta un taior portocaliu, cu un decolteu pătrat și minijup. Se îmbrăca precum o fetiță, fapt ce-i dădea un farmec puțin cam imoral. Malko o urmări, de data aceasta până la un restaurant la modă, numit simplu *123*, ce se găsea pe strada 44, între bulevardele 6 și 7. Intră în holul plin de lume gălăgioasă unde o aștepta o prietenă. Era o femeiușcă rotofeie și mărunțică, neagră ca tăciunele. Malko reuși să găsească o masă lângă ușă, apoi așteptă. Cele două femei nu se mai săturau de sporovăit. Când se ridicară să plece, nu mai era aproape nimeni în salon. Din păcate, se urcară amândouă în Porche... Malko își reluă urmărirea până pe Second Avenue. Azar opri în fața unui enorm magazin cu decorațiuni interioare. Aici, cele două femei se despărțiră, iar iranianca intră în magazin.

Malko făcu la fel. O mare suprafață de la parter era destinată creațiilor de ultimă oră ale arhitectului Claude Dalle și erau aduse direct de la Paris. Mobile lăcuite, un budoar cu

nelipsita-i canapea stil Recamier, tapisată cu mătase galbenă și un somptuos birou Boulle. Malko o găsi pe Azar admirând un pat Tiffany, acoperit cu o blană albă care te îmbia la actul carnal mai repede decât să te legene brațele lui Morfeu...

Azar întoarse capul și dădu nas în nas cu Malko. După o clipă de stupefacție, izbucni în râs.

– Dumneata? M-ai urmărit?

– Nu, spuse Malko, este ziua mea norocoasă!

Iranianca îi zâmbi cu ironie.

– Nu chiar, fiindcă trebuie să mă întorc acasă.

Ieșiră din magazin și plecară spre centru fiecare în mașina lui. Când ajunse în fața imobilului cu numărul 830 din Park Avenue, Malko se dădu jos din mașină și o luă pe urmele lui Azar. O prinse în hol, sub privirile bănuitoare ale portarului. Ea pufni în râs, dar nu protestă când Malko o însoți la lift. În timp ce îl așteptau, Azar îi zise:

– Până unde o să veniți după mine?

Malko nu răspunse; jocul avea și el limite. Doar nu era prost să dea ochii cu Jack Higgins, tocmai când era pe cale să-i seducă nevasta. Cu toate astea, urcară împreună în ascensor. Imediat ce apăsă pe butonul ce indica etajul al douăzeci și șaselea, se lipi de el cu un gest brusc și neașteptat, cu privirea rătăcită.

– Ticălosule, știi ce trebuie să faci ca să mă exciți...

Se freca de el și după mișcările bazinului, Malko își dădu seama că era în plin orgasm.

Atunci simți cum se trezește bărbăția din el. Gâfâind amândoi, se separară când ușa liftului culisă. Azar ieși prima și se întoarse spre el.

– Nu vii?

Accentul îi conferea vocii și mai multă senzualitate. Privirea galbenă îl provoca pe Malko. Ar fi făcut-o foarte bine acolo, pe mochetă, dar o fărâmă de prudență îl reținu. Înainte ca ușa ascensorului să se închidă, Azar îl prinse brusc de mână și îl trase pe palier, lipindu-se din nou de el.

– Prostule! gâfâi ea, îți închipui că mă vei lăsa așa!

Ochii ei galbeni aruncau săgeți.

– Locuiți singură? o întrebă Malko.

Ea ridică din umeri.

– Mă privește. Azi soțul meu nu este acasă și fac ce poftesc.

Se opri în faţa uneia dintre uşi, răsuci cheia în yală, apoi pătrunseră într-un hol micuţ unde nu era decât o scară în spirală ce urca la primul etaj. Azar începu să urce, făcând zgomot cu tocurile pe treptele metalice. Ajunseră într-o încăpere vastă. Mai întâi, un alcov zugrăvit în albastru, cu un pat cocoţat pe un podium, apoi un salonaş mobilat cu o canapea rotundă. Te afundai până la genunchi în mocheta pufoasă de culoare albă. Azar încuie cu cheia uşa lăcuită.

– Alături este apartamentul soţului meu. Dar aici, fac ce vreau.

– Este încântător, observă Malko.

– Totul este creaţia arhitectului francez Claude Dalle, zise Azar. Se îndreptă spre el în timp ce îşi descheia nasturii de sus ai taiorului. Când ajunse lângă Malko, nu mai era decât într-un sutien negru care-i încorseta sânii destul de mici ale căror vârfuri străpungeau dantela.

Se dezlănţui din nou furtuna. Azar se lipi de el, sărutându-l mai să-i smulgă buzele şi dezbrăcându-l cu ardoare. Când o mângâie pe sub fustă, ea mârâi ca un animal sălbatic. Apoi, împingându-l spre divan, se năpusti asupra lui, înfundându-şi sexul în gură cu aviditate. Îngenuncheată pe mocheta albă, îi administră o felaţie sălbatică.

Malko o apăsă pe ceafă, iar ea gemu de fericire.

– Da, da!

Se ridică dintr-o dată, îşi smulse fusta de pe ea şi slipul negru minuscul. Îngenunche pe canapea cu spatele la Malko, îmbiindu-l:

– Acum, fă-mă, ticălosule!

El o pătrunse dintr-o singură mişcare. Azar slobozi un răcnet de fiară, iar bazinul se dădu mai înapoi, ca şi cum ar fi vrut să se înşurubeze în sexul înfundat deja.

– Sânii... gemu ea, strânge-i până or să mă doară!

O ascultă şi-i răsuci sfârcurile între degete, smulgându-i ţipete sălbatice. Alunecară pe mochetă. Ea îi scăpă, oferindu-i din nou gura drept ofrandă, apoi îl încălecă cu gâfâieli răguşite, cu ochii închişi, apoi se smulse şi se lungi pe mochetă pe burtă.

– *Fuck my ass! Please. Sock it to my ass!*

Malko execută cu o uşurinţă care dovedea că Azar era obişnuită cu varianta asta. Apucă cu mâinile mocheta albă şi o trase cu ghearele, ca o pisică, implorându-l s-o violeze mai tare, mai repede, mai brutal.

Malko sfârşi explodând în străfundurile ei. Leoarcă de sudoare, Azar juisa în continuare. Apoi rămase nemişcată parcă era moartă, după aceea dispăru în baie. Când reveni, învăluită într-un neglijeu din mătase, cu ţigara în mână, uşurată şi fericită, îl invită pe Malko să facă un duş. După ce se îmbrăcă şi se răcori, veni să se aşeze lângă Azar.

– Aduci deseori bărbaţi aici?

Ea scutură din cap, cu cearcăne mari sub ochi.

– Nu, o fac din plin, dar în altă parte. Bărbatul meu este prea bătrân, iar eu am chef întruna. Acum o facem din ce în ce mai rar...

– Este bolnav?

– Nu, dar are multe probleme serioase. Nu este preocupat decât de ele.

Malko ciuli urechile. Oare plăcerea îi aducea şi ceva folositor?

– Ce fel de probleme? o întrebă el pe un ton detaşat.

– Cu fiul lui. Las-o baltă. Ai venit să vorbeşti sau să te...?

Se uită la grămada de diamante ce-i serveau drept ceas şi spuse:

– Trebuie să plec la tenis. M-am simţit excelent. A fost plăcut.

După trei minute, îl conducea până la uşă cu un zâmbet fermecător fără să-l fi întrebat cum îl cheamă. Malko se duse la maşină pe care trona o chitanţă de amendă, apoi se duse la hotel, încercând să pună cap la cap elementele pe care le cunoştea până acum. Băiatul lui Jack Higgins nu era la New York. Iar tatăl era supărat din cauza lui. Toată povestea asta se învârtea în jurul Iranului cu care Higgins a lucrat foarte mult. Deci, ordinul de a-l ucide pe „Charlie" venea din Iran.

Malko ridică receptorul şi sună la Ierusalim prinzându-l pe John Powell care era pe picior de plecare.

– Ai posibilitatea să descoperi dacă un american a plecat în Iran?

Şeful Centralei se gândi rapid.

– În principiu, da. Putem să facem rost de listele cu toţi pasagerii care au plecat la Teheran. Dar nu avem siguranţă sută la sută. De ce întrebi?

– Poţi să afli dacă fiul lui Jack Higgins, Alexander, a fost în ultima lună în Iran?

* * *

Malko a fost nevoit să aștepte până a doua zi la unsprezece, când John Powell îl sună. Americanul era în culmea fericirii.

– Ai nimerit-o, îl anunță el. Acum trei săptămâni, Alexander Higgins a zburat cu cursa 423 a companiei Lufthansa pe ruta Frankfurt – Teheran. După câte știm, mai este încă acolo. Nu i-am găsit numele pe nici una din listele de pasageri care pleacă din Teheran.

– Și cum de-ați aflat?

– Toți cetățenii americani care pleacă în Iran sunt trecuți într-un registru. Serviciile prietene ne ajută și ele. În cazul lui Alexander Higgins, există un element suplimentar extrem de interesant. A ajuns la Frankfurt din New York cu o cursă directă a Companiei American Airlines și, după două ore, a luat cealaltă cursă. Practic, n-a avut timp să obțină viza de la Consulatul Iranului. Or, cum noi nu mai întreținem relații diplomatice cu această țară, faptul că a ajuns la Teheran fără viză înseamnă că a primit invitația guvernului.

– Of, cât am așteptat să aud asta!

– Așteaptă puțin. Am găsit pe calculator și numele lui *Jack* Higgins. A plecat din Teheran cu o săptămână înainte ca fiul lui să ajungă acolo.

– Mulțumește-le computerelor din partea mea, spuse Malko. Acum am toate datele ca să iau din nou legătura cu Jack Higgins.

După ce închise, își zise pentru întâia oară că „Charlie" nu aruncase doar o vorbă-n vânt. Întâlnirea cu focoasa Azar nu a fost în zadar. Acum trebuia să-l prindă pe Jack Higgins. Se rugă să nu fie prea târziu.

Malko era pe deplin liniștit și lămurit; exista un complot în care se punea la cale asasinarea președintelui Clinton, iar Jack Higgins știa acest lucru.

Capitolul XIII

Mulțimea se înghesuia în fața moscheei Abu Baker, dir cartierul Brooklyn, chiar vizavi de cazarma pompierilor. Era ur edificiu modest, fără minaret, la parterul unei clădiri dir cărămidă ce părea că fusese văxuită cu ceară neagră. În aces perimetru, ne aflăm în inima Americii nevoiașilor, la distanță de ani-lumină de Manhattan, deși doar câteva mile despărțeau aceste două lumi.

Cyrus Jahanbi coborî din autobuz în apropierea moscheei și se amestecă în pâlcurile de oameni care discutau în voie. Era una dintre rarele moschei șiite din regiune și foarte mulți iranieni veneau să se roage aici. Dacă cineva l-ar fi urmărit, nu s-ar fi mirat că vine aici.

Sala era aproape goală. Câțiva bărbați se rugau așezați pe covoarele vechi, decolorate și roase. Din cauza căldurii, mirosurile de toate felurile se amestecau. Cyrus Jahanbi îl reperă pe omul pe care-l căuta, se descălță și se duse să îngenuncheze lângă el.

Era un bărbat mărunt, cu o figură comună, dotat cu un nas mare și cu bubulițe pe piele. Urechile clăpăuge îl făceau să semene cu Mickey Mouse. Însă ochii aveau o strălucire de inteligență.

Mahmud Farmayan se distra pe seama fizicului său. Trăia doar pentru două motive: meseria de inginer electronist și războiul islamic. Era în mod oficial refugiat politic din 1982, în realitate însă, fiind una dintre nenumăratele „cârtițe" ale rețelelor iraniene din Statele Unite și, în această calitate, asculta orbește de Cyrus Jahanbi. Cu prețul acesta, familia lui rămasă în Iran își ducea traiul liniștit, beneficiind chiar de aceleași privilegii. Își sfârși rugăciunea, apoi se întoarse spre noul-venit. Acesta nu-și pierdu timpul rostind parabole inutile.

– Unde-ai fost? îl întrebă el.

– Am studiat elementele de care dispunem aici. Totul pare să funcționeze perfect. Mai rămâne să facem rost de o singură piesă, dar am niște promisiuni săptămâna asta.

– Este ceva sigur?

– Da.

– Și acolo?

– Tranzacția s-a efectuat. Aparatul se află în posesia noastră la loc sigur.

– În cât timp va fi operațional?

Bărbatul care semăna cu Mickey Mouse se gândi repede.

– Să spunem, la sfârșitul săptămânii, vineri sau sâmbătă; tehnic vorbind, vom fi operaționali. În rest...

– O să mă ocup eu, spuse Cyrus Jahanbi. Trebuie să acționăm cât de repede putem.

– Este nevoie să mai luăm o singură măsură de prevedere.

Cyrus Jahanbi îi explică amănunțit lui Farmayan ce aștepta de la el. Încet, încet, moscheea se umplu de lume. Cei doi bărbați se despărțiră fără să-și dea mâna. Dacă FBI-ul supraveghea moscheea, lucru ce era foarte posibil, nimic suspect nu se petrecuse între ei.

Cyrus Jahanbi se mai rugă puțin, pe urmă ieși în stradă și luă autobuzul de Manhattan.

* * *

Malko nu-și crezu urechilor când auzi vocea lui Jack Higgins la telefon. Negustorul de arme era de un calm extraordinar când îi făcu propunerea:

– Vreți să veniți până la mine peste o oră?

Malko nu putu decât să consimtă, întrebându-se ce anume a motivat această schimbare de atitudine a lui Higgins. În orice caz, asta îl scutea pe Malko de grija de a căuta să restabilească legătura cu el.

La ora convenită, se prezentă în Park Avenue, iar portarul, care fusese pus în temă, îi indică apartamentul lui Jack Higgins. Numai în cămașă, acesta îl aștepta în pragul ușii duble. Îl invită într-o încăpere vastă, căptușită cu instalații video, o orgă electronică și un fax. Pe biroul masiv zăceau numeroase hârtii. Se așezară pe canapea, în fața unui arbore din alamă ce imita un baobab, creație modernă și îndrăzneață

ce purta semnătura lui Claude Dalle. Datorită climatizării, temperatura era suportabilă. Higgins nu pierdu timpul.

– Vreau să vă arăt ceva, îi spuse el.

Luă telecomanda și dădu drumul aparatului video legat la un televizor Samsung. Mai întâi, Malko nu auzi decât zgomotul respirației precipitate a două persoane. Apoi, vocea femeii spunând:

– Acum, fă-mă, ticălosule!

Era vocea lui Azar Higgins... Când imaginea deveni mai clară, nu fu surprins când se recunoscu, iar Azar stătea în genunchi, cu membrul lui în gură. Niciodată nu se simțise mai jenat. Neclintit, Jack Higgins lăsă filmul să se deruleze câteva minute, cu mâinile lui mici și grăsulii așezate pe genunchi... Lucrul cel mai șocant era zgomotul felației și limbajul obscen folosit de Azar. În fine, supliciul lui Malko se termină, iar Jack Higgins se întoarse spre el:

– Domnule Linge, spuse el calm, nu mă interesează prea mult că ați întreținut raporturi sexuale cu nevastă-mea. De altfel, cum vedeți și dumneavoastră, sunt întru totul de acord. Să zicem că este un soi de *gentlemen's agreement* între noi. Dar nu cred că din pură întâmplare vă interesează soția mea. În acest caz, vă cer să încetați hărțuiala, altminteri, prietenii dumneavoastră de la CIA vor afla maniera neobișnuită în care vă conduceți ancheta. Iar pentru dumneavoastră, asemenea concluzii neplăcute...

Se ridică, scoase caseta și i-o întinse lui Malko fără să-i zâmbească.

– E o amintire. Eu mai am una.

După ce își reveni, Malko refuză darul și spuse simplu:

– Domnule Higgins, eu nu ciripesc. Cu toate că, dacă nu mă sunați dumneavoastră, o făceam eu. Înțeleg că sunteți... supărat de acest incident, însă, așa cum ați spus, nu are importanță. În schimb, sunt convins acum că informatorul nostru nu a mințit. Chiar sunteți implicat într-o afacere care privește securitatea Statelor Unite.

– Cum vă permiteți să afirmați așa ceva?

Vocea lui Jack Higgins răsună ca un tunet. Nu se lăsa cu una cu două... După un timp, Malko reluă:

– Două fapte îmi permit acest lucru. Mai întâi, o confidență făcută de soția dumneavoastră care în mod evident nu știe cine sunt. Mi-a pomenit despre problemele serioase pe care le aveți

cu fiul dumneavoastră. Or, am aflat că fiul dumneavoastră se află în Iran de trei săptămâni. Ați plecat împreună, dar v-ați întors numai dumneavoastră acum cincisprezece zile. Bineînțeles că nu este nimic necurat în asta, însă, raportat la ce cunoaștem noi, este destul de ciudat. Aveți tot dreptul să mă trimiteți la plimbare, dar în acest caz, voi fi obligat să pasez afacerea în mâinile FBI-ului căruia puțin îi pasă de viața mea sexuală...

Jack Higgins nu avu timp să răspundă. Ușa se deschise, iar Azar, surâzătoare și dezbrăcată, se opri brusc în prag când îl recunoscu pe Malko.

– Lasă-ne singuri! îi porunci soțul ei.

Fără un cuvânt, făcu stânga-mprejur și dispăru. Trăsăturile flasce ale lui Higgins îl făcură să pară și mai ramolit, însă ochii albaștri nici nu clipeau. Rămase tăcut câteva clipe, apoi se așeză la loc cu un oftat. Stofa subțire a pantalonului se întinse pe coapsa lui masivă.

– Domnule Linge, ați făcut o treabă foarte bună, în concluzie, n-o să vă mai duc cu zăhărelul, ci vă voi spune adevărul, cel puțin atât cât cunosc eu. N-aș fi făcut-o, dacă alaltăieri seară nu s-ar fi petrecut un fapt tare neplăcut.

– Bărbatul care a încercat să vă înjunghie pe la spate?

Jack Higgins fu surprins.

– Eu v-am avertizat aprinzând farurile.

– Mulțumesc, spuse cu sobrietate negustorul de arme.

– Cine era?

– N-aș putea să vă spun. Trebuie să vă mulțumiți cu atât.

– Adică?

– Informatorul dumneavoastră avea dreptate. Am fost contactat în legătură cu un atentat împotriva președintelui. Dar *nu pot* să vă spun mai mult.

Uluit, Malko îl întrebă:

– De ce vă pretați la asemenea lucruri? Toate indiciile pe care le dețin vă descriu ca pe un cetățean model.

Jack Higgins își încrucișă mâinile dolofane și spuse:

– Pentru un motiv foarte simplu, domnule Linge. Fiul meu se găsește în Iran în locul meu, reținut oficial de guvernul acestei țări. Dacă aș spune un cuvânt din ceea ce știu, nu-l voi mai vedea niciodată. Or, eu n-am decât un singur copil și țin la el ca la ochii din cap. Îl respect pe președinte, dar nu voi sacrifica viața fiului meu ca s-o salvez pe a lui. De altfel, oamenii

care-l păzesc ar trebui să dejoace orice tentativă de omor, nu credeți?

În vocea lui nu era nici urmă de ironie, doar o oboseală cumplită. Malko nu se îndoi nici o clipă că acest om spunea adevărul. Cu toate acestea, insistă:

– De ce vreți să se creadă că nu sunteți la New York? Nu aveați de unde să știți că voi lua legătura cu dumneavoastră.

– Așa este, dar m-am gândit la ceva asemănător. Acum puteți să dezvăluiți la FBI sau la CIA tot ceea ce v-am spus, însă nu va schimba cu nimic situația. Pot să mă bage în închisoare, să mă interogheze, să mă amenințe că tot nu voi spune nimic în plus. N-o să deschid gura decât atunci când ceea ce se va întâmpla va rămâne în urma noastră, iar fiul meu se va întoarce în Statele Unite.

– Când? întrebă Malko.

Jack Higgins ridică mâna în semn că nu se mai putea face nimic.

– S-a terminat, domnule Linge. V-am spus tot ce puteam să vă spun. Este inutil să mă mai urmăriți, să-mi ascultați telefonul. Rolul meu în această afacere a luat sfârșit și nu mai am nici o legătură cu acei oameni.

Malko mai căută o portiță.

– Cine v-a spus că se vor ține de cuvânt? continuă el.

Jack Higgins rămase la fel de neclintit ca un jucător de pocher.

– Nimeni. Nu am deloc încredere în ei. Însă, dacă îi trădez, sunt sigur că se vor răzbuna. Nimeni nu poate face nimic pentru mine. Nici măcar președintele Americii. Amintiți-vă de ostaticii de la Ambasada americană din Teheran, din 1980...

Ce mai era de adăugat? Se țesea un plan diabolic. Jack Higgins privea în gol. Malko îi înțelegea dilema.

Negustorul de arme nu-și va schimba atitudinea. Iar în Statele Unite, nu-l păștea pericolul smulgerii unghiilor din carne pentru a-l determina să vorbească. Era în încurcătură.

Malko se ridică. Trebuia să continue ancheta. Se gândea la șoferul de taxi care încercase să-l înjunghie pe Higgins. Ca pistă, nu era prea grozavă... De data asta, Higgins nu-i mai propusese să ia caseta. Îl conduse până la ușă și îi spuse doar atât:

– Sper să nu ne mai vedem niciodată, domnule Linge.

* * *

După discuția cu Jack Higgins, Malko avu o scurtă convorbire cu John Powell care îi recomandă să se ducă într-un loc sigur pe care-l deținea CIA, o căsuță pe strada 82, ca să vorbească de la un telefon „protejat". Convorbirea a fost monotonă. Jack Higgins nu spusese prea multe, așa încât nu-l ajuta cu nimic la progresul cercetărilor.

Că Iranul era implicat în asta, nu însemna mai nimic. În plus, iranienii dispuneau în Statele Unite de o rețea constituită din sute de persoane devotate cauzei islamice. Era imposibil să fie supravegheate toate. În SUA erau sute de mii de iranieni și, în general, trei milioane de arabi. Chiar dacă FBI-ul își dădea toată silința, nu putea fi peste tot în același timp.

– Tot ce-mi rămâne de făcut, încheie John Powell, este să redactez un memoriu în atenția serviciilor de pază de la Casa Albă.

Malko însă era sceptic.

– Știți prea bine că nimeni nu e păzit complet, spuse el. Nu poți elimina un întreg comando-sinucigaș. Și nu avem nici un element precis. Ne vor asculta politicos și nu vor face nimic în plus, ca de obicei. Asemenea avertismente primesc cu sutele într-un an.

– Dacă l-am aresta pe Higgins? propuse americanul. Crezi că nu ar vorbi?

– N-aș paria nici măcar pe-un șfanț, îl asigură Malko. Este un dur și pe deasupra are și un motiv extrem de serios. Pe urmă, are o armată de avocați excelenți.

– În concluzie, va trebui să pasăm ancheta FBI-ului, conchise americanul. Oricum, nu le oferim prea multe elemente.

– Mai aveți oameni în Iran? îl întrebă Malko. Alexander Higgins este supravegheat îndeaproape de Savama.

– Trebuie să întreb la Langley, răspunse John Powell. Sigur că avem, dar nu știu nimic precis.

– Am timp de gândire douăzeci și patru de ore, zise Malko.

* * *

Agentul CIA se mai gândea încă la discuția cu Powell când ajunse la hotel. Cei care-l manipulau pe Jack Higgins au instalat bine capcana. Luă cheia de la recepție și cercetă holul

dintr-o privire. O negresă mai puțin obișnuită stătea într-un fotoliu auriu din hol. Cu trăsăturile regulate, gura enormă, ochii mari de căprioară, părul lung, machiajul strident și trupul de manechin trecea la fel de neobservată precum mașina pompierilor, în rochia ei dreaptă, de un roșu aprins, asortată cu botinele din lac de aceeași culoare.

Se ridică și se îndreptă spre lift în același timp cu el. Corpul era subțirel, cu excepția pieptului care încerca să se elibereze din țesătura rochiei și a bazinului bombat – caracteristici ale rasei sale. Avea mai mult de un metru optzeci. Malko îi făcu loc să treacă. Era parfumată îndeajuns ca să îmbălsămeze holul unei gări...

– *What floor?* o întrebă el.

– *Eleven.*

Apăsă pe butonul cu numărul opt și unsprezece și se adânci în gândurile lui. Dar nu pentru mult timp. Un declic îl făcu să ridice privirea, iar pulsul îi ajunse la 150. Cu buzele groase și răsfrânte pe dinții foarte albi, cu o expresie de o neînchipuită răutate în ochii negrii, femeia îl amenința cu un cuțit ce avea o lamă de douăzeci de centimetri.

Lipit de perete, Malko nu avu timp să reacționeze. Cu un icnet de tăietor de lemne, negresa întinse brațul ca să-l înjunghie în stomac.

* * *

Malko simți o lovitură la nivelul ombilicului. Mirându-se că nu simte nici o durere, lăsă ochii în jos și văzu pumnalul înfipt în centura lui marca Hermes. Surprinsă, negresa ezită câteva fracțiuni de secundă, dându-i răgaz astfel lui Malko să se dumirească. Îi trase rapid o palmă peste mână, încât o făcu să scape pumnalul, apoi o împinse violent cu mâna stângă. În acel moment, ușa liftului se deschise la etajul opt. Negresa fu proiectată afară izbindu-se de peretele din fața liftului. Întorcându-se brusc, se năpusti pe scara de incendiu, trântindu-i ușa în nas lui Malko. Acesta se lansă în urmărirea ei.

Coborî cele opt etaje într-o clipă. Negresa cobora ca o maimuță, sărind mai multe trepte deodată, în timp ce se agăța de balustradă. Malko ajunse la parter doar cu câțiva metri în urma ei. Apariția precipitată a negresei în holul hotelului *San*

Regis trecu aproape neobservată. Dispăru pe ușa turnantă care dădea în strada 55.

– Opriți-o ! urlă el în zadar.

Era gata s-o piardă fiindcă se ciocni cu o pereche de bătrâni, proiectându-i pe amândoi în tejgheaua recepției. Își pierdu echilibrul și căzu. Dar se ridică repede și ieși pe ușa turnantă. O zări pe negresă fugind pe Fifth Avenue și luând-o apoi la stânga.

Când Malko ajunse la colțul străzii, nu mai era nimeni. Silueta i se vedea în depărtare... Atunci zări un taxi care se desprinse de lângă trotuar, cu lumina de „liber" aprinsă. Alergă vreo douăzeci de metri în speranța că-l va prinde la următoarea intersecție, însă stopul era pe verde. Nici măcar nu avu timp să vadă numărul taxiului care se pierdu în fluxul traficului... Când ajunse în holul hotelului, directorul se îndreptă cu pași grăbiți spre el să-l întrebe ce s-a întâmplat.

– A încercat să mă jefuiască, îi explică Malko, nedorind să atragă atenția.

Suportă câteva scuze și regrete din partea directorului hotelului și unele comentarii despre New York-ul de altădată.

Fără neprețuita centură, ar fi fost înjunghiat ca un porc... Ajuns în cameră, făcu un duș și se lungi în pat. Ce căuta negresa asta într-o astfel de afacere, mai cu seamă că se vedea cât de colo că e americană! De ce a încercat să-l ucidă? Răspunsul era simplu: cei care îl făcuseră pe Jack Higgins să joace după muzica lor nu voiau să mai riște. Negustorul de arme era urmărit în permanență. Numai că acesta, ducându-și jocul până la capăt, nu le menționase existența lui Malko...

Îi veni o idee și formă numărul Mariei-Mercedes. A revenit cu telefonul de trei ori până a acceptat să-l asculte.

– *Trebuie* să vorbesc cu dumneata, insistă Malko. Este foarte important. Știu unde este fiul lui Higgins.

– Unde? îl întrebă ea cu ironie în glas.

– La Teheran.

De data asta tăcu, apoi îl întrebă descurajată:

– Ce vreți de la mine?

– O să vă explic.

– Ne întâlnim peste o oră la *PJ Clark's*.

* * *

Vechea Tavernă irlandeză situată la intersecția bulevardului 3 cu strada 55 nu s-a schimbat deloc. Pe platformă a fost construit un imens zgârie-nori, însă *PJ Clark's* a rămas ascunsă într-o nișă a blocului din beton, cu aceeași firmă și cu aceleași geamuri mate. La bar stăteau aceiași bețivani amestecați printre evreii care au supraviețuit crizei și tot atât de multe fete drăguțe.

Malko o găsi pe Maria-Mercedes, care era îmbrăcată cu o bluză și o fustă scurtă neagră, în salonul din spate, unde fauna obișnuită se instalase la mesele acoperite cu fețe în carouri alb cu roșu, sub tabla neagră unde era afișat meniul.

– Ce vrei să bei? o întrebă pe chiliană.

– Un Cointreau Caïpirinha cu lămâie verde fiindcă e foarte răcoritor.

Funcționarea precară a instalației de climatizare făcea ca aerul să fie irespirabil. Maria-Mercedes se uită curioasă la Malko.

– În realitate cine sunteți? Un sticlete? îl întrebă ea.

– Nu contează, vreau să-l ajut pe Jack Higgins. Spuneți-mi, ține mult la fiul său?

Ea dădu din cap.

– Enorm, este nebun după el. Din cauza lui mă aflu eu la New York. Alexander s-a îndrăgostit nebunește de mine cu ocazia unei călătorii la Santiago. Voia să mă ia cu el la New York, dar eu nu eram de acord. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Eu eram măritată... Într-o zi, a venit Jack. Mi-a spus că fiul lui vrea să merg la el și că trebuie să divorțez. Dacă nu, va fi foarte nefericit. Treaba asta a durat trei luni, apoi am cedat. Mi-a dat foarte mulți bani pentru divorț și pentru familia mea. Pe urmă, m-a angajat aici.

– Și?

– Alexander era foarte îndrăgostit... timp de doi ani. Apoi, a întâlnit altă fată. (Râse.) Însă mie puțin îmi pasă, sunt bucuroasă că locuiesc în New York. Știu că Jack nu mă va alunga niciodată din cauza serviciilor pe care i le-am făcut fiului său.

– Știți de ce se află în Iran?

– Nu. Cred că în legătură cu afacerile domnului Higgins. Nu-mi spune chiar totul.

– Are vești de la el?

– Da, îi telefonează foarte des, dar mi-a mărturisit o dată că

nu discută decât lucruri banale. Câteodată stă și câte o oră la telefon. Din cauza decalajului de fus orar, nu e întotdeauna ușor, și apoi, toate convorbirile sunt ascultate de iranieni.

– Domnul Higgins are cunoștințe iraniene în New York?

– Nu am căderea să vă răspund. M-a pus să jur că nu voi spune nimic.

Își sorbi cafeaua dintr-o dată și zise:

– Nu vreau să fiu amestecată în toate astea, v-am spus deja prea multe.

Se ridică și îl părăsi în grabă. Ticăloasa, și-a terminat numărul... Era moartă de frică. Punând cap la cap, fărâmă cu fărâmă, Malko își făcu o părere despre această situație. Se întoarse la *San Regis* și puse ceasul să sune la ora cinci ca să telefoneze la Viena.

Era de-abia ora șapte când îl sună Jack Higgins. Americanul părea contrariat.

– Nu credeam c-o să mai aud de dumneata, îi spuse el pe un ton sec.

– Este pentru ultima oară, zise Malko, trebuie să vă spun ceva.

Higgins nu pregetă nici o clipă.

– Bine. La *Plazza*, peste o oră.

* * *

Jack Higgins scoase din buzunar un obiect ce semăna cu un stilou și își puse în cafea două picături. În ciuda orei matinale, era proaspăt bărbierit. Malko îi povesti despre agresiunea căreia îi căzuse victimă, fără să arate că îl interesează persoana lui.

– Sunt treburile dumneavoastră, spuse negustorul de arme.

Era timpul să treacă la asalt.

– Trebuie să vă fac o propunere, îndrăzni Malko.

Jack Higgins clipi din genele roșcate.

– Credeam că am vorbit clar...

– Nu, îl liniști imediat Malko, nu vreau să vă determin să vă schimbați părerea, dar am o idee.

– Vă ascult.

– Dacă aș putea să-l scot pe fiul dumneavoastră din Iran, ați accepta să colaborați cu serviciile de securitate ca să provocați eșuarea atentatului?

O lucire de ură străfulgeră ochii albaștri ai americanului.

– În clipa în care fiul meu nu va risca nimic, voi face tot posibilul să mă răzbun... (Lucirea se stinse imediat.) Dar mă îndoiesc să puteți face acest lucru. Mai ales că nu vreau să-i pun viața în pericol.

Malko simți că este pe punctul de a pleca. Trebuia să-l ademenească.

– Să presupunem că atentatul va da greș; nu din vina dumneavoastră, ci din cauza unor împrejurări nefavorabile. Nu credeți că iranienii tot se vor răzbuna pe dumneavoastră sau pe el?

Din ușoara încordare a feței lui Jack Higgins, înțelese că a lovit unde-l durea.

– Bineînțeles, recunoscu americanul, dar nu am de ales.

– Deci propunerea mea nu este o tâmpenie.

Jack Higgins scutură din cap.

– O tâmpenie? Dar este irealizabilă! Fiul meu se află sub supravegherea serviciilor secrete iraniene. Nu are voie să părăsească teritoriul, așa este scris în pașaport. Ca să ia avionul, trebuie să treacă printr-o sumedenie de controale. Întâi, trebuie să facă rezervare, iar toate companiile aeriene trimit listele cu pasageri la Savama. A-l scoate pe altă cale prezintă și mai multe riscuri. M-am gândit și eu înaintea dumneavoastră. Nu sunt decât două posibilități: prin Turcia sau prin Baluchistan. Dar amândouă sunt la fel de periculoase. În general, călăuzele își omoară clienții și apoi le fură banii. Dumneavoastră ce idee aveți?

– Înainte să vă explic, pledă Malko, am nevoie de câteva informații. Acceptați să mi le dați?

Jack Higgins nu ezită deloc.

– Depinde despre ce informații este vorba.

– Vorbiți cu el în mod regulat?

– Da, dar toate convorbirile sunt ascultate.

– Aveți vreun cod care să vă permită să transmiteți informații?

– Nu.

– La Teheran, are libertate de mișcare?

– Da, însă e urmărit pas cu pas. Dacă s-ar îndepărta de oraș, s-ar interveni imediat.

– De când ați plecat dumneavoastră s-a mai dus la aeroportul din Mehrabad?

Jack Higgins ezită câteva clipe.

– Da, de două sau de trei ori, ca să conducă prietenii sau legăturile care plecau.

– Este inteligent? Se mișcă repede?

Privirea bătrânului se lumină.

– Da, este foarte inteligent.

Malko îi căută privirea.

– Bine, cred că planul meu va merge.

Jack Higgins nu mai reacționă ca un jucător de pocher.

– Bine, să încercăm. Dar, amintiți-vă, eu nu cred în miracole.

Capitolul XIV

Cyrus Jahanbi trecu pe sub fresca imensă ce decora holul clădirii Naţiunilor Unite, evocând într-un stil afectat pasărea Phoenix renăscând din propria cenuşă speranţa de pace... Acest decor învechit dăinuia de peste patruzeci de ani.

Absorbit de gânduri, iranianul nici măcar nu observă decorul. Ziarul *New York Times,* ediţia de prânz, conţinea o ştire care-l făcu să-şi piardă pofta de mâncare. În ajun, aproape că trecuse pe lângă catastrofă... Cel mai bun lucru era fără tăgadă duşmanul binelui. Temându-se de slăbiciunea lui Jack Higgins, a dorit să-l elimine fiindcă făcea presiuni asupra lui. Amina, negresa americană, membră în mişcarea *Black Muslims* şi amanta lui Omar Abulima, braţul înarmat al Jihadului din New Jersey, eşuase în mod lamentabil scăpând prin fugă.

Iranianul simţea şi acum un ghem în stomac. Dacă s-ar fi lăsat prinsă, FBI-ul ar fi ajuns foarte departe, compromiţând total operaţiunea. Şi toate astea din cauză că, acum câteva zile, un bărbat a vorbit prea mult, la mii de kilometri distanţă de aici, tocmai în Gaza...

Cyrus Jahanbi salută garda de la intrare şi o luă pe jos pe First Avenue, ajungând în Grand Central, apoi merse de-a lungul străzii 42 spre Time Square. Când ajunse aici, trecu pe celălalt peron, şi luă *Orange line* până la Colombey Circle. De aici, luă trenul pentru World Trade Center, dar coborî cu câteva secunde înainte să se închidă uşile, având grijă să nu fie urmărit. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, prima lui grijă ar fi fost să scape de urmăritor. Era singur pe peron şi se grăbi pe culoarele gării ca să prindă *Brown line*, spre Queen's, imensul cartier popular de pe celălalt mal al lui East River. După douăzeci de minute, coborî la staţia Parsons Boulevard. Era un cartier sărac, cu cocioabe cenuşii şi căsuţe învechite care şi-au pierdut strălucirea. Cartierul era străbătut de foarte multe autostrăzi. Era deprimant.

În faţa unei staţii de benzină *Amoco*, era parcat un taxi galben. La volan, recunoscu silueta masivă a lui Omar Abulima. De cum se urcă în maşină, îl şi întrebă:

– Ai schimbat bine plăcuţele?

Omar făcea pe taximetristul, fapt ce-i uşura enorm deplasările.

– Bineînţeles, îl asigură palestinianul.

De cinci ani, de când făcea parte din Jihad, FBI-ul nu îl reperase. Ducea o viaţă liniştită pe care o împărţea între apartamentul său, moschee şi serviciu. El o sfătuise pe Amina să se mute la simpatizanţi.

Parcurseră vreo două mile prin centrul cartierului Jamaica şi ajunseră pe bulevardul 91, mărginit în mare parte cu depozite şi spaţii comerciale. Taxiul galben se opri în faţa numărului 13901, o clădire cu două etaje, al cărei parter era ocupat de un depozit. O furgonetă *Ryder*, la bordul căreia se aflau doi bărbaţi, staţiona în faţă: unul era Ali Yasin, celălalt, Mahmud Farmayan, inginerul electronist. Acesta închiriase depozitul fiindcă era departe de locuinţa lui din Crown Highs, în Brooklyn.

Cei trei bărbaţi se îmbrăţişară rapid în timp ce taxiul pleca liber ca să nu atragă atenţia. Mahmud Farmayan descuie lacătul cu care era încuiată uşa metalică, iar Yasin băgă furgoneta în depozit. Înăuntru, mirosea a ulei, a praf şi a loc neaerisit.

Mahmud Farmayan îi conduse pe ceilalţi doi spre cutiile stivuite într-un colţ. Scrisul fusese acoperit cu mare grijă cu un strat de vopsea neagră. Se vedea limpede că au fost desfăcute, apoi închise la loc. Jahanbi le văzuse deja, însă Ali Yasin făcu ochii mari şi se întoarse spre iranian:

– Asta e? întrebă el cu emoţie.

Cyrus Jahanbi dădu din cap.

– Da, totul se află aici.

Erau patru lăzi. Una cam de un metru lungime şi patruzeci de centimetri lăţime, alta dreptunghiulară, de optzeci de centimetri pe şaizeci, a treia, în formă de tub, de şaizeci de centimetri şi, în sfârşit, o cutie mare metalică, vopsită în negru. Alături se găsea un teanc de documente puse într-un dosar. Ali Yasin nu-şi putea lua ochii de la ele. Pentru prima dată, visul său nebunesc începea să prindă contur datorită lui Cyrus Jahanbi. Acesta se uita la ceas.

– Trebuie să le încărcăm repede, să nu rămânem prea mult aici.

Cei trei bărbați se puseră pe treabă și totul dispăru în câteva minute în furgonetă.

– Sunt fragile? întrebă neliniștit Ali Yasin.

Mahmud Farmayan îl asigură că nu sunt.

– Nu, totul este bine ambalat.

Cyrus Jahanbi îi îmbrățișă îndelung pe cei doi, apoi se urcă în furgonetă.

– Fiți foarte atenți, îi sfătui el. Nu faceți exces de viteză. Dacă vreun polițist va dori să verifice încărcătura, știți ce aveți de făcut...

Mahmud Farmayan aprobă din cap. Era înarmat cu un Browning și o Uzi. Nu trebuia *cu nici un preț* ca poliția să afle ce era în furgonetă.

Inginerul se întoarse spre Ali Yasin.

– La Washington nu vor fi probleme cu depozitarea?

– Nu, spuse palestinianul, am închiriat o boxă într-un *mini-storage*, în Virginia.

Erau un fel de debarale închise pe care persoanele care nu beneficiază de pivnițe le închiriau ca să depoziteze tot felul de obiecte. Accesul era interzis, însă o dată ce intrai, făceai ce voiai. Yasin și Farmayan vor ajunge la Washington la căderea nopții.

Scoaseră furgoneta, Farmayan încuie hangarul cu cheia și se urcă la volan în timp ce Jahanbi se îndreptă pe jos spre stația de metrou din strada 179. Se apropia ora H.

* * *

Un Dodge gri aștepta în fața Aeroportului Național din Washington, iar la volanul lui se afla un bărbat tuns scurt. Îndată ce Malko își făcu apariția, din spatele lui apăru o namilă și îi aplică o lovitură în spate de-l făcu să-și scuipe plămânii.

– *Welcome home*! îi aruncă acesta. Nu ești fericit că îți revezi „dădaca" preferată?

– Sunt nebun de bucurie, Chris, îl asigură Malko urmându-l până la mașină. Unde e Milton?

– Își face exercițiul de tir la FBI.

Chris Jones și Milton Brabeck, „gorilele" de la CIA, fuseseră prieteni și parteneri de un sfert de secol și hoinăriseră împreună prin toată lumea. Erau un soi de Rambo *avant la lettre*, devotați trup și suflet *Company*-ei, care îl adorau pa Malko. Cu

antrenamentul lor demn de un portavion, nu se temeau decât de Dumnezeu și de microbii din Lumea a Treia care, după părerea lor, începea cu California.

Vehiculul ieși din aeroport, luând-o pe George Washington Memorial Parkway, de-a lungul fluviului Potomac. Trecând prin fața cimitirului Arlington, Chris Jones îi dădu un cot lui Malko.

– Îți aduci aminte, nu-i așa?

– Da, a fost o poveste ciudată.

Acum câțiva ani, Malko descoperise o „cârtiță" învăluită în misterele de la CIA.[1] Una dintre cele mai frumoase lovituri primite de defunctul KGB. Dar toate astea erau atât de departe acum...

– Și-acum tot în găleată ești? îl întrebă Chris Jones.

– Și mai și! oftă Malko.

Cum nu avea dreptul să spună nimic, nici măcar lui Chris Jones, se lăsă din nou tăcerea până ajunseră la gardul cu grilaj de la Langley, sediul lui *Central Intelligence Agency*. Mașina îl lăsă la poarta principală a mărețului edificiu alb în formă de U. Chris Jones arătă permisul unuia dintre ofițerii de pază din holul în care era gravată deviza agenției: „Vei cunoaște Adevărul și vei deveni mai puternic".

După ce dădu un telefon, Chris Jones îl anunță:

– Ești așteptat în sala 6005, lângă sufrageria șefilor.

Malko luă liftul însoțit de un paznic. John Powell, șeful Centralei din Ierusalim, îl întâmpină pe coridor cu un aer obosit.

– Adineauri am sosit de la Ierusalim, îi spuse el, și n-am închis un ochi în hârbul ăla de avion. Sunt frânt. Toți cei de la CTC[2] sunt în păr aici, plus DDO[3] de la divizia Operațiuni. Fă tot posibilul să le iei piuitul...

Malko pătrunse într-o încăpere vastă, ale cărei ferestre cu vitralii aveau vedere spre pădurea ce înconjura Langley. Vreo douăsprezece persoane erau deja instalate în jurul unei mese lungi și dreptunghiulare, cu cafele și Coca-Cola în față. Bărbatul care stătea în capul mesei se ridică. Era Richard Baxter, directorul adjunct al diviziei Operațiuni. Malko îl mai întâlnise o dată.

---

1. Vezi SAS nr. 90: *La taupe de Langley* (Cârtița de la Langley)

2. Centrul antiterorist *(Counter Terrorism Center)*

3. Deputy Director of Operations

Americanul făcu prezentările. Grupul constituia celula cea mai importantă care evalua problemele antiterorismului din Statele Unite. Era compus din trei psihiatri, trei experţi în armament şi explozibil, trei agenţi care au avut deja de-a face cu cei care luau ostatici, doi specialişti din Iran, un agent infiltrat în comerţul cu arme.

Malko se aşeză şi imediat fu servit cu o cafea scârboasă, iar John Powell îşi începu expunerea într-o tăcere mormântală. Apoi, Richard Baxter luă cuvântul, rezumând situaţia.

– După cum puteţi să constataţi şi dumneavoastră, în lumina celor ce vi s-au dezvăluit aici, avem toate motivele să credem că se pregăteşte un atentat împotriva preşedintelui Bill Clinton. De asemenea, mai ştim că acest complot este rodul unei alianţe între elementele iraniene şi anumiţi palestinieni cu tendinţe foarte radicale, oameni care fac parte din Hamas sau din Jihad.

După o scurtă întrerupere, Richard Baxter întrebă asistenţa dacă era vreo legătură între diferitele facţiuni.

Unul dintre experţii în Orientul Mijlociu luă imediat cuvântul:

– Suntem siguri că toate organismele Jihadului – palestinian, libanez, egiptean sau algerian – au legături cu Iranul şi că există nişte punţi care permit organizarea unor operaţiuni foarte prompte. Am cunoştinţă că la noi în ţară există activişti palestinieni infiltraţi printre sutele de mii de refugiaţi.

– Şi iranienii?

– Au şi ei reţele „amorţite", dar nu am reuşit să le identificăm încă. Numeroşi funcţionari din Ministerul iranian al Informaţiilor, sub acoperire diplomatică, acţionează în sânul delegaţiei de pe lângă Naţiunile Unite din New York, persoane neidentificate de FBI.

– Mulţumesc, să continuăm, spuse Richard Baxter. Jack Higgins, negustorul de arme pe care unii dintre noi îl cunosc, a recunoscut *off the record* că a participat la proiect. Jim, ai putea să ne spui în ce fel a intervenit?

Jim Sagamore, un chelios cu sprâncene negre, expert în vânzări de armament, deschise dosarul dinaintea lui.

– Jack Higgins nu este un necunoscut, începu el. A mai colaborat cu *Company*, furnizându-i unele informaţii. Este un afacerist care nu a lezat niciodată interesele ţării. Este prea deştept ca să treacă de linia roşie. Pe de altă parte, lucrează mult cu nenumăraţi fabricanţi de-ai noştri, printre care şi concernul Martin-Marietta, care are o părere excelentă despre

el. Firește, ca majorității comercianților, i s-a întâmplat să livreze arme cu certificate de *end-user* falsificate, dar a făcut-o la cererea noastră.

– A lucrat și pentru Iran? întrebă Malko.

– Niciodată, până la afacerea cu acele „Klystrons". Dar păstrează contactul cu ei, ducându-se acolo în mod regulat. Embargoul nu va dura o veșnicie.

– Cum ar putea fi el de folos într-un proiect de atentat? întrebă din nou Malko.

Răspunsul veni din partea unuia dintre experții în explozibile.

– Probabil că ajută gruparea să facă rost de materiale sofisticate. În Statele Unite, nu posedă nici un fel de logistică și este foarte greu să importe în mod clandestin. Decât în cazul în care cunosc filiera, ca Jack Higgins, de pildă. El lucrează cu vreo douăsprezece țări producătoare de armament.

– Putem să aflăm despre ce tip de armament este vorba? întrebă directorul diviziei Operațiuni.

– Este imposibil, răspunseră într-un glas cei doi experți.

O tăcere apăsătoare se așternu în sală și majoritatea asistenței profită de ocazie pentru a bea o Coca-Cola. De afară nu pătrundea nici un zgomot, datorită ferestrelor antifonice și antiglonț.

Directorul diviziei Operațiuni reluă discuția adresându-se psihiatrilor.

– Ținând seama de ceea ce ați aflat, e posibil să-l forțăm pe Jack Higgins să vorbească?

Cei trei medici aveau fotografia negustorului de arme în față. Cel mai vârstnic, William Campbell, un bărbos buzat și păros, plin de diplome, spuse pe un ton decisiv:

– Cunosc eu genul ăsta de oameni: este imposibil! În afara cazului în care i se administrează substanțe chimice.

– Ce vreți să spuneți? întrebă directorul diviziei Operațiuni.

– Adică Pentothal sau un echivalent, zise psihiatrul.

Făcând exces de zel, ceilalți doi psihiatri spuseră într-un glas:

– Nu suntem la fel de formaliști precum domnul Campbell, dar ar putea dura câteva săptămâni, până am ajunge să-i diminuăm rezistența psihică. Sentimentul patern exacerbat și cel acut de vinovăție...

– Vă mulțumesc, îl întrerupse brusc directorul diviziei Operațiuni.

Edificat, se întoarse către experţii în explozibili şi atentate:

– În acest moment nu ştiu dincotro vine pericolul, dar vă întreb dacă ar putea fi adoptate măsuri concrete de diminuare a acestuia?

Unul dintre experţi zâmbi.

– Numai dacă l-am închide pe preşedinte în buncărul de la Pentagon şi l-am obliga să şadă acolo până la noi ordine... Altminteri, reluă el după ce încetară şuşotelile din sală, măsurile de prevedere obişnuite trebuie întărite în mod preventiv. Protecţia cea mai apropiată este asigurată de garda de corp. Vom alerta şi NSA[1], în cazul în care va intercepta conversaţii suspecte, FBI-ul şi serviciile din străinătate...

Directorul diviziei Operaţiuni îl opri. Toate aceste măsuri nu vor fi de-ajuns.

– Domnilor, vă mulţumesc, spuse el.

Psihiatrii şi experţii ieşiră unii după alţii. Au rămas numai Malko şi John Powell. Directorul se duse la bar şi scoase o sticlă de Johnnie Walker, îşi turnă o porţie dublă, o sorbi la repezeală şi bine dispus, se întoarse spre Malko:

– Cred că singura modalitate de a ajunge la vreun rezultat este să încercăm planul dumneavoastră de exfiltrare a lui Alexander Higgins din Teheran. Cu toate că sunt extrem de puţine şanse de reuşită. Există o singură dificultate: eu nu vă pot ajuta cu nimic la faţa locului.

Malko a crezut că nu aude bine.

– Cum, nu aveţi pe nimeni la Teheran?

– Ba da, doar „surse" infiltrate în rândul armatei iraniene, care nu vor să riste să fie identificaţi. Şi un grup format acum un an, denumit *Babak Khoramchar*. Sunt foşti monarhişti şi victime ale regimului aiatollahilor, care comit atentate la Teheran şi au înjghebat o mişcare de rezistenţă de proporţii mai mici în Baluchistan. Nici nu se pune problema să-i amestecăm într-o misiune ca a dumneavoastră.

Malko avu impresia că a intrat sub duşul rece ca gheaţa.

– În concluzie, trebuie să mă descurc singur-singurel.

– Din momentul în care Alexander Higgins a părăsit teritoriul iranian, *Company* vă va sta la dispoziţie, confirmă directorul

---

[1] *National Security Agency – însărcinată cu interceptarea comunicaţiilor prin satelit*

diviziei Operaţiuni. Dar înainte, este imposibil. S-ar putea ca tratamentul să dea rezultate mai rele decât boala însăşi. Povestea asta este îngrozitoare, suntem înconjuraţi din toate părţile. Nici măcar pentru evitarea unui atentat împotriva preşedintelui nu pot să activez oameni în Iran fără să am certitudinea că nu-i voi pierde.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât Malko îşi dădea seama că Richard Baxter nu credea în posibilitatea exfiltrării lui Alexander Higgins din Iran. Şi, sincer vorbind, nu-l putea condamna pentru asta.

– Foarte bine, o să încerc imposibilul, se resemnă Malko. În seara asta plec spre Europa căci nu mai e nici un minut de pierdut.

Era prea târziu să mai prindă Concordul companiei Air France, dar va zbura cu un Airbus A 340 aparţinând tot companiei franceze. Cursa era la şase şi un sfert din Washington, cu legătură pentru Viena. Totul depinde de întâlnirea lui din capitala Austriei.

* * *

Mini-storage-ul din Macomb Street, mai sus de Connecticut Avenue, în nord-vestul Washingtonului, era apărat de un grilaj înalt, înconjurat de reflectoare şi păzit zi şi noapte. Când furgoneta ajunse acolo, un Ford cu două portiere staţiona deja în faţă. Şoferul aprinse o dată farurile, apoi de trei ori, semnal căruia îi răspunse Mahmud Farmayan.

Ocupantul Fordului coborî. Era un bărbat cu prestanţă, mustăcios, cu un toc Ray-Ban la curea, îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni din pânză. Dădu mâna cu ceilalţi doi şi le spuse:

– Eu sunt Reza Ghodzadeh.

Ali Yasin se uita la el ca la Dumnezeu. De el depindea tot planul lui. Poarta cu grilaj se deschise şi se urcară pe o rampă la etajul al doilea care era pustiu. Boxa era goală. În zece minute, cutiile au fost descărcate şi cei trei se încuiară pe dinăuntru, la lumina becurilor fără abajur. Aveau la îndemână câteva scule, iar Mahmud începu să deschidă cu precauţie cutiile.

Apoi, el şi Reza discutară unele detalii tehnice sub privirile pline de încântare ale lui Yasin care pricepea şi el din când în când câte ceva. În final, interveni neliniştit:

– Avem tot ce trebuie?

– Absolut, confirmă Reza Ghodzadeh.

– Trebuie să trecem la acțiune cât mai grabnic, spuse Mahmud Farmayan. Avem ordin de la Teheran.

– Din partea mea, nu sunt probleme, zise Reza. Dar am nevoie de week-end-ul ăsta ca să ambalez totul. Nu pot să lipsesc în timpul săptămânii, ar bate la ochi. Ne întâlnim mâine dimineață tot aici și vă voi conduce la lacul Accotink, altfel vă va fi greu să găsiți singuri proprietatea.

– E mare? întrebă Ali Yasin.

– Nu, e doar o cabană, am un hangar și câțiva acri de pământ. Nu mai stă nimeni în locul ăsta uitat de lume și se ajunge foarte greu. Cred că vom opera duminică seara. (Se întoarse spre Ali Yasin.) Pe urmă e rândul vostru să dați cale liberă, cred.

Palestinianul nu-și mai încăpea în piele de important ce era. Reveni la planul dintâi. Totuși, neliniștea nu-i dădea pace.

– Dacă ratăm, nu există nici un risc?

Reza Ghodzadeh zâmbi cu ironie.

– Este un material nou. Riscurile unei arme sofisticate sunt inerente, dar e egal cu zero.

Ali Yasin căpiase de tot: peste câteva zile, președintele Statelor Unite, dușmanul numărul unu al palestinienilor, aliatul sioniștilor, va muri. Iar el va fi avut un rol în acest scandal.

Mahmud Farmayan despături un sac de dormit. Va dormi în boxă ca să evite înregistrările la hotel și ca să vegheze asupra prețiosului material. Astfel, a doua zi va fi pregătit de lucru.

Cei trei bărbați se despărțiră. Ali Yasin se urcă la volanul furgonetei, iar Reza Ghodzadeh merse cu mașina lui.

Tot drumul până la Georgetown, Ali Yasin jubila în sinea lui. Ce lovitură vor primi Statele Unite de la el, un biet profesor de biologie la Universitatea George Washington! Numele lui va trece în posteritate.

Capitolul XV

Sissi Weikersdorf se instalase pe terasa *Sacher* plasată chiar în centrul Vienei, cu o farfurioară cu fursecuri și o ceașcă de ceai în față. Purta o rochie încheiată la baza gâtului și se oprea exact sub genunchi, era machiată discret, iar pantofii nu aveau tocuri prea înalte. O ținută foarte la locul ei. Verigheta îi strălucea pe degetul de la mâna stângă. Nu semăna deloc cu somptuoasa vampă care sosise la castelul din Liezen acum două săptămâni. Văzându-l pe Malko, chipul i se lumină. Se ridică brusc și-l îmbrățișă fără să-l sărute.

– Cât de mult mă bucur să te văd! șopti ea.

Modul în care se înghesuia în el spunea mai mult decât toate discursurile interminabile. Malko o sunase cu două zile în urmă din New York ca să fixeze întâlnirea.

– Soțul tău nu este aici? o întrebă el.

– Uite-l, răspunse ea.

Un bărbat înalt, brunet, cu părul pieptănat pe spate, își croia drum printre mese. Sissi făcu prezentările. Soțul ei, Gunther, îi zâmbi cu căldură lui Malko.

– Mulțumesc pentru invitația de atunci, aș fi fost încântat să vin cu Sissi, însă după cum știți, nu eram în țară. Sissi a fost plăcut impresionată de seara petrecută la dumneavoastră...

Malko se rușină. În plus, soțul lui Sissi era foarte simpatic.

– Tot la Teheran vă duceți?

Gunther ridică ochii la cer.

– Din păcate! Am venit numai pentru trei zile, dar trebuie să mă întorc până găsim un alt șef de escală. Sper să nu dureze prea mult. Atmosfera este apăsătoare. Acolo, iranienii sunt dezlănțuiți, însă în public se supun disciplinei mola.

– Austrian Airlines are destule zboruri în cursul săptămânii?

– Două curse Teheran – Viena, lunea și miercurea. Plecarea

este la ora patru fără douăzeci dimineața, iar sosirea în Viena, la șase și zece, datorită decalajului de fus orar.

– Când plecați din nou?

– Marți, cu cursa de la șapte și douăzeci seara.

– Sissi v-a vorbit despre problema mea?

Gunther Weikersdorf aprobă din cap.

– Mi-a spus că vreți să scoateți din Iran pe cineva care e reținut cu forța. Este foarte greu, ca să nu spun imposibil. Din nefericire, nu văd cu ce vă pot ajuta. Controalele sunt extrem de severe pe aeroportul din Mehrabad. Uneori, pe iranienii care, în aparență, sunt în ordine îi prind în ultimul moment. Și pentru străini este la fel.

– Vă cred, spuse Malko. Totuși, poate mă ajutați într-un fel. Nu am dreptul să vă spun totul, însă ieșirea acestui tânăr din Iran are o importanță vitală.

– Dacă pot să vă ajut, o voi face cu plăcere, spuse Gunther Weikersdorf.

– Unde stați cât durează îmbarcarea?

– Supraveghez operațiunea din spatele ghișeului companiei Austrian Airlines.

Fascinată de discuție, Sissi uită de prăjituri. Malko ajunse la punctul decisiv.

– Dacă persoana în discuție vă va căuta, ați putea să-i dați o legitimație de îmbarcare?

– Nu acolo, dar la toaletă s-ar putea. Însă nu pot să-i dau decât o legitimație G.P.[1]

– Se poate urca la bord cu ajutorul ei?

– Da, dacă are acte în regulă. În direcția asta nu pot să intervin.

– Ar fi posibil, eventual, să-l însoțiți până la scara avionului?

– Da, admise Gunther Weikersdorf după o scurtă ezitare, dar nu înseamnă că astfel am înlăturat toate riscurile.

– Dacă se ivește vreo problemă, cum îl scoateți din vamă?

– Va exista un bilet din acesta, îl asigură Malko. Dacă va merge, *Company* vă oferă o sută de mii de dolari.

Soțul lui Sissi îi zâmbi cu răceală.

– Nu vreau bani. Am auzit de dumneavoastră și vă respect; soția mea m-a rugat să vă fac acest serviciu. Acum trebuie să plec.

---

1. Personalul companiei aeriene

– Perfect, spuse Malko. Sper ca peste câteva zile, tânărul să vină să vă ceară legitimația de îmbarcare. Îl cheamă Alexander Higgins. Dacă nu vine, înseamnă că nu a reușit să rezolve celelalte probleme...

Gunther Weikersdorf îi strânse mâna și plecă. Sissi era tulburată.

– Sper că soțul meu nu riscă nimic, nu-i așa? se alarmă ea. Știi, în ciuda celor întâmplate, țin enorm la el.

– Nu va risca nimic, o liniști Malko.

Privirile li se încrucișară, iar ea se înroși.

– Trebuie să plec, spuse ea. În seara asta cinez cu Gunther și am oră la coafor.

Se ridicară amândoi deodată. Înainte de a se despărți, ea îl întrebă cu prefăcută detașare:

– Rămâi la Viena?

– Nu cred, spuse Malko. Mai am ceva de făcut în Statele Unite.

Imediat ce se urcă în mașină, îi zise lui Elko Krisantem care era la volan:

– Elko, pleci la Teheran.

* * *

Ali Yasin, care stătea pe un scaun la intrarea în hangar, unde cei doi iranieni făceau ultimele verificări la mașinăria lor infernală, nu-și putea lua ochii de pe prima pagină a ziarului *Sunday Times*. Acesta anunța parafarea apropiatului acord de pace dintre Yasser Arafat și Itzhak Rabin pe baza unei autonomii parțiale asupra teritoriilor ocupate: este vorba despre fâșia Gaza și Ierihon... Nu era vorba nici pe departe de independența cerută de grupările Hamas și Jihad. Ierusalimul nu era amintit în acord.

Palestinianul puse ziarul jos și contemplă lacul ce se desfășura dinaintea hangarului, mormăind câteva înjurături la adresa lui Arafat. A trădat cauza palestiniană. Era o rușine și o infamie. Ali Yasin fierbea de turbare. Mâna care-i atinse umărul îl făcu să tresară. Mahmud Farmayan îl fixa cu ochii înroșiți de oboseală. Lucrase fără încetare patruzeci și opt de ore.

– Frate, suntem gata, îl anunță iranianul. Totul merge strună. Când crezi că putem să dăm lovitura?

Încă furios, Ali Yasin bălmăji un răspuns din care nu se putea înțelege nimic. Încă o dată, evreii aveau să triumfe. Deodată, privirile îi căzură pe o frază din ziar care părea scrisă cu litere de foc. Citi din nou articolul și îl răsciti, până când a fost sigur că nu s-a înșelat. Înțelesese bine ceea ce citise.

– Mai așteptăm câteva zile, spuse el dintr-o dată.

Reza Ghodzadeh, care se apropie și el, îl întrebă:

– Bine, dar de ce? În zilele următoare vremea va fi numai bună.

– În curând vom avea o ocazie și mai bună, zise Ali Yasin enigmatic.

Cei doi iranieni se uitară unul la altul. Nu le plăcea schimbarea aceasta în program. Cu glas blând, Mahmud Farmayan făcu următoarea remarcă:

– Fratele Cyrus Jahanbi vrea ca operațiunea să se înfăptuiască cât mai repede posibil.

– O să-i explic eu lui, făcu pe un ton sec Yasin. Va înțelege.

* * *

Îmbrăcat cu o vestă din piele, cu jeanși și neras, Elko Krisantem intrase perfect în rolul de camionagiu. Vorbind o germană stricată, încerca să-i explice funcționarului iranian de la consulatul din Viena că avea nevoie de o viză de tranzit ca să se ducă să-și recupereze camionul rămas în pană acum șase săptămâni în apropiere de Bander – Abbas.

Iranianul îl asculta cu gândurile aiurea. Elibera destul de frecvent astfel de vize șoferilor internaționali. Observând accentul interlocutorului său, îl întrebă:

– Nu sunteți neamț?

– Sunt turc, zise el cu mândrie.

Discuția se derulă în turcă. Funcționarul era de origine kurdă, din apropierea frontierei. Consultă distrat dosarul pregătit cu grijă de Centrala vieneză a *Central Intelligence Agency*, în colaborare cu serviciile secrete austriece. Nu lipsea absolut nimic. S-au folosit de un caz real, dar cu unele mici modificări...

– Vă voi acorda viza doar pentru cincisprezece zile, dar numai una de tranzit, îl anunță iranianul. Veniți poimâine.

Îi dădu o chitanță și îl conduse până la ușă.

* * *

Malko ațipi în Concordul nou-nouț al companiei Air France, decorat de Andrée Putman. Zbura spre New York. Acum își făcea siesta la viteza de două mii de kilometri pe oră. Elko aștepta la Viena, pregătit de plecare, cu un bilet pentru cursa Teheran – Viena, pe numele lui Alexander Higgins. Mai rămânea doar să-l convingă pe Jack Higgins.

Imediat ce ajunse pe aeroportul Kennedy, se și repezi la telefon și așteptă să sune cu inima bătând cu putere.

– Alo?

Era vocea tranșantă a lui Jack Higgins.

– Tocmai am sosit, îl anunță Malko, trebuie să ne întâlnim cât mai repde.

– Aveți vești?

În vocea negustorului de arme se simțea totuși o speranță.

– Da, zise Malko.

– Ne vedem într-o oră la *Plazza*.

Până acum, Malko nu mai hoinărise atât pe artera Van Weck Expressway, cuprinsă de febra circulației matinale. Ros de neliniște, se aștepta în fiecare clipă să audă la radio știrea că președintele Statelor Unite a fost victima unui atentat. Era aproape zece, când opri la *Plazza*. Îi trebuise cam tot atâta timp ca să ajungă de la aeroportul Kennedy cât traversase Atlanticul în Concorde! Lumea parcă înnebunise.

Jack Higgins aștepta liniștit la masa lui obișnuită. Malko nu avu timp să-și comande o cafea că și începu să-i povestească, în timp ce parcurgea lista de bucate, despre măsurile organizatorice luate în vederea exfiltrării fiului său. După ce termină expunerea, îl întrebă cu tristețe în glas:

– Ce părere aveți în legătură cu acest plan?

Negustorul de arme dădu din cap tot atât de liniștit.

– Nu cred că veți reuși să faceți ceva. Dar puteți încerca. Mă tem că Alexander nu va putea trece de obstacolele de pe aeroport. Au controale foarte stricte.

– Mai e o problemă, zise Malko. Dacă nu va fi prevenit, fiul dumneavoastră nu va avea încredere. Am nevoie de ajutor în această privință. Trebuie să-i dați o scrisoare celui care îi duce biletul.

– De acord, aprobă Jack Higgins.

– Unde locuiește în Teheran?

– La hotelul *Istiqal,* fostul *Hilton,* camera 1605. Dar nu trebuie să folosim telefonul de acolo ca să luăm legătura cu el, fiindcă este ascultat tot timpul. Trebuie să-i înmânăm documentele lui personal, în cameră. Își petrece mult timp la hotel pentru că nu prea are ce face.

În jurul lor, oamenii de afaceri discutau aprins sub soarele torid care apăsa New-York-ul. Acest dialog părea ireal... Malko avea impresia că în fine își atinsese scopul.

– În concluzie, sunteți de acord?

– Da, răspunse Jack Higgins, dacă va fi exact cum susțineți. Altfel, veți regreta toată viața.

Malko nu dorea să lase lucrurile nelămurite.

– Nu pot să garantez că nu-l vor intercepta la aeroport.

Jack Higgins clătină din cap.

– M-am gândit de la început. Dar e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Le va spune iranienilor că l-a lovit damblaua. Cred că va ține figura. Iranienii nu știu că vorbesc cu fiul meu aproape în fiecare zi. Dacă aflu că-i fac probleme, ei știu bine că sunt în stare să rup „legătura" cu țara lor. Și nu cred că-și doresc așa ceva.

Malko simțea cum îi crește inima.

– Am nevoie de scrisoare cât mai repede posibil. O voi duce personal la Viena. Rămân acolo ca să-l primesc pe fiul dumneavoastră. Când îi vor observa dispariția, iranienii vor reacționa violent. Vom lua împreună avionul spre New York.

– Îndată ce va ajunge la Viena, vreau neapărat să vorbesc cu el.

– Bineînțeles.

Jack Higgins se ridică.

– Veniți peste o oră să luați scrisoarea.

De îndată ce-l conduse pe Malko, se așeză la birou și scrise dintr-o suflare.

După ce sigilă plicul, se duse la bar, luă sticla de Gaston de Lagrange XO, își turnă în pahar și se instală în fotoliul cel mai comod, dar mai întâi, își puse un disc cu muzică clasică. Combinația dintre Bach și coniacul fin îi alungă până la urmă tristețea.

* * *

De pe terasa aeroportului Schwechat, Malko se uita la

aparatul 747 al companiei Austrian Airlines care se ridica spre cer. Era ora şapte şi douăzeci de minute. Elko Krisantem se afla la bord cu scrisoarea lui Jack Higgins, cu biletul pentru fiul lui, plus cinci mii de dolari în bancnote de câte o sută. Avea şi el un bilet Teheran–Bander-Abbas. De acolo, se ducea la Dubai sau la Abu Dhabi. Viza de tranzit nu menţiona şi itinerarul, ci numai durata. Va spune că i s-a furat camionul.

– N-aş vrea să fiu în locul lui, mormăi Chris Jones care stătea în spatele lui Malko.

– *Iran sucks!*[1] înjură Milton Brabeck.

CIA îi pusese la dispoziţie pe cele două gorile pentru a-l proteja îndeaproape pe Alexander Higgins. Dacă totul mergea bine, acesta va sosi cu avionul de miercuri, dar nu se ştia nimic precis dinainte.

Cei trei urcară cu scara rulantă care ducea în holul central al aeroportului. În momentul în care Malko se pregătea să iasă, zări, din spate, o siluetă cunoscută. Aceasta ajunse în dreptul lui.

– Sissi? Ce faci aici?

Femeia se întoarse mirată şi în mod vizibil tulburată.

– Malko! Credeam că eşti la New York.

– Am sosit azi-dimineaţă.

– L-am condus pe Gunther care a plecat la Teheran, îi explică ea.

– Hai să luăm masa împreună, îi propuse Malko.

Sissi Weikersdorf îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

– Crezi că ar fi înţelept? îl întrebă ea. Mi-e ruşine. Gunther de-abia a plecat.

Dar nu rezistă tentaţiei când Malko o prinse de braţ şi o conduse la maşină.

– Eu sunt singur, tu la fel, ar fi o prostie să cinăm separat. Te duc la *Palatul Schwartzenberg*.

Era unul dintre restaurantele de lux din Viena, cu o atmosferă extrem de romantică. O instală pe Sissi în Rolls, închise portiera şi, înainte de a porni, le făcu un semn discret celor două gorile care observaseră scena.

Cu un aer de filozof, Chris Jones se întoarse spre Milton Brabeck: Mac Donald's pe-aici.

---

1. Fac ceva pe Iran!

Milton oftă în timp ce se uita la farurile Rolls-ului care se îndepărta.

– De ce nu ni se întâmplă și nouă chestii dintr-astea? Cu toate că nici pentru noi nu este așa de rău...

– Nu trebuie să-l invidiezi, făcu Chris Jones cu amărăciune. Până la urmă, se va îmbolnăvi de SIDA. Există totuși un Dumnezeu...

– Mă-ndoiesc pe zi ce trece, mormăi în barbă Milton Brabeck.

* * *

Sticla de Dom Pérignon era goală și toate bulele păreau că s-au îngrămădit în ochii strălucitori ai lui Sissi. Plin de tact, șeful de sală așezase perechea la o masă de lângă grădină, într-o zonă întunecată, luminată doar de un sfeșnic pus strategic aproape de ei. Sissi își încrucișă privirea cu a lui Malko și lăsă pleoapele în jos.

– N-ar trebui să fim aici, murmură ea.

– Soarta, zise Malko. Doar n-am pus la cale întâlnirea. Sunt fericit însă că s-a întâmplat așa.

Atinse mâna tinerei contese care și-o retrase rapid. În ochii ei trecu un fulger de neliniște.

– Și eu voiam să te întâlnesc, spuse, ca și cum ar vorbi numai pentru ea. Dar nu trebuia. Acum sunt nevoită să plec. Hai să mergem...

Malko plăti nota și se urcară în Rolls. În fața casei lui Sissi, coborî în același timp cu ea. Nu schimbară nici o vorbă până când ajunseră pe palier. După ce descuie ușa, Sissi se întoarse către Malko, cu privirea rătăcită.

– Noapte bună, mulțumesc pentru cina minunată.

Fără să-i răspundă, Malko o prinse în brațe și simți cum se încordează. Întoarse capul într-o parte ca să n-o poată săruta.

– Du-te, îi zise ea.

O forță să-și ridice chipul spre el și își apăsă gura pe a ei. Rezistă astfel câteva secunde, apoi întredeschise buzele, iar trupul se lipi de el într-o îmbrățișare pasională. Acum era totuna cu el; bazinul se balansa ca și cum ar fi făcut dragoste. Pentru o clipă se dezlipi de el, își îndepărtă gura de a lui și gemu:

– *Mein Gott, mein Gott!* Chiar aici! Mi-e atât de rușine!

Rușinea se topi pe dată ca zăpada sub razele soarelui, când

Malko începu s-o mângâie. Încet, încet, el o împingea pe Sissi spre o încăpere tapițată cu pânză, întinzând-o cu blândețe pe pat. Nu încercă să o dezbrace, dar îi atinse cu mâna coapsele strânse încă și reuși să se lipească de ea în ciuda zvârcolelilor ei. Începu s-o mângâie cu gingășie, dorind să declanșeze în ea plăcerea. Întâi, rămase nemișcată, apoi, puțin câte puțin, mușchii se destinseră, începu să respire sacadat, iar pubisul se ondula ușor la atingerea lui Malko. Cunoscându-i gusturile, el urcă spre piept, descheindu-i nasturii bluzei, ajungând la sutien, apoi la pielea catifelată a sânilor. Sfârcurile se înfiorară sub degetele lui care le răsuceau cu blândețe. Respira din ce în ce mai repede și se cambra sub greutatea lui.

– Așa, da, da, ușurel!

Malko o ascultă. După câteva clipe, Sissi slobozi un oftat, și îl strânse pe Malko de mână, în timp ce avea un orgasm puternic. El profită de momentul de relaxare și o dezbrăcă de tot, eliberându-i sânii grei în formă de pară. Sissi nu mai opunea rezistență. Nu protestă când se dezbrăcă și el, lăsând să se vadă sexul în erecție pe care ea îl înconjură imediat cu degetele.

– Of, sunt de-a dreptul nebună, șopti ea.

Începu s-o mângâie din nou, părăsind sânii și coborând până la abdomen, ascunzându-și fața între coapsele ei.

– *Nein!*

Sissi încercă să-l împingă ușor, apoi își depărtă picioarele ca prima dată și îl apucă pe Malko de păr. Fu scuturată din nou de un orgasm violent după care îl atrase spre ea. Malko se afundă în ea, iubind-o cu mișcări lente, retrăgându-se complet, apoi posedând-o aproape cu brutalitate.

Sissi suspina, gemea, se agăța de el ca un înecat. Totuși, Malko se retrase, căci ea nu mai rezista. Femeia înțelese această retragere ca pe o invitație și îi apucă sexul cu gura, dar cu sfială. Nu era prea îndemânatică, însă punea atâta suflet, încât îl aduse pe Malko imediat la capătul plăcerii. Trebui să se smulgă repede. Cu blândețe, o lungi pe burtă, se așeză în spatele ei și îi depărtă coapsele cu genunchii. Din instinct, Sissi se arcui ca o pisică. Se afundă adânc în ea și rămase acolo nemișcat, apoi începu o mișcare lentă de du-te-vino. Ținând mâna stângă sub Sissi, îi mângâia cu delicatețe clitorisul catifelat. Încă o dată, Sissi slobozi un oftat de satisfacție. Pielea i se înfioră, și atunci când Malko o posedă, începu să tremure. Rămaseră așa, până când ea îl întrebă cu surprindere:

– N-ai chef să juisezi?
– Ba da, firește, dar vreau să te am toată...
Ea râse.
– Dar nu este de-ajuns? Sunt terminată. N-am făcut niciodată atâtea lucruri cu un bărbat...
– Vreau să alung o amintire urâtă.
Sissi tresări.
– Nu!
– Cum vrei tu, zise el.
Începu din nou să o iubească. Ea întoarse capul spre el.
– Chiar vrei s-o faci așa? îl întrebă ea în șoaptă.
O sărută pe gât.
– Da.
– Atunci, nu mai sta, dar vezi să nu mă doară!
– Nu vreau să te forțez.
– Mă cam violezi un pic, dar fiindcă mă las eu...
Cu toată blândețea de care era în stare, Malko apăsă floricica îngustă. Simțind inelul musculos destinzându-se, Sissi scoase un țipăt ușor. Fesele încordate se îndreptară spre el, însă când să pătrundă, corpul lui Sissi îl respinse. Începu s-o mângâie, dar fără rezultat.
O mușcă încet de ceafă, resimțind o plăcere acută când sexul dur pătrunse în sfârșit în inelul strâmt. Sissi nu mai auzea nimic, concentrându-se asupra dorinței ei de a-i face plăcere, dar în același timp fiind moartă se frică. Malko îi așeză o pernă sub pântece, ridicându-i astfel bazinul. În poziția asta, putea s-o posede mai bine. Sissi gemu:
– Încetișor.
– Nu, făcu Malko.
Malko își pierdu capul cu desăvârșire. Uitând de orice grijă, se lipi de ea cu toată puterea și se afundă cât mai adânc. Sissi urlă. Prea târziu, însă. Începu apoi să geamă, să gâfâie, încercând să apropie coapsele contractate. Malko juisă imediat. Era și mai bine decât la Liezen. Aici avea tot timpul s-o aibă în voie. Se retrase ca s-o elibereze și o violă iarăși, la fel de sălbatic. Atunci miracolul se produse. În loc să opună rezistență, sfincterul se relaxă, lăsându-i cale liberă s-o pătrundă dintr-o dată. Sissi începu să se destindă la rândul ei.
– Da, e bine! gâfâi ea.
Își pierdu răsuflarea. Malko își păstră o clipă sângele rece. Simți cum urcă seva, dar voia să-și ofere un adevărat foc de

artificii. Sub greutatea trupului lui, era ascultătoare ca o păpușică. Dintr-o dată se smulse din ea, atrăgând un țipăt de reproș din partea ei. O prăvăli pe spate și se afundă în ea dintr-o singură mișcare.

Senzația fu atât de violentă, încât explodă imediat. Era aprinsă la față și mulțumită.

– Am impresia că m-ai violat, suspină ea. Dar a fost minunat!

Goală, goluță, cum era, se ridică și dispăru în încăperea de alături, apoi reveni cu o sticlă și două pahare.

– Nu m-am simțit niciodată atât de bine!

Malko o privi cum umple cele două pahare cu coniac și îl luă pe al lui. Dacă s-ar ivi vreo ocazie ca să-și trădeze băutura preferată – votca – iată, acesta era prilejul nimerit! Încălziră paharele între palme și băură cu înghițituri mici, sătui de atâta plăcere.

Mult mai târziu, Sissi îl întrebă:

– Ești sigur că Gunther n-o să pățească nimic?

– Sunt absolut sigur, o liniști Malko.

– Sper să ai dreptate. Am insistat mult până să accepte propunerea...

– Sunt sigur, zise Malko luând-o în brațe. De ce-ai făcut-o?

– Pentru că sunt foarte îndrăgostită de tine, îi șopti ea.

După câteva minute, Sissi adormi imediat. Malko rămase cu ochii deschiși și cu sufletul la mii de kilometri depărtare de Viena. În douăzeci și patru de ore, va afla dacă planul său nebunesc reușise.

Capitolul XVI

Hotelul *Istiqal* – fostul *Hilton* – își înălța silueta masivă deasupra înălțimilor Chemiran, în partea de nord a Teheranului. Taxiul înainta anevoie, urcând drumul în pantă. În spate, Elko Krisantem privea curios spectacolul oferit de stradă, femeile învăluite în rochii lungi, oamenii înghesuiți câte trei pe o motocicletă, iar vehiculele parcă se situau în afara prezentului. Credea că n-o să poată intra vreodată în Iran, deși avea acte în regulă. Un funcționar total delăsător îl făcuse să aștepte vreo trei ore într-un birou îngust, fără aer condiționat, lângă două femei care nu se mai opreau din plâns.

Naționalitatea și faptul că era musulman i-au permis să pună lucrurile la punct. În fine, putuse să plece de pe aeroportul Mehrabad cu pașaportul ștampilat și luă un taxi după ce schimbă două sute de dolari la banca Melli. Nu intenționa să facă mulți purici la Teheran. Își lăsase bagajele la aeroport de unde trebuia să plece cu zborul pentru Bander-Abbas, la șase seara. Spera să-l găsească pe Alexander Higgins la hotel, să-i predea mai repede documentele și să plece.

Taxiul se opri în fața hotelului cu fațada scrijelită de gloanțele mitralierelor, amintire de la revoluție.

Un steag american servea drept ștergător de picioare la intrarea principală. Elko intră în holul hotelului invadat de străini, de ziariști și de oameni de afaceri. Polițiști din Savama erau amestecați printre aceștia, bineînțeles, cu urechile pâlnie. Nimeni nu era bine îmbrăcat, dar nici el nu ieșea în evidență. Un iranian îl trase într-un colț și-l întrebă dacă nu voia să schimbe dolari. Elko îl îndepărtă pe eventualul provocator. După ce luă o cafea la bar, se îndreptă spre telefoanele publice și formă numărul din camera lui Alexander Higgins. Răspunse aproape imediat, iar Elko Krisantem închise. Tânărul era acolo.

Luă ascensorul şi bătu la uşa camerei cu numărul 1605. Alexander Higgins, îmbrăcat într-un trening albastru, deschise şi clipi repede.

– Cine sunteţi?

În tăcere, Elko Krisantem îi arătă plicul cu scrisul tatălui său. Tânărul păli, apoi îl invită înăuntru. Elko privi în jurul lui cu neîncredere; puteau fi microfoane. Prin gesturi, îl făcu pe Alexander să înţeleagă că trebuie să iasă din cameră. Pe culoar îi explică repede cine era şi îi înmână scrisoarea şi biletul de avion.

– Este grav? îl întrebă tânărul.

– Cât se poate de grav, zise Elko. Sunt nevoit să plec. Nu trebuie să fim văzuţi împreună. Am risca să ratăm totul.

Alexander Higgins părea înnebunit că-l vede plecând atât de repede.

– Nu mai pot! se plânse el. Şi, colac peste pupăză, vizavi e o moschee care mă scoală în fiecare zi la patru dimineaţa. Hotelul are două aripi: cea cu piscină este pentru bărbaţi, iar cealaltă pentru femei. Toată lumea se teme. Nu veniţi cu mine?

– Nu, spuse Elko. Este prea periculos. Trebuie să vă descurcaţi singur. Însă Gunther Weikersdorf vă va ajuta cu certitudine. După ce citiţi scrisoarea, ardeţi-o imediat. Nu lăsaţi în cameră biletul de avion, purtaţi-l la dumneavoastră. Gândiţi-vă dacă aveţi pe cine să conduceţi la aeroport.

– Tânărul reflectă câteva clipe.

– Da, nişte ziarişti canadieni care pleacă la noapte. Ne-am împrietenit aici... Orele trebuie să corespundă.

– Succes ! spuse Elko Krisantem.

Îşi strânseră mâinile îndelung, iar Elko luă liftul. Era neliniştit. Dacă iranienii descopereau că lucrează pentru CIA, era tocmai bun de băgat la zdup la Evin sau poate chiar mai rău...

Ajuns la parter, traversă holul la repezeală şi luă taxiul spre aeroport.

Pentru a-i conduce pe ziariştii canadieni care plecau cu zborul Air Canada la ora patru dimineaţa, a fost nevoie de două taxiuri. Din cauza poziţiei geografice a ţării, toate zborurile spre Europa făceau escală la Teheran în toiul nopţii.

Alexander Higgins cinase la *Hilton* cu prietenii lui şi îi spusese lui Majid, iranianul din Savama care-l supraveghea discret că îi conduce la aeroport şi că se va întoarce târziu. Nu a fost foarte greu. Nu era prizonier, ci doar un simplu ostatic... Îngerul lui păzitor, încântat că are o seară liberă, profitase de ocazie ca să se întâlnească cu nevastă-sa. Controalele de pe aeroport erau atât de riguroase, încât nu-i era teamă că-i va scăpa printre degete. Alexander a plecat fără nici un bagaj, luându-şi doar un pulover subţire căci seara se făcea răcoare. În camera lui domnea dezordinea obişnuită. Nu avea decât paşaportul asupra lui, biletul de avion şi două mii de dolari.

Îi încredinţase secretul lui Peter Ferrel, şeful echipei canadiene de ziarişti, care a jurat că nu va sufla nici un cuvânt şi că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-l ajute. În taxiul care-i ducea la aeroport, se străduia să râdă împreună cu canadienii bucuroşi că se întorceau acasă. Pentru prima dată nu era coadă la intrarea în aeroport. Coborâră din taxiuri şi trecură de filtrele care detectau metalele, apoi ajunseră în holul vast de unde se pleca. Alexander Higgins se uită de jur-împrejur. Locul gemea de poliţişti, căci oricine putea ajunge aici fără să aibă acte.

Se prezentară la poliţia de frontieră. Un funcţionar începu să cotrobăie prin bagaje şi practic să demonteze aparatele de fotografiat şi camerele de luat vederi ale ziariştilor, în ciuda protestelor acestora. Alexander Higgins vorbea un pic araba şi interveni, explicându-le de ce au venit în Iran. În sfârşit, poliţistul ceru să verifice biletele de avion şi aplică o ştampilă pe fiecare dintre ele, fără să-şi dea seama că biletul tânărului nu avea rezervare. Dar nu era treaba lui să verifice acest lucru. Cu inima cât un purice, Alexander Higgins îl întinse pe al său. Iranianul de-abia se uită la el, apoi îl ştampilă.

Se îndreptară spre poarta din interiorul aeroportului. În acel moment, un poliţist se apropie şi făcu semn grupului să se oprească.

– Trebuie să prezentaţi bagajele la control, spuse el, *befar me...*[1]

Lucrul acesta era la ordinea zilei în ţara asta de paranoici. Resemnaţi, canadienii au deschis din nou bagajele. Poliţistul era pus pe gâlceavă: le ceru să vadă filmele.

Discuţia era aprinsă; canadienii se încăpăţânau să cedeze şi voiau să ia legătura cu ambasada lor. În final, un alt poliţist care

---

1. Vă rog

observase scena şi vorbea bine engleza puse capăt litigiului. Lui Alexander îi tremurau picioarele. În atmosfera asta kafkiană, putea să se întâmple chiar orice.

Grupul ajunse cu chiu cu vai în faţa ghişeelor de înregistrare. O mulţime de pasageri aştepta deja în faţa cursei Air Canada, însă cele două ghişee aparţinând companiei Austrian Airlines erau pustii. Zborul Teheran–Viena decola la o oră după cel pentru Toronto, iar înregistrările nu începuseră să se facă.

Alexander Higgins se simţi descurajat când văzu că valizele prietenilor lui dispar pe banda rulantă.

– Poţi să vii cu noi în sala pentru plecări, îi propuseră canadienii.

Era exact ce prevăzuse el. Dar ca să pătrundă acolo, trebuia să aibă o legitimaţie de îmbarcare. Dacă rămânea aici singur şi fără legitimaţie, nu va mai putea să intre în sala destinată plecărilor. Se îndreptară cu toţii spre postul de control al poliţiei, dincolo de care erau cerute legitimaţiile de îmbarcare. Peter Ferrel se apropie de poliţist şi întrebă cu un zâmbet larg pe buze:

– Se poate ca prietenul nostru să ne însoţească la restaurant cât timp aşteptăm avionul?

Era o cerere frecventă în rândurile pasagerilor care îşi aşteptau cursele, aşteptare ce depăşea uneori şi câte cinci ore. Se aflau deja pe scara rulantă de la primul etaj. Iranianul era bine dispus şi ştia că fără legitimaţie de îmbarcare, nimeni nu putea să plece nicăieri.

– De acord, spuse el, dacă nu staţi prea mult.

Începu să împartă din nou paşapoartele iranienilor care aşteptau la coadă pentru a căpăta înapoi documentele depuse cu multe săptămâni în urmă în vederea obţinerii vizei. Toţi erau nervoşi, încordaţi şi nu îndrăzneau nici măcar să se uite unii la alţii.

După ce au trecut şi de cel de-al doilea baraj, intrară pe un coridor lung unde, pentru Alexander, era obstacolul cel mai greu de trecut. Un poliţist instalat într-o gheretă verifica paşapoartele călătorilor. Avea în faţă o listă cu toţi străinii cărora nu li se permitea plecarea din ţară, verifica amănunţit fiecare nume şi, dacă totul era în ordine, ştampila paşaportul şi înmâna un buletin de culoare roz prin care era autorizată ieşirea din Iran.

Rândul avansa atât de repede, de parcă funcţionarul s-ar fi grăbit să se ducă la culcare. Pulsul lui Alexander Higgins se

acceleră. Numele lui figura pe lista neagră, iar pe viza iraniană era scrisă cu litere groase și roșii mențiunea: *Not valid for departure.*[1]

Ultimul canadian trecu, apoi se întoarse să-l aștepte. Tânărul își adună toate forțele și întinse pașaportul. Polițistul iranian îl deschise și, după ce aruncă o privire rapidă, compară fotografia cu figura bărbatului. Apoi parcurse distrat lista din fața lui. Dar nu avu nici un fel de reacție... Alexander avea nervii încordați la maximum. Telefonul care sună în gheretă îl făcu să tresară violent. Polițistul ridică receptorul, îl sprijini de umăr, luă buletinul roz dintr-un teanc, îl puse între filele pașaportului și i-l înapoie deținătorului fără să-l fi răsfoit.

Oare nu-i văzuse numele trecut pe listă, sau nu era adusă la zi? Ca un automat, Alexander Higgins se duse lângă prietenii lui și se așeză la o masă. Mai rămânea încă un obstacol de trecut: legitimația de îmbarcare. Ca s-o recupereze, trebuia să se întoarcă. Dar încă era prea devreme. Neputându-se apropia de caviarul comandat de canadieni, dădu pe gât două pahare de votcă. După ce terminară de mâncat, însoțitorii lui îi făcură semn. După restaurant, se mai găsea un ultim post de control, cel care se numește *Committee*, adică cel al vameșilor însărcinați să se asigure dacă străinii nu plecau cu mai mulți bani în numerar sau în cecuri decât la venire și răscoleau bagajele de mână. De rest, nu se ocupau, însă erau periculoși din cauza fanatismului lor ce reprezenta o teroare pentru iranienii care călătoreau. De frica atentatelor teroriste, cotrobăiau prin bagaje, deschideau tot ce puteau și demontau aparatele de fotografiat... Se formaseră două cozi: la una stăteau femeile, iar la cealaltă, bărbații.

Alexander Higgins se așeză la cea de-a doua și așteptă. Stând într-un sas, un vameș îi ridică jacheta, îi controlă toate cusăturile și îi spuse:

– Arătați-mi toți banii!

Alexander scoase cele două mii de dolari; venise cu aceeași sumă.

– Nu ați cheltuit chiar nimic? îl întrebă el bănuitor.

– Am avut invitație.

– Trebuie să vorbesc cu șeful meu.

---

1. Nu autorizează părăsirea teritoriului

Vameşul luă bancnotele şi dispăru într-un birou. Reveni după câteva clipe; teancul de bani scăzuse simţitor.

– V-am reţinut noi o mie! îl anunţă el. Puteţi s-o recuperaţi la întoarcere.

Îl înveselise faptul că-i furase mia de dolari împreună cu şeful lui. Îi eliberă lui Alexander o fişă albastră care dovedea că trecuse de controlul pentru schimb valutar.

Mai rămăsese un singur obstacol până să ajungă în sala de îmbarcare propriu-zisă. Un poliţist verifica dacă deţinătorul paşaportului era cel din fotografie, şi luă cele două fişe pe care le aşeză ordonat în două teancuri. Alexander Higgins trecuse în cea de-a doua fază. Până acum, cerul veghease asupra lui.

Totul mersese bine. Vameşul se uită repede la fotografie, luă cele două buletine, cel roz şi cel albastru, şi-i făcu semn băiatului să treacă în sala de îmbarcare. Alexander se putea considera un om norocos, mai cu seamă că obţinuse legitimaţia de îmbarcare. Or, fără să deţină acest document, călătoria lui s-ar fi isprăvit aici...

* * *

Cel din urmă canadian care urma să se urce la bordul avionului se întoarse spre Alexander ca să-i ureze succes. Acestuia îi venea să plângă, atât de singur se simţi dintr-o dată. Pasagerii pentru zborul Austrian Airlines începuseră să sosească unul câte unul. Prin uşile mari cu geam putea zări Boeingul 747 aparţinând companiei austriece care aştepta pe pistă.

Ca să evite să facă oribila cale-ntoarsă ce comportase riscurile bătăliei prin care trecuse, trebuia să vină până la el şeful de escală din Austria. Înnebunit de spaimă, pândea uşa aşteptându-l din clipă în clipă. Însă Gunther Weikersdorf mai era încă în spatele ghişeului, supraveghind îmbarcarea în avion. Era îngrozitor să ajungă până aici, iar reuşita lui să depindă de un necunoscut care putea să uite foarte bine de el. Înghiţindu-şi lacrimile, Alexander Higgins se ridică brusc şi înaintă spre poliţistul care-i luase buletinele.

– Mi-am uitat ceva, spuse el. Iertaţi-mă, trebuie să mă întorc la ghişeul de înregistrări.

La Mehrabad, oamenii erau atât de distraţi, încât genul acesta de incidente se ivea la tot pasul. Poliţistul nu se miră.

Binevoitor, el îi înapoie tânărului cele două buletine... Înmărmurit, Alexander se depărtă pe culoarul interminabil, trecând iarăşi prin toate controalele, arătând paşaportul şi buletinele. Poliţiştii erau prea ocupaţi ca să-i mai controleze actele. Ştiau că nu are probleme dacă a reuşit să ajungă în sala de îmbarcare.

Răsuflând uşurat, tânărul reveni în sala de înregistrare. La cele două ghişee se formaseră cozi. În spatele angajaţilor zări un bărbat care stătea în picioare, înalt, în haină albă cu galoane pe umeri. Se furişă în primul rând şi îi făcu semn cu privirea.

– Sunteţi şeful de escală Gunther Weikersdorf? întrebă el în şoaptă.

– Da.

– Sunt Alexander Higgins, îi spuse tânărul cu un nod în gât.

Austriacul îi întinse mâna fără să se mişte din loc.

– Daţi-mi paşaportul, vă rog.

Tânărul i-l dădu, şeful de escală verifică identitatea şi i-l înapoie imediat.

– Aşteptaţi-mă puţin mai încolo, îi spuse el simplu.

El îl ascultă. După câteva clipe, austriacul plecă de la ghişeu şi se îndreptă spre toaletă, pe coridorul lung ce ducea în sala de îmbarcare. Alexander Higgins o luă pe urmele lui. Când ajunseră la toaletă, Gunther îi spuse:

– Biletul dumneavoastră...

Luă biletul Teheran–Viena, scoase din buzunar o legitimaţie de îmbarcare de format mic pe care erau scrise câteva cifre, apoi i-o întinse tânărului spunându-i:

– Duceţi-vă. Sunteţi norocos că aveţi prieteni atât de buni.

Ieşiră împreună, apoi se îndreptară în direcţii opuse. Austriacul se înapoie în sala de înregistrare, iar Alexander se grăbea spre cea de îmbarcare.

Arătând paşaportul şi cele două buletine, reuşi să treacă din nou de posturile de control. Poliţiştii erau ocupaţi cu alte treburi; nu-i mai cerură actele. Când ajunse la *Committee,* poliţistul care-i reţinut dolarii îi făcu un semn binevoitor cu mâna...

Îmbarcarea era în toi. Alexander se aşeză la coadă, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Îi întinse din nou buletinele poliţistului de serviciu. Imediat, îl zări pe şeful de escală şi crezu că i se opreşte inima în loc. Acesta se îndrepta în direcţia lui...

– Haideţi cu vehiculul rezervat echipajului!

Lui Alexander Higgins îi veni să-l sărute. Coborâră pe pista

păzită de gărzile înarmate până-n dinți și se urcară în vehicul. După trei minute, tânărul se afla lângă scara avionului. Se urcă la bord și se instală la locul lui. Minutele se scurgeau cu mare greutate. De fiecare dată când vedea vreo mașină cu girofar pe pistă, inima îi sărea din piept.

Nemaitemându-se, îi ceru stewardesei să-i aducă un scotch. Îi aduse o sticlă mică de Johnnie Walker pe care o dădu imediat pe gât.

În fine, ușile fură închise, iar stewardesa făcu anunțurile de rigoare. Motoarele duduiau, iar aparatul începu să se miște ușor. După cinci minute, se desprinse de pista 07 de pe aeroportul Mehrabad. Se auzi din nou vocea stewardesei:

– Decolăm cu destinația Viena. Durata zborului va fi de aproximativ cinci ore. Vom ajunge pe Aeroportul Schwechat la șase și zece, ora locală.

Luminile Teheranului dispărură undeva dedesubtul avionului. Cum se întâmplă ca una dintre stewardese să treacă pe lângă el, Alexander o întrebă:

– În cât timp ieșim din spațiul aerian al Iranului?

– Cam peste vreo oră, răspunse ea.

Erau puține șanse ca iranienii să trimită avioane de vânătoare în urmărirea Boeingului, dar cu ei nu se știe niciodată... Dispariția lui va fi descoperită abia în zori, dar atunci va fi prea târziu. Va răsufla ușurat, numai atunci când avionul va survola pe deasupra Turciei încă adormite.

* * *

Cyrus Jahanbi redacta un raport pentru Teheran, când telefonul sună. Portarul îl anunță că unul dintre membrii delegației iraniene se afla acolo și dorea să-l vadă. Îi spuse numele, iar Jahanbi își dădu seama că este funcționarul de la serviciul cifruri. Era ora zece și jumătate seara la New York, și șapte dimineața la Teheran. Nu era nimic ieșit din comun.

– Să urce, spuse el.

Funcționarul îi aduse un mesaj urgent de la Teheran.

După ce-l parcurse, avu impresia că cineva i-a înfipt un cuțit în inimă. Alexander Higgins a reușit să plece din Iran cu zborul companiei Austrian Airlines, la cinci fără douăzeci dimineața, ora Teheranului. Femeia de serviciu de la hotel, când a intrat în cameră pe la șapte, și-a dat seama că tânărul nu dormise acolo.

Uitase să atârne de clanță plăcuța cu „Nu deranjați". Imediat, personalul hotelului îi anunță pe cei de la Savama. Cu ajutorul unei anchete rapide, s-a făcut reconstituirea evadării. Cauza o reprezenta o serie de greșeli și neglijențe. Trei vameși au fost interogați, dar acest lucru nu-l mai putea readuce pe Alexander Higgins.

Cyrus Jahanbi lăsă mesajul pe masă, alb ca varul. Tot sistemul de securitate sărea în aer. Nu mai avea nici o speranță. În clipa în care Jack Higgins își va recăpăta fiul, va fi căutat de FBI.

Or, Cyrus Jahanbi mai avea nevoie de încă patruzeci și opt de ore ca să-și ducă la îndeplinire operațiunea. El, personal, nu risca mare lucru: teoretic, fiind protejat de imunitatea diplomatică, nu se expunea prea mult, ci risca să fie expulzat. Trebuia cu orice preț să salveze operațiunea. Forțase puțin mâna lui Ali Fallahian, iar acesta nu era dispus să-i ierte nereușita. Luă rapid o hotărâre. Poate că nu mai era timp.

– Iradj, îi șopti el funcționarului, rămâi aici să răspunzi la telefon.

Cyrus Jahanbi se năpusti în lift și trecu de un bloc până ajunse la o cabină telefonică. Formă numărul lui Omar Abulima, la New Jersey. Ca printr-o minune, șoferul de taxi era acasă. Cyrus Jahanbi vorbi scurt, dându-i întâlnire la pizzeria de la intersecția străzii 45 cu Lexington. La ora aceea, traficul era fluent și nu făcea decât patruzeci și cinci de minute până la Jersey City.

Înainte de a pleca acasă, mai dădu două telefoane. Iradj îi spuse că nu-l sunase nimeni între timp. Foarte repede, Cyrus Jahanbi îndesă câteva lucruri într-o valiză și se întoarse spre funcționar:

– Rămâi aici și nu te miști. Te dai drept eu dacă e nevoie... și aștepți vești de la mine.

– *Baleh, baleh,* făcu acesta fără să crâcnească.

Ordinele lui Cyrus Jahanbi nu se discută. Acesta verifică dacă nu a lăsat nimic compromițător și ieși din apartament. De data asta, era hotărât să nu-și asume *nici un risc.*

* * *

Zorile de-abia se iviră la Viena, când Boeingul 747 ce sosea de la Teheran ateriza pe pistă. Malko fu trezit de soneria telefonului la ora unu și jumătate dimineața. Era un mesaj de la

serviciul de escală din Teheran care îl anunţa că pachetul a putut fi încărcat la bord...

Îl sună imediat pe Jack Higgins, dar nu răspunse nimeni. La New York era ora opt, iar familia Higgins ieşise să cineze. Se culcă la loc, după ce le ceruse lui Chris şi Milton, care stăteau la *Intercontinental,* să pună la dispoziţie dispozitivul de primire: trei inşi de la Ambasada SUA; o maşină cu număr de corp diplomatic, Chris şi Milton, plus o maşină a poliţiei austriece, dar fără însemnele specifice. Când avionul va ateriza, iranienii vor fi aflat deja de evadarea ostaticului lor. Acest fapt le va lăsa puţin timp ca să reacţioneze, dar aveau antene importante la Viena, de aceea trebuia să fie prevăzător.

Înainte să iasă din hotel, Malko îl mai sună încă o dată pe Higgins la New York, dar fără succes. Americanul nu se întorsese acasă.

– Să mergem, le spuse Malko celor două gorile.

Buick-ul cu număr de CD şi Golful alb cu albastru mergeau să întâmpine Boeingul 747. Când se opri, iar scările fură trase la uşa avionului, cele două vehicule erau deja acolo. Din precauţie, Alexander Higgins ar trebui să coboare înaintea celorlalţi pasageri. Un poliţist austriac montă scara şi-l chemă pe tânăr prin megafon.

După câteva momente, Alexander Higgins apăru în uşa avionului încadrat de Chris şi Milton. Îl lăsară în pace numai după ce îl urcară în Buick.

– Unde e tata? întrebă el imediat.

– La New York, spuse Malko. Ne ducem la el. Decolăm peste o oră spre Paris, iar de acolo luăm un Concorde al companiei Air France până la New York. Îl sunăm înainte să plecăm.

– Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă Alexander Higgins.

– Un prieten de-al tatălui dumitale, zise Malko.

Îl conduse pe Alexander în salonul de onoare, sub protecţia poliţiei austriece şi a agenţilor CIA. Malko formă numărul lui Jack Higgins. Suna ocupat. Cel puţin, ştia că familia Higgins s-a întors. Încercă din nou, dar nu avu noroc şi profită de ocazie ca s-o sune pe Sissi. O linişti, apoi îşi luă la revedere de la ea. Formă din nou numărul lui Jack Higgins la New York. În fine, cineva răspunse, dar nu era vocea negustorului de arme. Alertat, Malko spuse:

– Vreau să vorbesc cu domnul Jack Higgins.

– Cine sunteţi? îl întrebă necunoscutul.

– Un prieten. Este urgent. Sun de la Viena.

După un moment de tăcere, vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

– Sunt locotenentul Mc Pherson de la *New York Police Department.* Îmi pare rău, dar domnul Higgins şi soţia au fost asasinaţi.

Capitolul XVII

Malko avu impresia că i se oprește respirația, că aerul nu-i mai pătrunde în plămâni. Așa deci, iranienii s-au mișcat mai repede decât el! Ca prin ceață, auzi primul apel al zborului Air France pentru Paris. La celălalt capăt al firului, polițistul new-yorkez întrebă:

– Ce legătură era între dumneavoastră și domnul Higgins?

– Vi-l dau pe fiul lui, spuse Malko, pasându-i receptorul lui Alexander.

Tânărul, care presimțise ceva rău, tremura ca varga. Când află vestea, izbucni în plâns. Malko era terminat. Încă o afacere care se terminase prost. O stewardesă se apropie de ei și le făcu semn să se urce în avion. Malko se gândi imediat la Maria-Mercedes. Poate că ea știa anumite secrete ale negustorului de arme. Se duse la alt telefon și formă numărul de la New York. Răspunse robotul, iar el îi lăsă mesajul.

– Sunt Malko Linge, Jack Higgins a fost asasinat. Sunteți în pericol de moarte. Îndată ce veniți acasă, încuiați-vă bine și nu deschideți nimănui. Anunțați poliția și cereți-i să vă protejeze. Ajung la New York împreună cu Alexander în câteva ore. Stau la *San Regis*. Vă sun de îndată ce sosim.

Stewardesa începu să bată din picioare de nerăbdare. Malko aproape că trebui să se lupte cu Alexander ca să-l smulgă de la telefon. El îi explică locotenentului de la NYPD fondul problemei și ceru ca FBI-ul să-i acorde protecție Mariei-Mercedes. Chris Jones îi dădu datele cum că este ofițer CIA ca să le fie verificată povestea, apoi se îndreptară toți patru spre avion. Alexander Higgins era distrus.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

– Este îngrozitor, spuse tânărul dus pe gânduri. Tatăl meu și

Azar au venit acasă cu un taxi, după ce au cinat. Un bărbat îi aştepta într-un alt taxi. S-a năpustit spre ei cu un pistol. I-a omorât pe loc pe ei şi pe portar. Nişte persoane care treceau pe acolo au văzut că bărbatul s-a urcat într-un taxi, dar nimănui nu i-a venit ideea să-i reţină numărul.

Malko strânse din dinţi. Nu neglijase nici un amănunt, însă Jack Higgins nu mai dăduse pe acasă după ce Malko fusese anunţat de evadarea fiului său. Înlănţuirea nefericită a evenimentelor îl făcea pe Malko să explodeze de furie. Iranienii au reacţionat cu rapiditatea fulgerului, dejucându-i toate calculele. Acum trebuia să refacă pista cu puţinele elemente de care dispunea.

– Ştiaţi pentru ce aţi fost reţinut în Iran? îl întrebă pe tânăr.

– Vag, răspunse Alexander. Tata mi-a spus că iranienii voiau să se asigure de discreţia lui în legătură cu un proiect comercial foarte important şi de asemenea că nu-i va trăda. De altfel, se purtau foarte frumos cu mine. Regret că am fugit... Tatăl meu ar mai fi fost în viaţă şi acum, dacă eu aş fi rămas la Teheran.

– Nu-i chiar atât de simplu, îi spuse Malko. Iranienii l-ar fi şantajat pe tatăl dumitale. Au obţinut de la el cu forţa un aparat, a cărui natură o cunosc, pentru un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite. Dacă acesta ar fi reuşit, el ar fi stat foarte mulţi ani în închisoare... plus că ar fi fost dezonorat. Şi nu sunt sigur că şi dumneata ai fi fost liber. Acum trebuie să vă răzbunaţi tatăl şi să împiedicaţi atentatul cu orice preţ. Încercaţi să aflaţi amănuntele care ne-ar permite să găsim o pistă. Cu ce iranieni se întâlnea la New York?

– Nu cunosc, scutură din cap Alexander. Dar Maria-Mercedes trebuie să ştie, tatăl meu avea deplină încredere în ea. Sper să nu i se fi întâmplat nimic.

– Şi eu sper, zise Malko, este ultima noastră şansă. Credeţi că există vreun document în apartamentul tatălui dumneavoastră?

– Nu, negă tânărul. Documentele importante le păstra într-un seif la City Bank.

Malko se uită la ceas. Mai aveau patruzeci de minute de zbor. Aveau timp să prindă cursa pentru New York. Cu ajutorul supersonicelor, câştigau o groază de timp!

Imediat ce a ajuns în camera lui de la *Grand Hotel* de pe strada M din Washington, Cyrus Jahanbi mută televizorul pe CNN, singurul canal care transmitea ştiri aşa de dimineaţă. Călătorise cu trenul o parte din noapte, dar nu se simţea obosit. După o matură chibzuinţă, se hotărî să stea la *Grand Hotel,* al cărui proprietar era un libanez şi unde trăgeau multe persoane venite din Orientul Mijlociu. S-a înscris sub un nume arab, folosind un paşaport kuweitian.

Nodul din gât îi dispăru, îndată ce văzu reportajul despre moartea soţilor Higgins. De data asta, Omar nu ratase ţinta... Mai rămăsese secretara, care, conform ordinelor, trebuia lichidată acasă la ea. Nu era pomenit nici un nume cu privire la dublul asasinat. Totuşi, era un semn bun. Soneria telefonului îl făcu să tresară.

– Eu sunt, auzi vocea lui Ali Yasin.

Îl sunase pe palestinian foarte devreme, imediat ce coborî din tren. Făcuse o imprudenţă, dar era necesară.

– Cobor, spuse Cyrus Jahanbi.

Încuie valiza cu cheia după ce luă din ea un pistol micuţ Beretta de nouă milimetri pe care-l ascunse sub cămaşă. La Washington vara era pe sfârşite, dar vremea era caldă. Yasin aştepta în hol, ghemuit într-un colţ. Iranianul îl duse la cafenea, într-un separeu ferit de ochii lumii.

– Am avut probleme, îl anunţă el, dar cred că s-a rezolvat.

Ali Yasin îi ascultă istorisirea fără să-l întrerupă.

– Cred că totul este pregătit, încheie Cyrus Jahanbi. Mahmud e aici?

– Da.

– Când dăm lovitura?

– Peste unsprezece zile, îl linişti Yasin.

Iranianul tresări.

– Peste unsprezece zile! Dar e absurd să mai aşteptăm atât! Nu puteţi obţine datele mai devreme?

Datorită unui prieten de la agenţia palestiniană Wafa, care avea acces la Casa Albă, Ali Yasin putea afla orele la care preşedintele Clinton era de găsit în mod sigur în biroul său din *Salonul Oval.*

– Ba da, răspunse el. Dar am noutăţi.

Îi puse în faţă *Washington Post.* Pe prima pagină erau subliniate cu culoare verde mai multe rânduri. Cyrus Jahanbi descoperi că parafarea acordului de pace israeliano-palestinian anunţată pentru week-end-ul precedent va avea loc pe data de

treisprezece septembrie în prezența președintelui Statelor Unite, la Casa Albă. Ali Yasin puse degetul pe articol.

– Împușcăm trei iepuri dintr-o dată! spuse el cu vocea tremurându-i de emoție.

Cyrus Jahanbi îi curmă entuziasmul.

– Unsprezece zile înseamnă prea mult și e prea periculos, observă el. Acum FBI-ul și CIA sunt în alertă. Ar fi o prostie să ratăm totul.

– Nu ne vom mai întâlni niciodată cu o astfel de situație, se înflăcără Ali Yasin. O dată cu moartea lui Yasser Arafat, acest acord nu va intra niciodată în vigoare.

Argumentul îl descumpăni pe Cyrus Jahanbi. Știa că Teheranul era hotărât să întreprindă orice ca să saboteze acest acord dat publicității cu câteva zile în urmă. Consiliul Suprem de Securitate Națională – cea mai înaltă instanță politico-militară a țării – era hotărât să întreprindă orice în acest sens. Ali Velayati a declarat de curând în mod oficial că acordul dintre OEP și Israel era un complot împotriva Islamului și Palestinei.

Ali Yasin se afla în fruntea conducătorilor politici islamici. Dacă proiectul lor va fi dus la bun sfârșit, bineînțeles că Iranul va fi acuzat. Totul era să nu lase urme, dovezi, martori, nici măcar *smoking gun,* cum spun americanii. Altminteri, măsurile coercitive în privința Iranului ar putea fi extrem de grave. Cyrus Jahanbi prevăzuse deja acest lucru, încă din prima versiune a acțiunii lor.

Nu vedea cum să-i spună așa ceva lui Ali Yasin în momentul de față. Mai cu seamă că era departe de șefii săi. Pentru el, a rămâne în New York reprezenta un mare pericol, iar din Washington, era imposibil să ia legătura cu Ministerul Informațiilor de la Teheran... Trebuia să se roage lui Alah ca FBI-ul și CIA să nu descopere nimic.

– Cred că este cea mai bună soluție, admise el, însă va trebui să fim și mai prudenți în continuare.

* * *

Avionul Concorde al companiei Air France atinse pista aeroportului JFK la ora opt fără patru minute. La New York vremea era frumoasă, dar bătea puțin vântul. Debarcarea s-a efectuat într-un timp record. Doi agenți de la FBI îi așteptau pe Malko, pe Alexander Higgins și pe cele două gorile, în sala pentru controlul imigrărilor ca să evite formalitățile. Erau așteptați

de o maşină a FBI-ului, fără însemnele de rigoare, ca să-i transporte la New York.

– Ceva noutăţi? întrebă Malko.

– Nimic despre omor, răspunse unul dintre agenţii speciali.

– Şi Maria-Mercedes?

– Nu s-a întors acasă. Patru oameni de-ai noştri sunt postaţi acolo.

Nu era un semn bun.

– La birou?

– Închis. Şi acolo am plasat oameni.

Se aşternu tăcerea în timp ce maşina cu girofarul în funcţiune îşi croia drum pe autostrada aglomerată. Malko se gândi imediat la „Charlie". Palestinianul fusese cel dintâi care i-a deschis ochii! Ferocitatea cu care iranienii „făceau curăţenie" dovedea că nu se înşelase. Păcat că nu mai trăia să vadă şi el lucrul acesta. Pentru moment însă, Malko era cu un pas în urma adversarilor lui...

După o oră, maşina se opri în faţa hotelului *San Regis*, cotind-o apoi pe Park Avenue spre locuinţa lui Alexander Higgins. Dacă el nu va reuşi să împiedice acest atentat, tânărul nu-i va ierta niciodată moartea tatălui său. A primit aceeaşi cameră, şi alta alături, pentru „familie". Imediat se aşeză lângă telefon. Maria-Mercedes lăsase în continuare telefonul pe robot, iar la biroul din Rockefeller Center nu răspundea nimeni.

Peste douăzeci de minute sună acasă la Jack Higgins şi vorbi cu Alexander, întrebându-l într-o doară dacă n-a găsit ceva indicii. Nimic, în afară de taxiul galben reperat deja cu ocazia tentativei de omor asupra lui Jack Higgins. Dar îl mai chinuia şi altă nelinişte: Gunther Weikersdorf. Dacă iranienii descopereau rolul pe care l-a jucat, avea multe necazuri de pătimit. Trebuia cu orice preţ să-l prevină. Sună la Viena. Sissi se bucură grozav când îi auzi vocea.

– Nu te-ai dus la New York?

– De acolo te sun. Lucrurile nu merg foarte bine. Trebuie să găsim o modalitate prin care Liniile Aeriene Austriece să-l cheme imediat în ţară pe Gunther.

– Este în pericol?

– Ar putea fi. Cred că iranienilor le trebuie foarte puţin timp ca să afle cum a plecat Alexander. Dar cel mai bine ar fi ca soţul tău să nu mai fie acolo când vor afla.

– O să mă ocup imediat de asta, promise Sissi.

După un moment de tăcere, îl întrebă:

– Când te întorci la Viena? Vreau să te văd...

– Încă nu ştiu, zise Malko, de îndată ce voi afla, îţi voi da de ştire.

Nu trecură zece minute de când închisese, că telefonul sună din nou. Inima îi tresări în piept când recunoscu vocea Mariei-Mercedes.

– Unde sunteţi? Aţi ascultat mesajul meu?

– Da, l-am ascultat din altă parte. Sunt la un prieten. Mi-am petrecut noaptea la el. Azi-dimineaţă am aflat de la televizor de moartea lui Jack, este îngrozitor. Sunt înnebunită de frică. Ce pot să fac?

– Poliţia este acasă la dumneavoastră, spuse Malko, are ordin să vă apere. L-am adus pe băiatul lui Higgins pe care l-am ajutat să fugă din Iran, acesta este motivul asasinării tatălui său.

– De ce?

– A furnizat un material unor terorişti. Bineînţeles că a fost ameninţat. L-au omorât ca să nu le dezvăluie numele. Ştiţi ceva despre asta?

Ea ezită, dar în final recunoscu că da.

– Aveţi vreun nume? întrebă el după o clipă de gândire.

– Nu. S-a întâlnit o dată cu un bărbat care cred eu că e iranian, însă nu mi-a spus cine este. Pe urmă mi-a încredinţat un dosar cu afacerea respectivă.

– Un dosar? Şi unde este?

– În seiful meu. Acolo îşi ţinea Jack documentele compromiţătoare sau „fierbinţi". Cheia e la birou.

– În cât timp puteţi să ajungeţi acolo?

– În douăzeci de minute.

– Vă aşteptăm la birou.

Imediat ce închise, Malko se năpusti la lift. Îi găsi pe Chris şi pe Milton în hol.

– Ne ducem la birou. Vine şi Maria-Mercedes. Ştie unde este dosarul cu afacerea.

– *Holy shit!* înjură în glumă Chris, în sfârşit, o să ne distrăm şi noi.

Rockefeller Center se afla la cinci blocuri mai departe de hotel. Parcurseră drumul în trei minute. Înainte să coboare din maşină, Milton Brabeck îi dădu lui Malko pistolul Herstal şi un încărcător de rezervă.

– Adineauri ne-au fost „servite", spuse el.

Greutatea armei îi încălzea inima. Opriră pe strada 51, în fața intrării laterale a clădirii, chiar în spatele mașinii FBI-ului în care se aflau patru bărbați. Mai descoperiră doi în hol, cu căștile pe urechi, discreți ca mașinile pompierilor.

Se puseră pe așteptat. Malko n-avea astâmpăr. Cele douăzeci de minute s-au scurs, apoi cinci, și încă zece. Maria-Mercedes întârzia mult. Pândea toate mașinile care încetineau, dar nici urmă de secretară. Atunci, Malko își dădu seama că se putea ajunge aici și pe Fifth Avenue.

Maria-Mercedes venea cu taxiul, iar șoferii preferau să oprească pe bulevard decât să intre pe străduțele laterale foarte aglomerate. Târându-i după el pe Chris și pe Milton, traversă clădirea. După ce-i avertiză pe agenții de la FBI, se duseră în Rockefeller Plaza, vizavi de patinoar.

Traficul de pe Fifth Avenue era intens. În fine, Malko văzu taxiul oprind, iar pe Maria-Mercedes coborând din el. Se grăbea spre esplanadă, dar nu îl observă pe Malko. Liniștit, el înaintă ca s-o întâmpine; era amestecată în mulțimea de pietoni. Dintr-o dată pulsul se acceleră. O negresă înaltă cu ochelari de soare, cu bască pe cap și în jeanși, cu o geantă atârnată pe umăr, cobora dintr-un taxi care oprise în spatele celorlalte vehicule. Malko avea certitudinea că era tot negresa care a încercat să-l înjunghie și pe el. Se apropia cu pași mari și grăbiți de Maria-Mercedes.

Capitolul XVIII

– Maria, fii atentă! urlă Malko din toate puterile.

Strigătul se pierdu în zarva de pe stradă. Începu să gesticuleze și, în sfârșit, chiliana îl zări și îl salută cu un surâs fericit. În spatele ei negresa se apropia cu pași repezi. Chris Jones îl întrebă pe Malko.

– Ce se-ntâmplă, unde e reptila?

– Negresa cu bască! îi strigă Malko.

Smulgându-și arma de la centură, se îndreptă cu pași grăbiți spre Maria-Mercedes. Negresa îl zări și se opri imediat. Se avântă spre Maria-Mercedes ca un alergător de viteză, agitând un pumnal. Voia să-l înfigă în spatele femeii, iar Malko nu putea să tragă în ea deoarece risca s-o atingă și pe chiliană. Chris Jones se deplasă spre dreapta, întinse mâna stângă în care avea insigna Serviciului Secret și strigă:

– Stai pe loc!

Negresa ezită o fracțiune de secundă, apoi continuă să alerge înainte. Trei focuri de armă se auziră incredibil de aproape. Negresa parcă explodase. Execută o piruetă macabră ce dură câteva secunde, zgâlțâită de impactul celor trei gloanțe, toate nimerind-o în piept, apoi se prăbuși pe trotuar cu jacheta plină de sânge. În acel vacarm, focurile de armă aproape că nu au fost auzite, însă trecătorii o văzură pe negresă lungită pe jos, zăcând într-o baltă de sânge. Chris Jones își mai flutura încă legitimația.

Mai mulți negri se îndreptară spre el, îl înconjurară și acum îl amenințau. Se formă o grămadă zgomotoasă, care se pregătea să-l linșeze. Milton veni lângă prietenul lui, strivi cu pumnii câteva guri buzate și încercă să-l elibereze. Maria-Mercedes se aruncă în brațele lui Malko.

– Ce se întâmplă aici?

– Nimic, totul este în regulă, o liniști Malko.

În acel moment, zări un bărbat cu figură de oriental, ras în cap, cu o barbă cât toate zilele, mare cât o namilă. Cu privirea fixă, se îndreptă către ei. Maria-Mercedes se întoarse cu spatele la el. Ajuns la patru metri de ea, necunoscutul scoase de sub cămașă un Colt 45. Întinse brațul și o ochi pe fată.

Malko o răsuci, apărând-o cu trupul lui. Ridică arma și trase în agresor în momentul în care acesta trase și el. A avut loc un schimb de focuri, o femeie căzu secerată de un glonț care o nimeri în cap, iar Malko își goli încărcătorul în ucigaș. Acesta se dădu înapoi încetișor spre Fifth Avenue, zguduit de impacturi. Încercă să tragă și el, dar nu reuși să ridice pistolul prea greu. Câteva clipe îl ținu în mână, apoi îi dădu drumul și se prăbuși la pământ. Panica a atins paroxismul în Rockefeller Plaza. Bărbatul ucis de Malko omorâse la rândul lui o trecătoare și rănise un bărbat. O adunătură ciudată se agita în jurul lui Chris și Milton. Când Malko o trăgea pe Maria-Mercedes în spatele esplanadei, apărură în sfârșit și agenții de la FBI care veneau în ajutorul gorilelor.

– Taxiul galben, ultimul din șirul de mașini! le strigă Malko.

Doi agenți de la FBI alergară spre taxiul staționat lângă trotuar.

Malko respiră ușurat când ajunse pe palierul de la etajul optsprezece. Maria-Mercedes tremura ca varga. Îndată ce intră, scoase pachetul de țigări din buzunar, își aprinse una și dădu cu voluptate fumul afară. Malko o lăsă în grija celor doi agenți de la FBI. El coborî din nou în stradă.

Chris Jones îl strângea de gât pe un negru aproape la fel de înalt ca și el, înjurându-i rasa de mama focului. Milton Brabeck îi strigă lui Malko:

– Nemernicul ăsta mi-a rupt cămașa și mi-a distrus cravata!

O mașină aparținând NYPD staționa în spatele taxiului galben abandonat. Călătorii ce se aflau în el discutau cu cei doi agenți de la FBI care se pregăteau să-l răscolească.

– Ați găsit ceva? îi întrebă Malko.

– Nimic, răspunse unul dintre ei. O să-i dăm numele ca să-l verifice în catastif: niciodată nu a fost arestat, nu are antecedente.

Malko se aplecă înăuntru ca să vadă numele șoferului afișat pe tabloul de bord. Se numea Omar Abulima, un arab. Se duse să-i vadă trupul. Bărbatul nu mai trăia. Actele indicau

o adresă în New Jersey, la Jersey City. Era de naționalitate iraniană. Actele negresei ucise de Malko aveau aceeași adresă. Era de naționalitate americană.

– O să adunăm datele aflate despre cei doi, zise Milton Brabeck, care își încheiase socotelile.

Malko urcă să vadă ce mai face chiliana.

* * *

Maria-Mercedes fuma întruna, protejată de îngerii ei păzitori. Malko nu pierdea vremea de pomană.

– Mergem la birou, o anunță el.

Era la doi pași, pe America's Avenue. Merseră totuși cu mașina, însoțiți de cei patru agenți speciali de la FBI. Când ajunseră la subsol, tânăra deschise un seif, cotrobăi puțin prin el, apoi îi dădu lui Malko un dosar maro, sigilat cu scotch.

– Uite-l, nu l-am deschis niciodată.

Malko nu pierdu nici o secundă. Era un contract încheiat între societatea Rockwell din Duluth, Georgia, care fabrica rachete și o societate din Delaware, Intercon Export. Malko se uită la tânără.

– Știți ceva despre Intercon Export?

– Da, este o societate ce aparținea domnului Higgins. Are sediul în Delaware din motive fiscale.

– Și cu ce se ocupă?

– Exportă material militar în diferite țări.

Malko se cufundă în lectura conținutului și în cel mai scurt timp înțelese că era vorba despre rachetele aer-sol Hellfire AGN–114, dirijate prin laser, cu destinația Thailanda. Contractul prevedea șase sute douăzeci de astfel de rachete pentru dotarea a optsprezece elicoptere AH–64 Apache, la prețul unitar de 40 000 de dolari. O parte a contractului prevedea expedierea unei rachete de acest tip cu trei vârfuri diferite prin intermediul societății Rockwell, a unui bloc electronic ce se montează la elicopter, a unui vizor giroscopic și, de asemenea, a unui CDU[1], societății din Delaware, însoțite de toate documentele necesare exportului în Thailanda.

Un alt contract prevedea expedierea unui tub laser portabil

---

1. Command Unit Display

de către societatea Martin-Marietta, tot la Intercon Export.

Transportul materialului s-a făcut cu camionul cu două luni în urmă, pe adresa societăţii Delaware.

Contractul se încheia cu o scrisoare semnată de Jack Higgins, adresată şefului diviziei rachete din Rockwell, cu rugămintea ca transportul eşantionului să se facă cât mai repede, întrucât trebuia să se ducă personal în Thailanda.

Malko îi înapoie dosarul chilienei.

– Citiţi şi dumneavoastră şi spuneţi-mi dacă vi se pare ceva în neregulă.

Maria-Mercedes execută ce îi ceru Malko.

– Nu, spuse ea mai târziu. Aşa se procedează în mod curent pentru toate materialele de ultimă oră, cum este Hellfire, cea mai nouă rachetă sol-aer. Thailanda nu se află sub embargo, deci avem dreptul să vindem acolo.

– Societatea Rockwell nu are reprezentant în Thailanda?

– Nu ştiu, dar erau expediate foarte des cutii uriaşe prin intermediari care aveau legăturile lor şi câştigau câte un comision dacă le livrau mai repede. Dacă stau şi mă gândesc bine, ceva ciudat tot este în acest contract: Jack Higgins nu cunoştea pe nimeni în Thailanda.

– Numai atât, făcu posomorât Malko. Hai să ne întoarcem în birou.

* * *

De patru minute, Maria-Mercedes vorbea la telefon, sub privirile atente ale lui Malko. În fine, puse receptorul în furcă şi îşi aprinse o ţigară.

– Este totuşi ceva foarte curios.

– Ce anume?

– Societăţile Rockwell şi Martin-Marietta au livrat materialul acum două luni în Delaware. A fost recepţionat, iar domnul Higgins a fost înştiinţat de acest fapt. A ţinut să-l expedieze în Thailanda prin alt mijloc de transport decât cel folosit de obicei de oamenii din Delaware. Şi asta, la cererea clientului thailandez. După opt zile, un curier special de la Federal Express a venit să ia în primire marfa şi a dat ordin de descărcare. Ne-a trimis prin fax acest act. Adresa unde trebuia livrat era un birou de tranzit din vamă, specializat cu mărfurile fragile. Materialul a fost depozitat într-un conteiner blindat, apoi

s-a primit un telefon din partea domnului Higgins. El a spus că există o nepotrivire, că materialul nu poate pleca imediat, în concluzie îl lua înapoi. I-a trimis efectiv o furgonetă, doi oameni și un bilet scris de mână în care-i cerea să dea drumul materialului. Până la urmă, așa a procedat.

– Apoi, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nu am găsit nici un fel de date despre curier sau unde se află marfa care este compusă din mai multe cutii. La Delaware nu s-a mai întors nimic.

– Ați putea lua legătura cu clientul din Thailanda, întrebă Malko, să știu dacă a primit marfa?

Maria-Mercedes îl privi evident pusă în încurcătură.

– Nu știu nimic în legătură cu acest subiect, decât din scrisoarea domnului Higgins. Nici la biroul de tranzit nu se mai află.

Era clar. Jack Higgins se folosise de un șiretlic ca să facă rost de o rachetă Hellfire de la Rockwell fără să trezească vreo bănuială. Iar această rachetă a ajuns acum în mâinile teroriștilor.

– Spuneți-mi tot ce știți despre rachetă, o rugă Malko.

Tânăra se duse după documentație și îi făcu un rezumat.

– Se numără printre ultimele creații de rachete aer-sol construite și perfecționate de societatea Rockwell International, îi explică ea. Este destinată în principal distrugerii tancurilor, având de obicei o încărcătură de mare forță, dar poate fi utilizată și pentru distrugerea oamenilor. Este lansată din elicopter și ghidată prin laser. Măsoară o sută șaptezeci de centimetri și jumătate în lungime, optsprezece centimetri în diametru și cântărește patruzeci și cinci de kilograme.

– Are mai multe vârfuri decât aceea care a dispărut?

– Da, dispune de unul împotriva oamenilor și unul antitanc.

– Explicați-mi cum funcționează.

– E foarte simplu, spuse Maria-Mercedes. Este ghidată spre țintă cu ajutorul unei raze laser captată de sistemul de ghidare laser incorporat în ea. Raza poate fi emisă din elicopterul purtător. Aceasta este lansată în LOBL *(lock before launched)*[1]. Racheta este ghidată chiar de la pornire. Poate fi lansată de asemenea și în LOAL *(lock after launched)*[2].

---

1. Activată înainte de lansare

2. Activată după lansare

Racheta este activată doar în ultimele cincisprezece secunde ale traiectoriei, de un emițător portabil care se găsește fie pe un alt elicopter, fie la sol. Acest lucru permite elicopterului lansator să plece cât mai repede de acolo.

– Care este puterea de acțiune a rachetei Hellfire?

– Șapte mii de metri sau patru mile. Parcurge această distanță în douăzeci și cinci de secunde. A fost proiectată special ca să poată fi lansată din elicoptere AH–64 Apache, dar se poate adapta și la alte platforme, ca de exemplu, un AH 1H–Iroquois, un UH 58D–Kiowa sau un MD 530–Defender. Echiparea se poate face de la una până la șaisprezece rachete, depinde de aparat. Mai vreți să știți și altceva?

Malko scutură din cap în semn că e de-ajuns; aflase destule. Jack Higgins le procurase teroriștilor o armă redutabilă, echivalentul unui Stinger sol-aer. Adică, o rachetă capabilă să pulverizeze totul pe o rază de douăzeci de metri cu o precizie diabolică datorită laserului. Firește că pentru a putea fi folosită, era nevoie de un elicopter, dar în Statele Unite, nu era mare greutate de găsit unul...

Malko luă din nou dosarul lui Jack Higgins și îl examină ca să fie sigur că nu i-a scăpat nimic. În ultimul paragraf, îi sări în ochi un număr de telefon scris cu creionul: 436 86 34. Îl notă. Putea fi un număr din New York. Era pe punctul de a-l forma, când brusc avu o bănuială.

– Chris, află dacă numărul ăsta e din New York și cui aparține.

* * *

Ali Yasin scăpă o înjurătură printre dinți. Tocmai a pierdut legătura pentru lacul Accotink. Reveni pe Braddock Road, luând-o pe drumul neasfaltat care șerpuia printre copaci. Lângă el, Cyrus Jahanbi picotea. Se trezi când ajunseră într-un loc deschis care dădea spre lac. Ali Yasin o luă pe o cărăruie care ajungea în fața unei cabane legate de un imens hangar cu ușile închise.

– Aici este, spuse palestinianul.

Cei doi bărbați coborâră din mașină. Era locul ideal: primprejur nu se afla nici o casă, iar copacii asigurau cea mai bună protecție. Una din ușile hangarului se deschise, iar Mahmud Farmayan se ivi și se îndreptă spre Cyrus Jahanbi.

Cei doi iranieni discutară îndelung sub privirile înduioșate ale lui Ali Yasin.

– E aici? întrebă Jahanbi.

– Da, vino să vezi.

Cei doi începură să vorbească în arabă. Cyrus Jahanbi se duse în hangar. La dreapta, se găsea un pat de campanie pe care era așezat un Uzi.

– Aici dorm eu, îi explică Mahmud Farmayan. Este mai sigur.

Cyrus Jahanbi nu avea ochi decât pentru elicopter. Acesta avea o linie aproape comică, cu cabina ovală așezată pe trenul de aterizare care era foarte înalt. Semăna cu o libelulă. Vopsit în gri, părea bine întreținut. Sub cabină era agățat un cilindru gri închis, aproape la fel de lung ca și aceasta, cu niște aripioare în spate. Era racheta Hellfire.

– Așa de micuț e?! exclamă neliniștit Cyrus Jahanbi. O să poată zbura cu racheta?

Mahmud zâmbi înțelegător.

– Bineînțeles. Este un Hughes 500, modelul civil al aparatului MD 530 militar, care transportă racheta. Este foarte silențios și extrem de ușor de pilotat. În plus, nici nu costă prea mult. Reza l-a cumpărat de ocazie cu 130 000 de dolari.

– De la cine?

– De la un tip care are probleme financiare. L-a luat de la clubul lui aviatic. Are foarte puține ore de zbor. Reza i-a spus că îl cumpără pentru un prieten și l-a adus direct aici. Nimeni nu știe de soarta lui. Casa îi aparține și vine să-și petreacă sfârșitul de săptămână.

Mândru, Ali Yasin se apropie de elicopter.

– Uită-te înăuntru!

Cyrus Jahanbi deschise ușa și se aplecă în interior. Pilotul stătea în stânga. La dreapta, era vizeta giroscopică agățată de tavan. Scaunele din spate au fost scoase ca să facă loc aparaturii electronice a rachetei, și anume, un cofret metalic de cincizeci de centimetri de unde plecau zeci de fire. Impresionat, Cyrus Jahanbi întrebă:

– L-ai încercat?

Mahmud Farmayan zâmbi cu indulgență.

– Nu a fost nevoie... Dar am testat toate circuitele electronice. Cum dispunem de materialul original, nu mi-a fost

greu să echipez elicopterul. A trebuit doar să dau câteva găuri ca să pot face toate legăturile. A fost ceva migăleală, dar merge. Am branșat codurile emițătorului și ale celulei laser pe aceeași frecvență. Am verificat dacă și codajul funcționează. Nu-mi rămâne decât să activez racheta și s-o lansez.

– Cine o să țintească?

– Eu, zise cu mândrie Ali Yasin. M-am antrenat și este foarte simplu. Este suficient ca pilotul să orienteze elicopterul pe axa țintei. Când o voi avea în mijlocul reticulului, activez racheta și imediat va porni spre țintă, ghidându-se după raza laser care va fi emisă de emițătorul de la sol. Timpul în care ajungem în poziția de lansare și acela în care racheta își atinge ținta va fi de aproximativ treizeci de secunde. Nimeni nu va putea interveni.

Rămaseră câteva clipe nemișcați, contemplând elicopterul, apoi Ali Yasin zise:

– Haideți, am adus câteva sandviciuri.

De când asamblase mașinăria asta a morții, era într-o stare de permanentă beatitudine, gândindu-se la șocul suferit de America și de întreaga lume în momentul atacului.

* * *

– Numărul de telefon aparține unui delegat iranian la Națiunile Unite, îl anunță Chris Jones pe Malko. Un anume Cyrus Jahanbi, care locuiește la New York.

– Caută-l în computerul de la Langley, îi ceru imediat Malko.

Un iranian. Nu putea fi o coincidență. Se stăpâni cu mare greutate cât timp Chris Jones căuta în calculator. Răspunsul ajunse imediat.

– Nimic. Este un fost ziarist de la *Kayan*. De doi ani, este detașat de Ministerul Informațiilor din Iran la New York. Nu s-a remarcat prin nimic.

– Ministerul Informațiilor este același lucru cu cel al Internelor, răspunse Malko. Ai adresa?

– Da, East 52 numărul 415, etajul opt, apartamentul 805.

– Ne ducem la el.

Chris Jones ezită întrucâtva. Meandrele administrative îl înspăimântau mai tare decât un Magnum 357.

– Ar trebui să-i luăm și pe cei de la FBI cu noi, sugeră el. Nu avem dreptul să reținem nici un străin care locuiește la New-York. Cu-atât mai mult un diplomat.

– Adu-l și pe dracu' dacă vrei, dar grăbește-te, se răsti Malko.

Agentul special de la FBI se lăsă rugat, dar până la urmă acceptă. Peste zece minute, se aflau în fața locuinței iranianului, între First Avenue și East River. Strada 52 se înfunda.

– Sună-l din mașină, poate că nu e acasă.

Chris formă numărul și îi răspunse o voce cu accent străin:

– *Baleh? Yes...*

– Sunteți domnul Jahanbi? îl întrebă Chris Jones.

– Da.

– Sunt de la FBI. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră.

– Când?

– Acum.

– Nu aveți nici un drept, răspunse iranianul. Trebuie să vă adresați Națiunilor Unite, la secretariatul general, eu sunt diplomat.

Închisese. Malko simți cum îi sare mușchiul. Se întoarse spre agentul de la FBI.

– Ne ducem la el.

Agentul surâse încurcat.

– Domnule, nu avem dreptul, trebuie să urmăm procedura legală. Mai întâi suntem obligați să-i raportăm Biroului.

– *Bullshit!* izbucni Malko. E pe cale să se producă un atentat împotriva președintelui Statelor Unite dintr-un moment într-altul, iar omul ăsta s-ar putea să facă parte din complot. Dacă nu vreți să veniți cu noi, atunci așteptați-ne aici!

El și Chris Jones săriră din mașină. Gorila flutură legitimația pe sub nasul portarului înmărmurit, apoi se năpustiră în lift, apăsând pe butonul care indica etajul opt. Apartamentul 805 era chiar vizavi. Sună, dar nu răspunse nimeni. Disperat, se întoarse către însoțitor:

– Hai Chris!

Gorila își luă avânt și se năpusti în ușă cu cele o sută de kilograme ale sale. Din cauza șocului, încuietoarea cedă, dar nu și piedica de la ușă. Înăuntru se auzeau proteste, iar o voce urla la un interlocutor invizibil:

– Haideți că forțează ușa. Sunt niște gangsteri!

Chris îi dădu un picior ușii care se deschise, iar cei doi intrară în apartament. Se ciocniră de un bărbat mic de statură, brunet, turbat de furie, care agita un pașaport diplomatic iranian.

– N-aveți nici un drept! striga el. Am chemat poliția.

– E chiar aici, făcu Chris Jones cu nonșalanță.

Îl luă de guler, îl scoase afară pe palier, apoi îl îmbrânci în ascensor. Ajungând în hol, dădură peste doi polițiști în uniformă care stăteau de vorbă cu portarul. Iranianul începu să se văicărească:

– Domnule ofițer, ei sunt! M-au înhățat!

S-a creat un moment de panică. Agentul de la FBI veni în ajutor, iar Chris Jones îi arătă legitimația. Încurcat, sergentul de la poliția new-yorkeză rămase inflexibil.

– Fie că sunteți de la Serviciile Secrete ori de la FBI, nu aveți dreptul să vă atingeți de un diplomat. Domnul Cyrus Jahanbi este diplomat iranian la Națiunile Unite...

Portarul îl întrerupse.

– Domnule, bărbatul acesta nu este Cyrus Jahanbi.

Capitolul XIX

S-a creat un moment de confuzie. Cei doi polițiști nu mai înțelegeau nimic. Malko își dădu primul seama ce se întâmplă. Cyrus Jahanbi nu era un simplu diplomat, ci avea și el un rol în complot, iar dintr-un motiv necunoscut i s-a substituit un „complice". Unul dintre polițiști îl întrebă pe iranian:

– Aveți pașaport? Arătați-mi pașaportul.

Bărbatul se prefăcu că n-a înțeles și fugi spre ieșire.

– Opriți-l! le ordonă Malko lui Chris și Milton.

Gorila se și năpusti asupra lui. Falsul Jahanbi fu culcat pe burtă pe mochetă și amenințat cu pistolul în ceafă. Chris Jones scoase două pașapoarte din buzunar și i le dădu agentului de la FBI. Acesta examină la repezeală documentele.

– Bărbatul ăsta nu este Cyrus Jahanbi, spuse el. Se numește Iradj Tadjeh, de naționalitate iraniană și lucrează la delegația din Iran pe lângă Națiunile Unite. Nu beneficiază de imunitate diplomatică și deține pașaportul domnului Cyrus Jahanbi.

Răsuflând ușurați, cei doi membri de la poliția new-yorkeză se hotărâră să abandoneze cazul. Chris îl ridică pe iranian, agentul de la FBI îi puse cătușele, iar Malko îl întrebă:

– Unde se află acum Cyrus Jahanbi?

– Vreau un avocat, nu aveți dreptul să mă arestați, chițcăi iranianul. Sunteți niște gangsteri!

Altceva n-au mai putut să scoată de la el. Agentul special de la FBI s-a dus să telefoneze ca să ceară instrucțiuni, în timp ce Malko urcă în apartament ca să cotrobăie. Nu rezolvă nimic însă, dar lipsa obiectelor de toaletă dovedea că Jahanbi plecase de tot. Poate că plecase din Statele Unite când a simțit că nu mai merge. Chris Jones îi spuse lui Malko după ce coborî:

– Ne ducem într-o casă sigură a FBI-ului.

Safe-house se afla în sudul oraşului, într-o clădire veche din cărămidă roşie pe Jackson Street. Parcurseră drumul până acolo în patruzeci de minute. De aici, Malko telefonă în sfârşit la Langley ca să-l pună la curent pe Richard Baxter cu ultimele evenimente şi, de asemenea, cu sursa adevărată a pericolului.

– Trebuie să-l găsim pe Cyrus Jahanbi, dacă o mai fi pe teritoriul american, îi spuse el. După părerea mea, el ştie absolut tot.

– Vom face tot ce ne stă în puteri, colaborăm şi cu FBI-ul, îi promise directorul direcţiei Operaţiuni. Dar trebuie să găsim racheta Hellfire.

Începură interogatoriul. Sau mai bine-zis, monologul, fiindcă Iradj Tadjeh refuza cu încăpăţânare să răspundă la întrebări. Trei agenţi de la FBI stăteau în faţa lui fără să răsufle. Chris Jones fierbea. Apoi interveni cu brutalitate:

– Lăsaţi-mă cinci minute cu el... le ceru gorila.

Cei doi agenţi se consultară din priviri.

– Dacă-l şifonaţi, să ştiţi că noi răspundem...

– Vi-l dau înapoi nevătămat, se jură Chris Jones.

Exasperaţi, cei doi agenţi s-au dus să bea o cafea. Chris Jones reveni în sala de interogatoriu împreună cu Milton şi încuie uşa cu cheia. Iranianul urmărea cu o privire îngrozită fiecare mişcare a celor doi. Cu foarte multă încetineală, Chris Jones îşi scoase haina şi o aşeză pe birou, apoi se întoarse spre prizonier cu un surâs galant, însă ochii lui cenuşii nu prevesteau nimic bun.

– Bine, începu el, vom face o plimbare sănătoasă.

Iranianul îi aruncă o privire întrebătoare. Gorila se îndreptă fără grabă spre fereastra gen ghilotină pe care o deschise, lăsând să intre o adiere călduţă în încăpere. Apoi se aplecă şi se uită în jos. Se aflau la etajul cincisprezece.

– Milt, spuse el, adu-l pe prietenul nostru să vadă şi el.

Milton Brabeck îl smulse pe Iradj Tadjeh de pe scaun şi îl forţă să se aplece până la jumătate în hău. Îl trase înăuntru abia după câteva secunde bune.

– După părerea ta, îl întrebă drăgăstos gorila, cât timp îţi ia ca să ajungi pe trotuar? Până acolo sunt vreo patruzeci de picioare. Poţi parcurge distanţa în trei-patru secunde... Iar dacă întinzi braţele ca nişte aripi, mai câştigi vreo zece...

Cu trăsăturile crispate de groază, iranianului îi reveni glasul.

– Ce vreţi să-mi faceţi? Vreau un avocat.

– Uite, noi îți acordăm o șansă, îi explică rar și apăsat Chris. Milt și cu mine te vom arunca pe fereastră ca să-ți dăm puțin elan. Dar nu-ți facem nici un rău, ce zici? Unu și cu unu fac doi; ori aterizezi ușurel și apoi o ștergi, asta ar fi versiunea fericită, sau te împrăștii ca un rahat pe trotuar. Dar și aici este o parte bună a lucrurilor: în țara ta împuțită vei fi considerat un martir și vei primi gratis un bilet pentru rai. Hai, Milt, scoate-i cătușele ca să nu-și facă rău când o cădea...

Milton Brabeck execută. Speriat, Iradj Tadjeh fugi către ușă, dar brațele puternice ale lui Chris Jones îl prinseră din zbor și îl ridicară de la sol.

– Te-nșeli, ieșirea nu-i pe aici! îi zise gorila batjocoritor.

Milton îi veni în ajutor, imobilizându-i gleznele. Purtându-l pe iranian pe sus ca pe un pachet, cele două gorile se apropiară de fereastră.

– Trebuie să ne sincronizăm, Milt, îi zise Chris. Trebuie să-i dăm toate șansele căpcăunului ăstuia. Mai întâi o să-l aruncăm în sus! Ca pe un pitic... Haide, unu, doi...

Turuind de zor, îl legănau pe Iradj Tadjeh. La fiecare balans, capul iranianului ieșea mult deasupra hăului. Nu mai apucară să zică „trei", că Iradj slobozi un răcnet răgușit, ca un animal în agonie.

– Opriți-vă, spun tot!

Dar nu-l lăsară jos. Chris Jones se mulțumi să spună:

– Te-ascultăm...

– Domnul Jahanbi a plecat ieri seară, dar nu știu unde. A luat și o valiză.

– De ce a plecat?

– A primit un mesaj cifrat de la Teheran. Chiar eu i l-am adus.

– Unde este mesajul?

– L-a luat cu el.

– Nu știi ce conținea?

– Nu știu, vă jur, plicul era sigilat, șoferul delegației mi l-a înmânat.

– Cum îl cheamă?

– Reza Montachemi.

– De ce te-ai dat drept Jahanbi?

– El mi-a ordonat. Domnul Jahanbi e foarte mare, nu pot să-l refuz. Altminteri, mă trimite la Teheran și mă bagă la închisoare. Lăsați-mă jos, vă rog.

Cu o încetineală bine calculată, dar nu sadică, cele două gorile îl traseră de la fereastră și îl așezară pe podea, îi puseră din nou cătușele și îl instalară pe scaun, apoi descuiară ușa. Cei doi agenți de la FBI se uitară la ei cu îngrijorare.

– E teafăr?

– Priviți, făcu Chris Jones, nu-i lipsește nici măcar un fir de păr! În plus, a fost foarte amabil. Știe tot ce vrem să aflăm și nu i-am tras nici o palmă. Nu-i așa, Milt?

– N-ar fi fost legal, comentă cu gravitate Milton Brabeck.

* * *

– FBI a descoperit locul unde a fost depozitat materialul, într-un hangar în Queen's, spuse Milton Brabeck. Acolo se mai află o cutie cu marca Rockwell International. Și asta datorită șoferului de taxi. Pe carnetul lui am descoperit adresa unui inginer electronist de origine iraniană, un refugiat politic, ajuns aici în 1982, care a fugit de regimul mola. Se numește Mahmud Farmayan. El a închiriat depozitul.

– A fost arestat?

– Nu, a dispărut de la domiciliu. Nimeni nu știe unde este. Și el și-a luat valiza.

Malko împreună cu cele două gorile s-au întors în biroul din Rockefeller Center, unde îi aștepta Maria-Mercedes.

Telefonul sună. Era Alexander Higgins. Îndopat cu calmante, tânărul încă nu-și revenise de pe urma morții tatălui său. Nu s-a mișcat din apartamentul din Park Avenue. Malko se scuză că l-a deranjat și îl întrebă:

– Cunoașteți un iranian, Cyrus Jahanbi?

– Da, tata mi-a vorbit despre el, zise tânărul după un moment de gândire. Dar nu l-am întâlnit niciodată. Știu că lucrează la Națiunile Unite. De ce?

– Cred că l-a obligat pe tatăl dumitale să-i procure un Hellfire. Acum a fugit. Căutăm orice indiciu care ne-ar putea duce la el...

Imediat ce Alexander închise, Maria-Mercedes sări ca arsă:

– Cred că l-am văzut o dată pe acest Jahanbi. A venit la birou acum vreo trei luni. Eu l-am condus la domnul Higgins. Este un bonom, mic de statură, palid, cu aer bolnăvicios și vorbește englezește.

– L-ați putea recunoaște?

– Da.

În afară de fotografia din pașaport, nu exista nici o altă poză a lui Cyrus Jahanbi. La delegația iraniană de pe lângă Națiunile Unite, FBI-ul s-a lovit ca de un zid. Apărați de imunitatea diplomatică, iranienii refuzau să răspundă, susținând că nu știu unde se află Jahanbi.

Malko se descurajă. În ciuda valului de evenimente survenite în câteva zile, el personal nu a avansat deloc. Totuși, a reușit un lucru ce părea cu neputință: să-l exfiltreze din Iran pe Alexander Higgins, fapt ce, în principiu, a produs deblocarea situației.

Elko Krisantem a putut să iasă fără probleme din Bander-Abbas, pretinzând că i s-a furat camionul, iar acum era la Liezen. Cât despre Gunther Weikersdorf, s-a evaporat și el, fără să-i prevină pe iranieni, urcându-se în ultimul moment în cursa companiei Austrian Airlines. Adjunctul său le explicase că a suferit brusc o criză cardiacă. Într-un stat în care minciuna era ridicată la rang de cinste, acest lucru nu a mirat pe nimeni. Acum era viu și nevătămat, la Viena. Pe de o parte, Malko se simțea ușurat, pe de alta, se gândea că n-o va mai vedea așa lesne pe focoasa Sissi.

Numai în punctul principal iranienii au acționat atât de rapid...

Acum, după ce a identificat dincotro vine pericolul și după reconstituirea întregii afaceri, își concentra atenția asupra posibilului comanditar al acțiunii teroriste care îi scăpa printre degete.

Unde putea să-l găsească pe Cyrus Jahanbi? Poate că era deja în Iran. Părăsea cu ușurință Statele Unite fiindcă nu era nici un control. Dar, la fel de bine, putea să fie încă la New York sau oriunde în altă parte, chiar și la Washington. În America, era foarte greu să găsești pe cineva.

Mai avea ceva foarte urgent de întreprins: să localizeze racheta furată. Mai bine căuta acul în carul cu fân. Complotul îl viza pe președintele Statelor Unite, în concluzie, protagoniștii acestuia, după orice logică, ar trebui să se ducă la Washington sau prin apropiere.

Telefonul sună din nou. Maria-Mercedes îi dădu receptorul lui Malko. Era Richard Baxter, directorul diviziei Operațiuni de la CIA.

– Am avut o conferință cu directorul de la FBI, îi spuse

americanul, şi am pus la cale planul de acţiune. FBI-ul va răspândi peste tot poza lui Cyrus Jahanbi şi va disponibiliza maximum de agenţi pe teren. La New York şi la New Jersey sunt deja mai mult de o sută. Vor face o treabă de furnică: vor arăta fotografia lui Jahanbi şi a lui Mahmud Farmayan oamenilor care frecventează moscheile. Vor încerca să afle mai multe despre ei. Dar acest lucru poate dura foarte mult.

– Şi la Washington? întrebă Malko.

– Personalul de la FBI va trece prin sită toate hotelurile, motelurile şi restaurantele. Îi vor interoga pe şefii comunităţilor islamiste, toate centrele culturale. Nu-i putem aresta pe toţi oamenii care au feţe de arabi...

– Aţi căutat şi elicopterul?

– Căutăm în continuare, dar nu ştim ce căutăm de fapt. Am cerut *tuturor* unităţilor armatei americane care au în dotare elicoptere să ne spună dacă au constatat dispariţia vreunui aparat de-al lor. În cazul elicopterelor civile, este imposibil. În Statele Unite sunt zeci de mii de astfel de aparate. Ştim că iranienii au reţele în California. Puteau să fure de acolo.

Imediat lui Malko îi veni o idee.

– Au nevoie de un pilot, observă el. Nu putem să cercetăm şi aspectul ăsta?

Richard Baxter zâmbi descurajat.

– Trebuie să existe vreo două sau trei sute de mii de persoane care posedă autorizaţie de pilotare a elicopterului. În acest sens, s-a făcut un recensământ la scară naţională. Trebuie să verificăm stat cu stat. Şi care sunt criteriile? Totuşi, am întreprins ceva de genul acesta. În timp ce noi aşteptăm, Serviciile Secrete sunt pe fază, întărind măsurile de protecţie ale preşedintelui. Suntem într-o situaţie îngrozitoare, ştim că se pregăteşte un atentat, cunoaştem în mare parte metoda folosită, dar nu ştim dacă-i vom găsi pe autori la timp.

– Aţi vorbit cu preşedintele?

– Da.

– Ce a spus?

– Că are credinţă în Dumnezeu.

– Un răspuns inteligent, observă Malko.

– Bine, aş dori să iei primul tren spre Washington, îi ceru Richard Baxter. Aţi făcut o treabă formidabilă, şi o ştiţi şi dumneavoastră. Cine ştie, poate vă mai vine vreo idee. V-am rezervat o cameră la hotelul *Willard*.

– Mai rezervaţi una, îl rugă Malko, apoi închise.
Se întoarse către Maria-Mercedes:
– Plecăm la Washington.
– De ce? se miră chiliana.
– Sunteţi singura persoană rămasă în viaţă care l-a întâlnit pe Cyrus Jahanbi. Acest lucru ne poate fi de ajutor.

* * *

Cyrus Jahanbi privea apusul de soare pe lacul Accotink. Inactivitatea îl măcina, însă, în sinea lui recunoştea că Ali Yasin avea dreptate. Cea mai bună soluţie pentru marea lovitură era să aştepte ziua de 13 septembrie.

La *Grand Hotel* nu stătuse decât douăzeci şi patru de ore fiindcă era mult prea periculos.

Nimeni nu a făcut nici o aluzie la vreun atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite, ci numai la o „acţiune teroristă de proporţii". De două zile se retrăsese în casa lui Reza Ghodzadeh, împreună cu Mahmud Farmayan. Cei doi iranieni jucau şah ca să le treacă timpul sau citeau ziarele, atunci când Farmayan nu se ducea la Washington pentru ultimele pregătiri ale atentatului. Hangarul în care se afla elicopterul Hughes 500 rămânea încuiat zi şi noapte. Nici ei nu ieşeau prea mult în timpul zilei, ci stăteau în casă.

Conveniseră ca Ali Yasin şi Reza Ghodzadeh să vină pe data de 12 seara. Până atunci nu comunicau în nici un fel. Totul era organizat până la cele mai mici amănunte.

* * *

Malko se dădu jos din maşină chiar în faţă la Intelligence Building, pe strada F, în apropiere de Casa Albă, unde avea întâlnire cu un şofer de la CIA. Chris Jones a plecat imediat la hotelul *Willard* unde Maria-Mercedes rămăsese sub protecţia lui Milton Brabeck.

De două zile situaţia nu s-a mişcat deloc. Teroriştii şi racheta lor parcă s-au evaporat, ducându-se pe altă lume. FBI scotocea în continuare oraşul şi împrejurimile fără un rezultat clar. Cel puţin erau siguri că nu lipsea nici un elicopter militar din dotarea unităţilor armatei americane. Malko se uita la cerul albastru. Vremea era superbă şi caldă. Pe continentul american era în toi „vara indiană".

Maşina aparţinând CIA cobora pe strada F, angajându-se pe platforma ce ducea spre Key Bridge ca să treacă fluviul Potomac; ajunse pe George Washington Parkway, îndreptându-se către vest.

După ce străbătu douăzeci de kilometri, maşina o luă pe platforma Chain Bridge Road, ca să ajungă pe strada 123, care ducea direct la intrarea principală a sediului CIA. Şoferul trimise un impuls electric cu ajutorul codificatorului, iar grilajul negru culisă. În trecere, arătă legitimaţia paznicului, apoi îl lăsă pe Malko în faţa intrării în clădirea principală. Însoţit de un ofiţer de securitate, Malko ajunse la etajul opt, iar de aici fu introdus în sala de conferinţe.

Richard Baxter îl salută cu căldură, îl prezentă personalului de la FBI şi de la *Secret Service* şi celor doi specialişti în atentate teroriste din Orientul Mijlociu. Atmosfera era mai degrabă glacială, în ciuda timpului frumos de afară. Directorul adjunct al diviziei Operaţiuni intră direct în subiect:

– Domnilor, ne-am întâlnit destul de rar cu o astfel de situaţie delicată. Azi suntem în 12 septembrie. Mâine va avea loc la Casa Albă parafarea oficială a acordului de pace dintre Israel şi Palestina, în prezenţa preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Ceremonia se va face pe peluza din faţa Casei Albe, vizavi de West Wing. Preşedintele, Yasser Arafat şi Itzhak Rabin se vor afla sub cerul liber, pe podium. În concluzie, vor fi cât se poate de vulnerabili. Ne temem că grupul terorist pe care-l tot hăituim o să profite acum de această ocazie ca să dea lovitura. Dar nu ştim unde se află, cum vor proceda şi mijloacele de care dispun. Bineînţeles că este imposibil să împiedicăm ceremonia care urmează să aibă loc.

– Oare n-ar fi mai prudent să organizăm întâlnirea în interiorul Casei Albe? sugeră reprezentantul de la FBI. Într-o încăpere, departe de ţinta unei rachete aer-sol.

Reprezentantul Casei Albe sări ca ars.

– Dar avem trei mii de invitaţi! Unde să-i primim?

Responsabilul de la Serviciile Secrete se amestecă şi el în vorbă:

– Care dintre dumneavoastră va avea curajul să-i spună preşedintelui Clinton că propriul serviciu de securitate este incapabil să-l apere într-o asemenea situaţie? Vă închipuiţi cum vor reacţiona israelienii?

– La ce oră va avea loc ceremonia parafării acordului? întrebă Malko.

– Mâine dimineaţă la ora unsprezece.

– Nu s-ar putea decala puţin ora ca să dejucăm eventualele planuri teroriste?

Reprezentantul Casei Albe se strâmbă.

– Eventual cu vreo cincisprezece minute, nu mai mult. Este un protocol foarte încărcat, sunt în joc serviciile de securitate israeliene, palestiniene, plus ale noastre.

Malko clătină din cap.

– Totuşi, noi suntem în posesia câtorva elemente, ţinu el să precizeze. Ştim că nişte terorişti vor încerca să lanseze o rachetă ghidată prin laser asupra Casei Albe dintr-un elicopter sau dintr-un avion. Chiar nu se poate face nimic?

Nimeni nu mai scoase un cuvânt, iar un bărbat de la Serviciile Secrete deschise un dosar.

– Vă voi spune ce am prevăzut noi. Prima măsură de protecţie este interzicerea survolării la mai puţin de 18 000 de picioare în această zonă. Să vă arăt.

Se ridică şi se îndreptă spre peretele unde era o hartă imensă a oraşului Washington.

– Zona aceasta, spuse el în continuare, formează un dreptunghi în jur de trei mile de la est la vest şi o milă de la nord la sud, iar Casa Albă se află exact în mijloc. Începe cu Lincoln Memorial, merge până la intersecţia lui New-Hampshire Avenue cu Rock Creek, spre nord-vest, urmează New-Hampshire Avenue în direcţia nord-est, până la Washington Circle, la intersecţia bulevardului New-Hampshire cu strada K; pleacă apoi prin est, de-a lungul străzii K, vreo două mile şi jumătate, până la podul de cale ferată dintre străzile 1 şi 2, pe urmă la sud-est, o jumătate de milă până la Stanton Square, la intersecţia lui Massachusetts Avenue cu strada 6. Apoi o ia spre sud-vest, până la intersecţia lui New-Jersey Avenue cu strada E. Pe urmă, drept spre vest până la intersecţia autostrăzii South West cu strada 6, apoi la nord, în lungul străzii 6, până la intersecţia cu Independence Avenue. Pe la vest apoi, urmând Independence Avenue până se intersectează cu strada 15, apoi mereu spre vest, din Independence Avenue, până la extremitatea nordică a lui Kutz Memorial Bridge, peste Tidal Basin. În sfârşit, tot pe la vest, până la punctul de plecare, adică Lincoln Memorial. Am numit această zonă P. 56[1].

---

1. P. de la *Prohibited:* interzis

Malko examina zona interzisă survolării care se întindea doar pe o rază de un kilometru la sud de Casa Albă. Pentru o rachetă cu o rază de acţiune de şapte kilometri, nu punea nici un fel de probleme. Calculă rapid în mile cam până unde ar trebui să se întindă zona care să nu prezinte riscuri: practic până la National Airport... Dar nu era singura persoană care calculase acest lucru.

– N-am putea extinde zona în mod provizoriu? întrebă directorul diviziei Operaţiuni.

Reprezentantul Serviciilor Secrete scutură din cap.

– Practic este imposibil. Ar însemna să izolăm complet National Airport şi să rupem legăturile Washingtonului cu restul ţării. În plus nu prezintă siguranţă sută la sută.

O linişte apăsătoare urmă după această intervenţie. Reprezentantul Serviciilor Secrete reluă:

– Un elicopter al armatei americane va survola întruna Casa Albă. Un Apache înarmat cu tunuri şi cu şaisprezece rachete aer-aer ghidate prin infraroşu. Echipajul lui a luptat în Irak şi este antrenat special. Ar putea doborî orice elicopter care s-ar apropia de Casa Albă şi ar pătrunde în zona interzisă. Ca să evităm orice neplăcere, am dat ordin elicopterelor ce aparţin Poliţiei din Washington să nu se înalţe în această perioadă de timp. Dacă teroriştii vor folosi un avion, elicopterul poate de asemenea să-l doboare cu o rachetă.

În plus, toate radarele militare de pe o rază de cincizeci de mile sunt în alarmă roşie, gata să repereze orice aparat neidentificat. O escadrilă este pregătită să decoleze de pe Andrew Air Force Base, dar acest lucru presupune un preaviz de câteva minute. La faţa locului, pe acoperişul Casei Albe, sunt plasaţi trăgători de elită înarmaţi cu puşti cu lunetă, înconjuraţi de două grupe echipate cu rachete sol-aer Stingers, foarte eficiente împotriva oricărui obiect zburător. Totuşi, trebuie să avem în vedere un factor important: dacă se va produce un atac, el va dura doar câteva secunde. Va veni probabil din zona în care zborurile sunt autorizate. Or, zeci de elicoptere se plimbă de colo-colo, fie ca să plimbe turişti, fie pentru zboruri particulare. Înainte să aprindem unul, avem *tot* interesul să fim *foarte* siguri că este cel al teroriştilor.

Reuniunea se încheie pe acest ton pesimist. Directorul diviziei Operaţiuni îl reţinu pe reprezentantul de la FBI. Pe Malko îl obseda un singur lucru: unde putea fi Jahanbi? Se pregătea să

plece din sediul CIA, când îi veni o idee pe care i-o împărtăși lui Richard Baxter.

– Ca să pilotezi un elicopter este nevoie de un pilot care să cunoască bine regiunea. Poate că în această direcție ar trebui să căutăm.

Baxter ridică ochii la cer.

– În Maryland și în Virginia sunt zeci de terenuri și sute de piloți...

– Mă gândesc că, dacă Jahanbi este la Washington, înseamnă că se află și un iranian aici. Nu prea cred că sunt în zonă mulți piloți iranieni sau de origine iraniană. Am putea să-i depistăm. Contactează de urgență departamentul care se ocupă cu obținerea cetățeniei la Foreign Affairs Department. Verifică dacă printre cei care au primit cetățenie sau posesorii de „green cards" de origine iraniană, veniți în 1979, nu se află vreun pilot de elicopter.

Richard Baxter se uită la el ca și cum ar fi văzut un balaur.

– De ce numai iranieni?

– Pentru că au fost mulți piloți de elicopter în armata Shah, răspunse Malko. Au fost instruiți în țara lor, dar au cerut azil politic. Cu siguranță că printre ei s-au infiltrat și „cârtițe" care servesc interesele aiatollahilor. Poate că e o picătură într-un ocean, însă merită să încercăm.

– Iisuse Hristoase! Mă ocup imediat, spuse reprezentantul de la FBI. O să mai iau oameni de la Casa Albă ca să dea o mână de ajutor.

– Să vă ajute Dumnezeu! oftă Richard Baxter. Eu vreau să dorm în noaptea asta.

Malko se gândea în timp ce se întoarse spre specialistul de la antitero.

– Bănuim cu toții că racheta asta Hellfire va fi ghidată spre țintă – adică tribuna prezidențială – cu ajutorul unei raze laser. Există vreun mijloc prin care să fie detectată, apoi deturnată?

– Bună întrebare, recunoscu specialistul, însă lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Să vă explic. Știm cu toții că o rază laser este un fascicul luminos foarte fin și foarte concentrat pe care noi îl numim lumină coerentă. Acest fascicul este emis de o sursă laser numită „emițător". Acesta conține sursa electrică cu o baterie cuplată la un sistem optic și o cameră dotată cu o distanță focală lungă. Raza laser nu se poate vedea cu ochiul liber, dar se poate detecta cu niște dispozitive care se numesc detectoare optoelectronice. Și noi avem asemenea detectoare

instalate pe acoperişul Casei Albe. Ele captează razele laser, dar nu sunt de ajuns. De fapt, în cazul rachetei Hellfire, modul de activare este următorul: odată ajuns la distanţa respectivă, elicopterul ce poartă racheta se va înălţa la aproximativ şase sute de picioare şi va lansa racheta în direcţia ţintei, cu ajutorul unei vizete giroscopice clasice. Acest lucru se face în câteva secunde şi, imediat după lansare, elicopterul se depărtează sau se aşază pe sol. Este aproape imposibil să se intervină în acest stadiu, presupunând chiar că este reperată la timp.

Racheta Hellfire se va îndrepta cu viteza sunetului spre ţintă şi o va atinge în douăzeci şi cinci de secunde. În primele zece secunde de la lansarea pe traiectorie, nu este ghidată încă prin laser, deci este invulnerabilă şi invizibilă, propulsorul fiind indetectabil. Doar în ultimele cincisprezece secunde, ghidajul laser intră în acţiune. Un „indicator" care poate fi plasat oriunde pe o rază de cinci kilometri, pe o clădire, în alt elicopter sau în orice colţişor care are deschidere directă spre ţintă îi va activa detectorul optoelectronic în ultimele cincisprezece secunde ale traiectoriei rachetei. Principiul este următorul: raza laser se reflectă în ţintă ca să poată fi captată de echipamentul de ghidare al rachetei, situat în capătul ei. Acesta se va lovi exact deasupra cu o precizie de aproximativ un metru. Numai în acest ultim stadiu, detectoarele optoelectronice vor descoperi existenţa razei laser. Ca să perturbăm sistemul de ghidare, ar trebui să cunoaştem lungimea de undă pe care o foloseşte. Însă acest lucru, domnilor, ne ia mai mult de cincisprezece secunde.

O linişte mormântală se lăsă după această prelegere. Capacităţile tehnice ale acestei maşinării a morţii sunt imposibil de evitat şi niciodată nu ar fi timp ca să se poată opri mecanismul care se îndreaptă spre ţintă. Dacă nu se reuşeşte interceptarea elicopterului *înainte* de a lansa racheta, totul s-a terminat!

Malko avea impresia că are plumb în stomac. Mai rămăseseră doar câteva ore ca să mai facă unele cercetări, dar acest lucru ar putea să dureze săptămâni de-a rândul. Nu mai ştia cărui sfânt să-i ceară milostenia. Toate eforturile, toate vieţile irosite, ca să dea greş când era atât de aproape de reuşită...

Capitolul XX

Malko o găsi pe Maria-Mercedes cocoțată pe taburetul barului rotund de la hotelul *Willard,* înconjurată de zeci de politicieni care salivau precum câinii de vânătoare lângă un animal superb. Rochia neagră strânsă pe trup, cu un decolteu îndrăzneț era ridicată foarte sus pe coapse când stătea pe scaun. Instalat pe singura banchetă existentă în bar, Chris Jones, cu o sticlă de vin în față, îl apucă pe Malko de mânecă și îi zise în treacăt:

– Este jenant, e matoală de-a binelea.

Când Malko ajunse lângă ea, Maria-Mercedes întoarse spre el o față roșie din cauza alcoolului și privirea încețoșată.

– Ah, dumneata erai! zise ea bâlbâindu-se. I-ați găsit pe nemernicii ăia?

– Nu încă, făcu Malko. E totul în regulă?

Brusc, trăsăturile chilienei se schimonosiră, iar ea izbucni în hohote de plâns. Unul câte unul, cavalerii devotați se îndepărtară.

– Nu, deloc! bâigui ea. Am impresia că sunt vinovată de moartea lui Jack. Trebuia să vă fi spus mai devreme, dar n-am avut încredere. Am crezut că-i sunteți dușman.

Tolănită cu coatele pe tejghea, se puse pe un plâns cu suspine, stârnind interesul clienților – majoritatea bărbați – nevoiți să asiste la o scenă de familie.

Compătimitor, barmanul se apropie și îi propuse:

– *One more Daiquiri, young lady?*

– Câte pahare a băut până acum? îl întrebă Malko bănuitor.

Barmanul îi arătă degetele de la mâna dreaptă.

– Da, încă unul, ceru Maria-Mercedes cu voce nesigură, nu sunt criță, dar sunt tristă...

Malko nu vru s-o contrazică și comandă pentru el o votcă

cu gheață. Și el simțea nevoia să-și înmoaie ghemul pe care-l avea în stomac. Când Mariei-Mercedes îi mai secară lacrimile, Malko se gândi că era timpul s-o smulgă de lângă bar.

– Haideți să mergem să mâncăm ceva, îi propuse el.

Maria-Mercedes se lăsă târâtă jos de pe taburet fără să opună rezistență. Pupilele dilatate spuneau multe despre starea în care se afla. Chris Jones și Milton Brabeck se apropiară.

– Vă duceți la culcare?

– Nu, ne ducem să mâncăm de seară la *Four Ways*, la intersecția străzii R cu strada 20. Știți localul?

– Îl știm, zise Chris Jones pe un ton lugubru. Doar pe dinafară! Am făcut de multe ori pe „dădacile" pentru acriturile care mâncau acolo. Dar noi nu intram la socoteală. Imaginează-ți că e mai plăcut să mănânci un hamburger în față la *Four Ways* decât într-un ghetou...

Iată și sfânta filosofie a americanului! Malko nu dorea să tulbure acest desăvârșit echilibru psihologic.

– Nu cred că vă paște un pericol așa de mare, haideți, veniți și voi!

– Vă așteptăm afară, îl asigură Milton.

Restaurantul de la *Four Ways* era unul dintre locurile preferate de înalții funcționari de la CIA, unde aceștia își invitau oamenii politici sau „sursele" selecționate într-o atmosferă de adunare sindicală... Femeile erau aici o specie practic necunoscută...

* * *

Maria-Mercedes aruncă o privire chiorâșă pereților lambrisați ai restaurantului *Bermuda Lounge* din hotelul *Four Ways*. Lumina mai mult decât difuză îi îndulcea trăsăturile, făcând să-i iasă în evidență gura enormă și roșie. Apariția ei îi amuți pe toți și stârni câteva comentarii șoptite de clienții mai îndrăzneți. De când se sfârșise războiul, nu mai văzuseră o apariție ca asta prin partea locului. Judecând după aspectul fizic și luând în considerație noemele din Washington, nu putea fi decât o creatură ce ducea o viață de desfrâu, ducându-i pe politicieni pe panta alunecoasă a corupției și a pierzaniei.

– Locul ăsta e sinistru, suspină ea în timp ce împingea în lături paharul cu lichior.

De-abia se atinsese de friptura la grătar. Ca să-și ridice moralul, comandă un coniac. Șeful de sală îi aduse cu fast o sticlă de Gaston de Lagrange XO și umplu cu un aer grav paharul pântecos pe care îl încălzi mai întâi pe reșou. Impresionată de ceremonial, Maria-Mercedes se purtă ca o doamnă și nu-l dădu pe gât dintr-o dată.

Se pare că lichidul ca ambra îi risipi starea de deprimare, iar ochii începură să-i strălucească.

– Acum ce o să faceți? o întrebă Malko.

– Alexander mi-a spus că va prelua afacerile tatălui său și că are nevoie de mine. Eu îmi păstrez relațiile și, în general, oamenii mă plac. Cred că aș putea să-i fiu de folos.

Cu discreție, Malko ceru nota de plată. Maria-Mercedes traversă restaurantul cu un mers provocator. Nici nu catadicsi să-și tragă rochia strâmtă în jos, aceasta dezvăluindu-i aproape în întregime coapsele.

Când se urcă în mașină, chiliana își așeză capul pe umărul lui Malko și oftă:

– Mă simt bine cu dumneata.

El se simți măgulit, dar nu-i stătea mintea la mărunțișuri din astea. Ora adevărului se apropia. Pentru cine vor suna trompetele Ierihonului?

La hotelul *Willard,* lăsă mașina pe mâinile portarului care îi aruncă o privire înflăcărată Mariei-Mercedes. Când liftul se opri, ea ieși prima pe culoar.

– Aveți cheia? o întrebă Malko.

Ea își scutură buclele negre.

– Nu.

– Mă duc s-o aduc. Așteptați-mă aici.

Calmă, femeia se așeză pe jos rezemată de perete. Nu putea s-o lase acolo. Descuie ușa camerei lui, o ridică și o invită înăuntru.

Dar nu apucă bine să închidă ușa, că Maria-Mercedes lăsă în jos bretelele rochiei și o lepădă cât ai clipi, nelăsând pe ea decât un slip din dantelă neagră. Merse împleticindu-se până la Malko și se lipi de el, cu picioarele vârâte între ale lui și începu imediat o lecție de lambada de-l lăsă cu gura căscată.

Își întrerupse unduielile la timp, îl împinse într-un fotoliu, se așeză la picioarele lui și începu o felație amețitoare, folosindu-se de sâni, de mâini și de gură. Cu privirea la fel de tulbure, se credea probabil în compania negustorului de arme.

Într-un târziu, își desprinse gura de membrul lui și îl ascunse între sânii în formă de pară, strângându-i cu ambele mâini. Malko avea senzația că alunecă în falduri de catifea. Își acceleră mișcările torsului, până simți seva urcând din rărunchi. Maria-Mercedes o admira cum se răspândește pe pielea fină, îl apucă cu gura și îi sorbi ultimele picături. Apoi se ridică, se duse lângă pat și se prăbuși în el.

* * *

Ali Yasin dormise prost nu numai din cauza patului de campanie neconfortabil. Emoția îl ținuse treaz toată noaptea. Numărase minutele cu ajutorul cronometrului său. Se trezise de vreo opt ori, cu inima în gât, crezând că aude zgomote afară și polițiști care răscoleau hangarul.

Mahmud Farmayan moțăia și el puțin mai încolo. Lucrase până la două dimineața, verificând încă o dată legăturile sistemului rachetei cu aparatele de măsură atât de complicate... Ali Yasin se ridică și se duse să contemple elicopterul. Racheta Hellfire, care era fixată dedesubt între sânii, nu putea fi reperată decât de foarte aproape. Ali Yasin se strecură în aparat, se așeză pe scaunul din stânga și aplecă dispozitivul vizetei, apoi își lipi ochii de el. Era un gest pe care-l făcuse de sute de ori. Ținea cu tot dinadinsul să lanseze el însuși racheta. Ar fi fost cel mai frumos moment din viața lui.

Reza Ghodzadeh îl antrenase înainte. Era simplu. Mai întâi, trebuia acționat CDU. Se aprindea un beculeț roșu, apoi potrivea ținta în reticulul vizetei, iar pilotul menținea aparatul mereu pe axa țintei. Nu mai rămânea decât să apese pe butonul propulsor al rachetei care o elibera din ghearele ce o fixau sub elicopter. După zece secunde, Mahmud Farmayan putea prinde releul în emițătorul portabil, în timp ce elicopterul se pregătea să coboare.

– Hai să mâncăm, îi sugeră Mahmud. Trebuie să mă duc la aeroport.

Peste o jumătate de oră pleca la volanul mașinii lui Ali Yasin, îndreptându-se spre National Airport unde o lăsă în parcare. De acolo se sui într-un taxi până la hotelul *Willard,* unde, în urmă cu zece zile, reținuse o cameră. De câteva zile, s-a împrietenit cu portarii de la Ministerul Comerțului – o clădire

masivă, cenușie care se afla exact vizavi de hotelul *Willard*. Venind de fiecare dată cu o droaie de aparate de fotografiat, obținuse permisiunea să urce la ultimul etaj. De la balcon avea o vedere perfectă spre parcurile din partea sudică a Casei Albe... Le explicase că voia să facă o fotografie a acestei ceremonii istorice. Atunci, nimeni nu s-a gândit să-i scotocească prin geantă, iar acum îl lăsau în pace. Folosea un pașaport fals nicaraguaian furnizat de serviciile din Teheran. În valiză avea emițătorul laser demontat.

Cei doi bărbați ieșiră din hangar. Din fericire, vremea era superbă, căci ghidajul laser avea o singură meteahnă: trebuia să repereze ținta, iar în timpul nopții sau pe vreme rea nu funcționa.

Cyrus Jahanbi și Reza Ghodzadeh își luau micul dejun. Pilotul elicopterului se întâlnise cu ei în ajun și conducea propria mașină, un Chevrolet de culoare maro. Nevesti-sii i-a spus că se duce în Maryland să vadă un elicopter de vânzare. Tristețea nu i-a tăiat pofta de mâncare. Se îndopă cu cereale și cu ouă fierte, apoi bău multă cafea.

De când a fost „tamponat" și returnat de Savama, nu i s-a mai cerut să facă mare lucru. Nu se gândise niciodată că va avea un rol atât de important. Această aventură era sfârșitul vieții lui în Statele Unite. Chiar dacă totul avea să meargă strună, în următoarele ore după atentat, FBI-ului nu i-ar trebui mult timp ca să-l identifice după elicopter. Cyrus Jahanbi îi garantase posibilitatea de evadare prin Canada.

Dacă totul mergea bine, se va întoarce în Iran – patria lui – în chip de erou. Cyrus Jahanbi s-a angajat să-i obțină un post important în armata iraniană a aerului; iar soția lui, tot de origine iraniană, ar putea veni mai târziu.

Jahanbi termină de băut ceaiul și întinse o hartă pe masă. Era opt dimineața.

– Peste douăzeci de minute, îi spuse el, Mahmud va pleca cu mașina lui Ali. După acțiune, *Inch Allah*, se va duce acasă la Ali care nu poate fi reperat. Nu cu taxiul, ci pe jos. Îndată ce Mahmud va fi instalat în balconul Ministerului Comerțului, va intra în legătură radio cu noi. El ne va da semnalul când vor ajunge acolo Arafat, Rabin și Clinton. În mod normal, ar trebui să sosească la ora unsprezece. De îndată ce va anunța „Ierihon", Reza va decola ca să ajungă la locul lansării. Cam pe la ce oră va fi asta, Reza?

– Începând cu unsprezece fără un sfert pornesc rotorul, răspunse pilotul. Sunt aproximativ douăsprezece mile, cam cinci, șase minute de zbor.

– Pe urmă, zise Jahanbi în clipa în care racheta va fi lansată, Reza va anunța „Ierihon". Mahmud va avea la dispoziție două secunde ca să acționeze emițătorul laser.

Dețineau cu toții harta Washingtonului cu împrejurimile, iar Casa Albă care se afla în mijloc era înconjurată cu un cerc roșu. Precaut, Cyrus Jahanbi a trasat cercul la șase mile și jumătate față de obiectiv, în loc de șapte mile fix.

– Bine, continuă el, eu voi pleca de aici la ora zece cu mașina lui Reza. O să vă aștept în parcarea de la stația de benzină Arco, pe autostradă, la est de George Washington Memorial Parkway, la o jumătate de milă de aeroport. În spatele benzinăriei este un teren viran unde poate ateriza Reza. În acest loc, fluviul Potomac merge paralel cu autostrada.

– L-am reperat, confirmă pilotul.

– După lansarea rachetei, aterizați, iar noi vom pleca imediat cu mașina lui Reza pe care am lăsat-o în parcarea aeroportului. Apoi o vom lua pe a lui Ali. Mahmud va lăsa cheile sub bara de protecție din față. Pe urmă, *Inch Allah,* ne vom duce la Ali. Reza, este vreo problemă?

– Nici una, răspunse pilotul. Voi lansa racheta de la o înălțime de șapte sute de picioare. Astăzi, vizibilitatea este perfectă.

Era unul dintre cei mai buni piloți de elicopter pe care i-a avut Shah, după ce a făcut mai multe antrenamente în Statele Unite. Ceea ce trebuia să facă astăzi era relativ ușor. Bineînțeles că de zece ani nu a mai participat la nici un antrenament militar, ci s-a mulțumit să acorde botezul aerului sau să transporte oameni de afaceri. Ca să plaseze un elicopter Hughes 500 în poziție de tragere, pentru el era o joacă de copil. Reza îi sfătuise să folosească tehnica de lansare *Locked after launched* (LOAL), ca să fie mai puțin vulnerabilă.

Cyrus Jahanbi se ridică și luă servieta grea din piele neagră în care a așezat toate documentele protejate de o încuietoare cu cifru.

– Pun asta în elicopter, zise el, este mai sigur. Nu se știe niciodată... Dacă mă vor opri pe drum.

Reza Ghodzadeh întrebă imediat:

– Și dacă nu sunteți la locul întâlnirii? Ce facem?

– Vă organizați în așa fel încât să ajungeți la aeroport și să vă duceți la Ali.

Nimeni nu s-a gândit mai serios la această posibilitate. Când Mahmud Farmayan ieși cu valiza ca să ia mașina lui Ali Yasin, Cyrus Jahanbi îl însoți. Cei doi schimbară câteva vorbe și se îmbrățișară înainte de despărțire.

Cyrus Jahanbi deschise portiera elicopterului și puse servieta într-un colț, lângă aparatura electronică a rachetei Hellfire. După ce intrară în casă, Reza tocmai studia harta, iar Ali Yasin se uita la cerul albastru, gândindu-se că, datorită lui, acest 13 septembrie va fi o zi de doliu pentru America, discreditată în mod public, și pentru sioniști.

* * *

Înfășurată într-un prosop, Maria-Mercedes îl contempla pe Malko cu un surâs ciudat.

– Aseară eram pulbere, nu-mi amintesc nimic din ce am făcut. Ne-am culcat împreună?

– Nu, spuse Malko.

Nici nu apucă să se întindă, că cineva ciocăni insistent la ușă. Era Chris Jones însoțit de un agent de la FBI.

– Avem lista piloților stabiliți aici din 1979, zise gorila. Un anume Reza Ghodzadeh, fost pilot de elicopter în Shah. Un opozant al regimului mola. Mulțumită prietenilor lui din US Army, a putut obține mai întâi „green card", apoi permisiunea de a lucra în Statele Unite. Locuiește la Limstrong, în Virginia și lucrează la Manassas Municipal Airport. Este singurul pilot de origine iraniană din regiune.

– L-ați localizat?

– Nu încă, informația a fost listată abia acum zece minute. FBI este deja pe urmele lui.

Malko se întoarse spre Maria-Mercedes.

– Să mergem!

– Și eu?

– Da.

Nici nu avu timp să-și tragă în jos rochia strâmtă că Malko o târî după el. Poate că sunt foarte aproape de țintă. Așezat la volanul Fordului gri, agentul FBI puse în funcțiune girofarul și

sirena, croindu-şi imediat drum în traficul matinal. Conduse nebunește timp de douăzeci de minute fără să scoată o vorbă. Limstrong era un sat din Virginia, situat la aproximativ douăzeci şi cinci de mile la sud-est de Washington. La intrarea în Limstrong, două maşini aparţinând lui Highway Patrol formau un baraj. Satul era în fierbere. Mai multe maşini ale FBI-ului înconjurau o căsuţă modestă. Chris Jones se dumiri rapid şi reveni cu un aer jalnic.

– A plecat de acasă ieri, spunându-i nevesti-sii că se duce să vadă un elicopter. De atunci n-a sunat deloc.

Doi agenţi de la FBI veneau în fugă.

– Domnule, ne ducem la Manssas Municipal Airport, unde lucrează.

Un convoi de maşini urlătoare se îndrepta pe drumeagurile satului către aeroportul care se afla la cinci sau şase mile depărtare. După douăzeci de minute, FBI-ul, Serviciile Secrete şi poliţia locală invadau pista aeroportului micuţ, grăbindu-se spre birourile companiei Freedom Air Inc. Secretara – o negresă – se ridică panicată.

– Ce se...

– Reza Ghodzadeh?

– Azi nu lucrează, are liber. Doriţi să vorbiţi cu altcineva? Directorul este aici.

Dădură buzna în biroul minuscul şi neaerisit în care un chelios doar în cămaşă golea ultima picătură dintr-o sticlă de Johnny Walker. Rămase cu sticla în aer când agenţii îi fluturară legitimaţiile pe sub nas.

– FBI! spuse unul dintre agenţii speciali. Îl căutăm pe Reza Ghodzadeh. Este bănuit că pregătește un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite. L-aţi văzut astăzi?

Directorul companiei Freedom Air Inc. puse sticla jos înmărmurit.

– Reza! Dar este o persoană cumsecade. Mi-a adus jumătate din Pentagon! Ce-aţi păţit, v-aţi ţicnit? Adoră ţara asta, de altfel, prietenii lui din Pentagon l-au pisat la cap să accepte „green card". Eu sunt foarte mulţumit de el.

Malko interveni:

– Este prea lungă povestea ca să v-o relatăm acum, dar e posibil ca acest domn să profite de bunătatea dumneavoastră. Trebuie să-l găsim!

Chelul scutură din cap.

– Dacă nu este acasă, nu știu unde ar putea fi. Nu știu cum își folosește timpul liber.

– Aveți numărul și marca mașinii?

– Și-a cumpărat un Chevrolet maro anul trecut. Numărul nu l-am reținut.

– Trebuie să-l găsim imediat, zise agentul de la FBI în timp ce înșfăcă telefonul.

Malko se uită la ceas. Era ora zece. Mai rămăsese o singură oră și încă nu aveau ceva concret. Poate că iranianul nici nu avea treabă cu atentatul.

– Spuneți-ne tot ce știți despre el.

După ce și-a revenit din surpriză, directorul căută în memorie câteva amintiri.

– Este un tip de treabă, un pilot extraordinar, nu mi-a creat niciodată probleme. Clienții îl apreciază mult.

– Frecventează și alți iranieni?

– În tot cazul, nu aici. Spunea mereu că nu se va întoarce în țara lui cât timp va fi regimul mola. De altfel, nouă ne-a spus că a fugit ca să nu fie împușcat.

– Nu l-ați auzit pomenind vreodată de Cyrus Jahanbi?

– Niciodată.

– Nimic altceva?

– Nu, nimic altceva.

– Starea materială?

– Câștigă trei mii de dolari pe lună și se mai ocupă puțin și de afaceri. Le dă sfaturi celor ce vor să achiziționeze un elicopter de ocazie și ia un comision din asta. Acum două săptămâni, a cumpărat un Hughes 500 de la un client de pe aici pentru un prieten de-al lui din Maryland, în apropiere de Baltimore.

Malko se întoarse.

– Un Hughes 500, asta ar putea să aibă vreo legătură?

– Ba bine că nu! exclamă un bărbat de la Serviciile Secrete. Este modelul civil al elicopterului M 530– Defender.

Pentru prima oară, Malko își spuse că a nimerit-o. Unul dintre agenții de la FBI dădu buzna în birou.

– Avem numărul mașinii! L-am difuzat peste tot: la Highway Patrol și tuturor sediilor poliției metropolitane. Vom face anunțuri la radio și la televiziune.

Malko se întoarse către director:

– Dacă aș dori să ascund un elicopter pe aici, prin zonă, unde credeți că ar fi mai nimerit?

Americanul ridică ochii spre cer.

– De unde vreți să știu eu? Sunt zeci de terenuri în regiune fără să le mai punem la socoteală pe cele părăsite. Și-apoi, un „chopper“[1] se poate ascunde oriunde, chiar și într-un hangar mai mic.

Ce culoare și ce număr de înregistrare are elicopterul?

– Stați puțin să mă uit.

Se duse și răscoli printre fișe și reveni cu una cartonată.

– Iată. Este gri, cu numărul de înmatriculare 756345.

Agentul de la FBI notă cu fervoare. Imediat alergă spre mașină ca să difuzeze semnalmentele. Malko se uită din nou la ceas. Era zece și douăzeci. Nu prea mai aveau timp.

– Să ne întoarcem la Washington, le propuse el, nu văd ce-am mai putea face aici.

Lăsă la aeroport doi agenți de la FBI, în cazul în care Reza Ghodzadeh va apărea, iar convoiul de mașini o luă înapoi pe drumul spre Washington. Merseră mai întâi pe autostradă, ajunseră pe Little River Turnpike și apoi pe George Washington Parkway.

Malko vedea negru în fața ochilor. Practic, i-a identificat pe toți vinovații și a dibuit întregul sistem, dar acest lucru nu schimba cu nimic rezultatul. La radio erau transmise neîncetat mesaje cifrate. Toate organele de poliție din districtul Columbia și din statele vecine căutau Chevroletul maro printre zecile de mii de vehicule care circulau pe autostrăzi.

Se găseau pe Little River Turnpike când un mesaj țâșni din difuzor:

– Aici Highway Patrol-Car nr. 564, am reperat un vehicul suspect care circulă spre nord, pe George Washington Parkway. Îl punem sub urmărire; la bord se află un bărbat singur. Ar putea fi suspectul.

* * *

Elicopterul Hughes 500 staționa în fața hangarului de pe malul lacului Accotink. Rotorul se învârtea aproape fără să facă zgomot. Față de aparatele de tip mai vechi, Hughes 500 nu producea acel bâzâit caracteristic majorității elicopterelor.

---

1. Elicopter

Pe locul pilotului, Reza Ghodzadeh urmărea cadranele cu căştile pe urechi, gata să-şi ia zborul în câteva secunde. În stânga lui, Ali Yasin stătea ţeapăn cu mâna pe CDU. Nu-i era deloc teamă la gândul că visul lui se va împlini. Mai aveau de aşteptat câteva minute. La doisprezece kilometri de aici, întreaga suflare din Washington se pregătea să sărbătorească semnarea istorică a acordului de pace între OEP şi statul Israel.

Ali Yasin se aplecă să se mai uite o dată la racheta Hellfire agăţată sub elicopter.

Capitolul XXI

Chiar înainte ca agentul special de la FBI să pună microfonul la loc, Chris Jones declanşă sirena şi girofarul. Maşina rula la optzeci şi cinci de mile spre est ca să ajungă în oraşul Alexandria, unde se termina Little River Turnpike. Prelungirea în oraş ducea exact la George Washington Memorial Parkway, cam la trei mile depărtare de National Airport, în partea sudică. După mesajul transmis prin radio, maşina lui Reza Ghodzadeh era acum la sud de aeroport şi se îndrepta spre nord.

O linişte apăsătoare domnea în vehicul. Comunicaţiile cu Highway Patrol fuseseră întrerupte, iar agentul de la FBI încerca cu disperare să le restabilească. Din cauza apropierii de aeroport, frecvenţele erau foarte aglomerate.

Malko se ruga în gând. S-ar putea ca pilotul elicopterului să nu aibă nici o legătură cu afacerea asta, iar ei s-au lansat pe o pistă falsă. Dar dacă într-adevăr era amestecat, aveau o şansă să împiedice atentatul. Deodată, o voce explodă în difuzor.

– Este încercuit! L-am prins! *Hold it! Hold it!*

Apoi se auziră zgomote de pneuri, strigăte, o frână pusă brusc urmată de un schimb de focuri de armă. Se trăgea cu mai multe arme. Vocea unui poliţist curmă toată hărmălaia:

– *Hi's go it!*

– Unde vă aflaţi? Unde sunteţi? urlă agentul special. Aici FBI!

Urmară nişte scurte înjurături, apoi vocea îi anunţă:

– Sunt sergentul Hayfield de la Highway Patrol. L-am interceptat pe suspect la o jumătate de milă spre sud de National Airport. A făcut uz de un pistol-mitralieră şi a rănit doi oameni de-ai noştri. Am fost nevoiţi să ripostăm şi noi. Se pare că e grav rănit, am chemat o ambulanţă.

– Era singur?

– Da. Acum îi cercetăm maşina.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Era pilotul iranian. Se ducea la elicopter când l-a prins poliția... Orice amenințare era de acum încolo îndepărtată, nu mai trebuia decât să-l localizeze pe Cyrus Jahanbi, dar era mai puțin urgent. Asupra cadavrului s-au găsit indicii cum să localizeze elicopterul purtător de rachetă.

Chris Jones trecu pe roșu de trei ori în Alexandria și evită la mustață o semiremorcă imensă angajată în intersecție, iar șoferul acesteia îl claxonă cu furie. Profitând de girofar și de sirenă, gorila, dezlănțuită, făcea slalom printre mașini. Se întoarse cu mândrie către Malko:

– Conduc ca un papițoi de italian!

Agentul de la FBI nu părea să aprobe faptele de vitejie ale lui Chris. Cât despre Maria-Mercedes, aceasta stătea ghemuită în spate, strâns lipită de Milton Brabeck și moartă de spaimă.

* * *

Mahmud Farmayan se strecură pe balconul din piatră, în colțul dinspre South Executive Plaza, la ultimul etaj din clădirea Ministerului Comerțului. Până acum, nu s-a ivit nici o problemă. Emițătorul laser semăna extrem de mult cu un teleobiectiv. De altfel, materialul era ascuns în mare parte de stâlpii masivi ce susțineau balconul. Pe E Street, între South Executive Plaza, peluza dinspre sud a Casei Albe și Elipsa, esplanada dreptunghiulară care se întindea până la Constitution Avenue, obișnuiții vânzători de hot-dogs erau la locurile știute cu furgonetele lor albe. În zonă, nu erau mai mulți polițiști ca de obicei. Privirea i se opri spre nord, pe peluza care se întindea la sud de Casa Albă. Aceasta dispărea sub tălpile a trei mii de invitați adunați sub soarele cald. Securiștii înconjurau estrada pe care se aflau sigiliul președintelui Statelor Unite și celebra masă – de-acum intrată în istorie – pe care va fi parafat acordul de pace dintre Itzhak Rabin și Yasser Arafat.

Iranianul se uită la ceas. Era unsprezece fără cinci. În mod normal, în cinci minute, cei trei – președintele Statelor Unite, Yasser Arafat și Itzhak Rabin – ar trebui să-și facă apariția. În timp ce fotografii imortalizau momentul, cât ținea discursul și cât se va semna acordul, Reza Ghodzadeh avea destulă vreme să decoleze de pe lacul Accotink, să ajungă în zona de

tir și să lanseze racheta. Ceremonia va dura în jur de douăzeci de minute. Totul se prezenta bine.

Iranianul verifică emițătorul laser. Când era montat, avea o lungime de un metru, silențios, iar raza laser era complet invizibilă, detectabilă doar cu ajutorul celulelor optoelectronice. Fără să-l activeze, ținti tribuna, care se afla la o sută șaizeci de metri distanță, aproape în prelungirea statuii generalului Sherman.

Trebuia doar să aștepte sosirea președintelui Clinton și a invitaților săi, ca să trimită semnalul „Ierihon" lui Reza Ghodzadeh. După cinci sau șase minute, el, Mahmud Fermayan, va primi în același mod semnalul de activare a emițătorului său. Operațiunea nu va dura mai mult de douăzeci de secunde. Vor fi cele mai lungi secunde din viața lui.

Cu siguranță că FBI-ul instalase detectoare optoelectronice la Casa Albă care să detecteze raza laser, dar nu în direcția de unde venea. Doar cu binocluri performante și cu puțin noroc ar putea fi reperată. Mahmud știa că oamenii din garda de pază a președintelui nu ar precupeți nimic ca s-o neutralizeze în modul cel mai încrâncenat, chiar și cu o rachetă trasă în direcția balconului.

Aici intervenea șansa lui, exact ca la ruleta rusească. Dacă totul mergea strună, Hellfire își va atinge obiectivul, el va părăsi clădirea Ministerului Comerțului, abandonând acolo materialul, și se va duce pe jos la locuința lui Ali Yasin. Va aștepta acolo până se vor calma lucrurile.

Va pune în funcțiune telefonul celular și îl va regla pe frecvența prevăzută. Trebuia să aștepte. Mahmud Farmayan se uita la tribuna goală. Când primul dintre protagoniști va apărea, el va trimite semnalul. Își dădu seama că era lac de sudoare. Trebuia să se roage lui Allah.

* * *

De vreo milă încoace, Chris Jones conducea bară la bară, pe banda de oprire pentru urgențe. George Washington Memorial Parkway era paralizată în direcția sud-nord de un ambuteiaj nemaipomenit produs de interceptarea mașinii lui Reza Ghodzadeh.

În fine, apărură la orizont luminile intermitente ale barajelor

polițienești, apoi un puhoi de polițiști care în civil, care în uniformă, înconjurară mașina maro cu o banderolă de siguranță.

Malko, Chris Jones, agenții de la FBI și Maria-Mercedes coborâră și își croiau drum până la vehicul. Șoferul era culcat peste volan. Geamul din stânga era pulverizat, iar fața mortului arăta ca o rană deschisă prin care se zăreau oasele. Malko văzu o armă Uzi cu încărcătorul plin care zăcea pe jos. Mașina era ciuruită de gloanțe și de alice. Polițiștii din Highway Patrol nu stătuseră cu mâinile în sân.

„Ierihon".

Cuvântul ajunse la timpanele lui Reza cu o claritate uimitoare. Asta însemna că președintele Clinton a apărut pe peluza Casei Albe. Reza Ghodzadeh porni turbina cu toată puterea, verifică instrumentele de bord, în timp ce elicopterul se zguduia din toate încheieturile. Se întoarse spre Ali Yasin, mort de emoție.

– Pornim! strigă el.

Elicopterul își desprinse patinele de la sol, zbură aproape orizontal, apoi se înălță deasupra copacilor. Dintr-o privire, Reza verifică direcția de zbor pe harta pe care o ținea pe genunchi. Vizibilitate nelimitată, nici o adiere de vânt, acestea erau coordonatele ideale pentru un pilot. Bineînțeles că nu transmisese nici un grafic de zbor, iar radarele de pe National Airport puteau foarte bine să-l repereze. Dar, când se va crea panica cea mare, totul va fi terminat. Zbura direct spre est, și imediat, primele case din orașul Alexandria apărură dedesubt.

Nimeni n-a observat micuțul aparat care producea un zumzet ușor.

* * *

– Iată-l pe suspect, anunță sergentul Hayfield. Are toate actele în mașină.

Malko se uită la rana sângerândă, răsuflând ușurat. Deodată, Maria-Mercedes șopti în spatele lui:

– Dar ăsta e Cyrus Jahanbi!

Tânăra se uita la cadavru.

– Cum de l-ați recunoscut în starea în care este? făcu Malko stupefiat.

Ea puse arătătorul pe craniul și pe fruntea descărnată și zdrobită de alice.

– Semnul din naștere de culoare roșu închis, uitați-vă aici. L-am remarcat atunci când a venit la birou.

– Sunteți sigură?

– Da.

– L-ați controlat și prin buzunare? îi întrebă Malko pe polițiști.

– Nu încă, domnule.

Un polițist se supuse ordinului și scoase diferite acte, bani, chei, o cutiuță neagră de mărimea unui pachet de țigări.

Malko se străduia să înțeleagă situația.

Ce căuta diplomatul iranian în mașina pilotului? Și mai ales, unde era Reza Ghodzadeh? Neliniștea îl copleși din nou cu repeziciune. Îl aveau acum pe Jahanbi, dar pilotul elicopterului și racheta erau de negăsit.

Examină cutia găsită la Cyrus Jahanbi. La mijloc avea o proeminență. Malko o apăsă. Imediat, aparatul produse un bâzâit, dintr-o parte se ivi o mică antenă, iar un beculeț roșu începu să clipească. Chris Jones observă obiectul peste umărul lui Malko.

– Este o telecomandă radio, zise el. O șmecherie care face să bubuie explozibilul de la distanță.

Malko rămase cu gura căscată. Oare elicopterul era o pistă falsă, doar o momeală? Dacă dețineau un Hellfire, teroriștii nu aveau nevoie de telecomandă. Asurzit de zgomotul traficului, îl întrebă pe responsabilul de la Serviciul Secret care avea un receptor în ureche.

– Sunteți în legătură directă cu Casa Albă?

– Da, domnule.

– Nu se întâmplă nimic deosebit?

– Nimic.

– Unde sunt?

– Peste un minut, președintele și invitații lui se vor urca la tribună.

Malko mai studia încă misterioasa telecomandă. Deodată chipul i se lumină. Jahanbi trebuie să fi avut un motiv foarte

serios ca să vină la Washington, în loc să fugă la el în țară. Dorea să descopere care era acest motiv.

– Ar putea să vină elicopterul care survolează Casa Albă în zona în care ne aflăm noi acum?

– De ce?

– Am motive să cred că elicopterul teroriștilor este în zona asta. Bărbatul ucis nu este pilotul avionului. Acesta se găsește pe aici pe undeva.

– O să vă explic cum stau lucrurile, zise americanul.

Malko îl văzu cum discută timp de un minut cu un interlocutor invizibil. Din cauza zgomotului de pe autostradă, era imposibil să înțeleagă ce spune. Acesta veni mai aproape de Malko.

– Este imposibil, domnule, au ordine precise. Dar au alertat baza Andrews Air Force. În zece minute vor sosi în zonă două elicoptere Apache.

Dacă Malko avea dreptate, atunci ajungeau deja prea târziu.

* * *

– Gata?

Reza Ghodzadeh strigase ca să domine zgomotul turbinei. La stânga lui, Ali Yasin, cu ochii în vizeta giroscopică, se uita la Casa Albă cum devine tot mai mare în reticul. Pentru că nu era nici o adiere de vânt, pilotului nu-i era greu să mențină elicopterul exact pe axa țintei.

Îi mai separa o singură milă până la poziția de lansare. După ce au zburat direct spre est, aparatul se îndrepta acum spre nord, deasupra fluviului Potomac, paralel cu George Washington Memorial Parkway. Odată racheta lansată, nu mai avea de efectuat decât un viraj ușor la stânga, apoi putea să aterizeze lângă benzinăria Arco.

Reza Ghodzadeh mări viteza de rotație a turbinei. Pe distanță de o milă, trebuia să se înalțe de la două sute, la șase sute de picioare. Elicopterul începu să ia înălțime ca un ascensor. Ali Yasin ținea mâna crispată pe CDU, iar degetul mare pe butonul care declanșa desprinderea și propulsarea rachetei. De șase minute, era activat, circuitele integrate pregătite să capteze și să analizeze raza laser.

Reza ridică brațul stâng. Ali Yasin avea impresia că i s-a oprit inima în loc. Era cea mai frumoasă clipă din viața lui.

– Priviți! strigă Malko.

Un elicopter micuț, de culoare gri se ivi din dreapta lui George Washington Memorial Parkway, zburând paralel cu acesta, chiar deasupra fluviului Potomac. Sub el, între cei doi tălpici, se distingea un obiect cilindric de aproximativ doi metri lungime, foarte puțin vizibil pentru un ochi neavizat. Era elicopterul Hughes 500 cu racheta Hellfire.

Când ajunse în dreptul lor, aparatul începu să ia altitudine. Împietrit, Malko reveni la harta pe care era trasată limita de acțiune a unei rachete de acest tip în raport cu Casa Albă. Această linie imaginară se afla cam la un kilometru, în partea de nord. Distanța ar fi parcursă de un elicopter în douăzeci de secunde. Odată racheta lansată, nimic n-o mai putea împiedica, chiar dacă aparatul ar fi doborât de celelalte elicoptere ce aparțineau bazei Andrews Air Force.

Cu gurile căscate, cei care-l înconjurau se uitau buimaci la micul aparat care semăna cu o lăcustă. Ar fi trebuit să dispună acum de o rachetă sol-aer. Cu toate că timpul de a se înfăptui acest lucru ar fi prea scurt.

Deodată, Malko își dădu seama că ținea în mână telecomanda găsită în buzunarul lui Cyrus Jahanbi. Apăsă pe butonul care o pornea și o îndreptă în direcția elicopterului.

Nu se întâmplă nimic. Aparatul continua să se înalțe. Apoi, dintr-o dată, se transformă într-un bulgăre de foc. Zgomotul exploziei îl acoperi pe acela al circulației. Dintr-un nor de fum negru apăru coada retezată exact de lângă cabină, iar din altă parte, cabina care cădea ca un bolovan, dar cu racheta încă agățată dedesubt. Coada ateriză prima în apă, apoi cabina care se fărâmă în contact cu apa și se scufundă imediat în Potomac.

– Iisuse Hristoase! exclamă Chris Jones.

În locul unde, cu câteva clipe mai devreme, se aflase elicopterul, n-a mai rămas decât un norișor negru care se risipea încet, încet. Revenindu-și din șoc, reprezentantul Serviciului Secret se apropie de Malko, răstindu-se la el:

– Cum de-ați ghicit că?...

– Cyrus Jahanbi nu avea nici un motiv să vină la Washington, îi explică Malko. Interesul Iranului era ca, în mod oficial, să rămână departe de atentat. Când a plecat din New York, putea să se urce în primul avion și să se ducă în oricare parte a globului. Dacă s-a hotărât să vină aici, înseamnă că

avea un motiv important: adică să șteargă orice legătură dintre Iran și teroriștii responsabili de crimă. S-ar fi putut ca echipajul elicopterului să fie capturat și să vorbească. Odată misiunea îndeplinită, era mai lesne să burdușească elicopterul cu explozibil și să-i suprime.

Apele fluviului Potomac acoperiră de tot rămășițele elicopterului Hughes 500, ștergând orice urmă a atentatului. Malko explica în continuare:

– Mai întâi de toate, nu mi-am putut explica prezența lui Cyrus Jahanbi pe autostradă. Poate că pusese la cale o întâlnire cu complicii lui. Ar fi fost prea periculos să fugă cu elicopterul. Era de ajuns să pună în funcțiune aparatul, iar el să-și vadă de drum în mașină. În acest fel, Jahanbi putea să se oprească în orice loc pe parcurs și să declanșeze explozia după ce elicopterul a lansat racheta.

* * *

Mahmud Farmayan aștepta, fiind din ce în ce mai nervos. Ar fi trebuit deja să primească semnalul, dar stația radio de care dispunea nu scotea nici un sunet. Nu avea cum să zărească elicopterul, dar scruta cu privirea locul unde ar trebui să fie. Mingea de foc ivită dintr-o dată pe cer făcu să-i plesnească arterele. Pentru câteva clipe fu legănat de speranță, vrând să creadă într-o coincidență, apoi lăsă la o parte orice precauție și făcu apel prin stație.

– Reza! Reza!

Nu primi nici un răspuns. Era prea departe ca să vadă dacă racheta fusese lansată sau nu. Fără să stea pe gânduri, branșă emițătorul laser în direcția tribunei de la care președintele Clinton își rostea discursul, și activă cu ochii pe cronometru. Zece secunde, douăzeci de secunde, treizeci... Nimic.

Sau racheta nu a putut fi lansată, ori ceva n-a funcționat și atunci s-a autodistrus. Înghițindu-și lacrimile, cu sentimentul neputinței, iranianul întrerupse emițătorul laser, își luă pistolul și se năpusti pe ușă.

* * *

Raza laser din emițătorul lui Mahmud Farmayan fusese

reperată de bateria de detectoare optoelectronice plasate pe acoperișul Casei Albe. Cu toate acestea, fusese nevoie de mai mult de un minut pentru ca sursa să fie izolată. Pornea din balconul de la ultimul etaj al clădirii Ministerului Comerțului; apoi emisia încetase. Însă Serviciile Secrete alertaseră deja serviciul de pază din exteriorul Casei Albe.

Când Mahmud Farmayan ajunse la parterul clădirii, se ciocni de doi polițiști în uniformă care abia intraseră. Imediat, unul dintre ei strigă la el.

– Hei, tu! Stai pe loc!

Se întoarse, văzu polițistul care agita pistolul și arăta în direcția lui. El vru să-și scoată arma. Dar a fost ultima mișcare. O ploaie de gloanțe se abătu asupra lui. Lovit în mai multe locuri, căzu în fața liftului. Reușiră să-l doboare fulgerător.

* * *

Când Malko ajunse la Casa Albă, discursurile se încheiaseră, iar președintele se duse în biroul lui. Invitații s-au împrăștiat pe la bufet, pe peluza scăldată în soare; domnea o atmosferă euforică. În afară de câțiva membri din serviciul de pază, nimeni nu aflase de atentat. Prăbușirea elicopterului Hughes 500 în apele fluviului Potomac a trecut practic neobservată. Un bărbat încerca să-și facă drum până la el: era Richard Baxter.

Cu paharul de whisky în mână, directorul diviziei Operațiuni era radios.

– Au fost cele mai lungi minute din viața mea! izbucni el. În fiecare clipă mă așteptam să aud explozia rachetei. De altfel, acolo unde stăteam eu, cred că ar fi fost ultimul zgomot pe care l-aș fi auzit. Va fi greu să operăm reconstituirea deoarece n-a mai rămas în viață nici un terorist. A venit o echipă de scafandri care caută rămășițele elicopterului. Sper că ce vom mai găsi în el, adică în ceea ce a mai rămas din el, ne va aduce elemente interesante. Pot să vă spun însă de pe acum că vom avea de furcă cu Națiunile Unite... Când spuneam noi că Cyrus Jahanbi ar putea fi un terorist, aveam dreptate. Acum vino cu mine, am obținut ceva cu totul ieșit din comun pentru tine...

– Ce anume?

– Te așteaptă președintele. Șeful de cabinet i-a povestit cu foarte mare grijă și foarte pe scurt ce s-a întâmplat. Ține cu tot dinadinsul să te felicite personal.

Malko îl urmă pe Richard Baxter. Îl revedea pe „Charlie" zăcând în agonie în gaura lui de șobolani din Gaza. El nu va putea strânge niciodată mâna președintelui Statelor Unite.

Sfârșit